

DE STER

94E JAARGANG

NUMMER 1

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JANUARI 1994

*Verslag van de 103e oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen*

Harry Anderson, De prediking van Noach verwerpen.

'En de Here ordelde (...) Noach, en gebood hem uit te gaan en zijne evangelie aan de kinderen der mensen te verkondigen, (...) maar zij luisterden niet naar zijn woorden' (Mozaes 8: 19-20)

Verslag van de 163e halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en verloop van de conferentie
op 2 en 3 oktober 1993, gehouden in de Tabernakel op Temple Square,
Salt Lake City (Utah).*

Wanneer ik denk aan hen die een zware last dragen, gaan mijn gedachten uit naar onze geliefde profete', zei president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, tijdens de opening van de zondagmorgenbijeenkomst van de algemene oktoberconferentie.

President Hinckley ging vervolgens in op de gezondheid van president Ezra Taft-Benson: 'President Benson is nu 94. Hij draagt nog steeds de mantel van zijn heilige functie. Maar hij is zwaar beperkt in zijn activiteiten. Hij kan vanmorgen niet bij ons zijn of tot ons spreken. Wij hebben hem lief.

Wij houden hem in ere. Wij bidden voor hem. Wij steunen hem. En wij gaan voortwaarts.'

President Hinckley zei verder: 'Deze kerk is gebaseerd op beginselen die goddelijk zijn. Vanaf de dag van haar oprichting is zij geleid door profeten, en ik geef u mijn plechtig getuigenis dat de Heer Jezus-Christus, wiens kerk zij is, en wiens naam zij draagt, nooit een persoon of een groep mensen zal toestaan haar op een dwaalspoor te brengen.'

De bijeenkomsten van de algemene conferentie werden geleid door president Hinckley en president Thomas S. Monson,

tweede raadgever in het Eerste Presidium.

In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden belangrijke mutaties doorgevoerd: de ouderlingen Joe J. Christensen, Monte J. Brough en W. Eugene Hansen werden gesteund als lid van het presidium der Zeventig. De ouderlingen Adney Y. Komatsu, Jacob de Jager en H. Burke Peterson werd het emeritaat verleend. (Zie blz. 4 voor de steunverleningsvoorstellen.)

Bijeenkomsten van de conferentie werden via de satelliet naar meer dan drieduizend plaatsen doorgeseind. De conferentie werd van het Engels simultaan in dertig talen vertaald.

De redactie

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell,
Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderster: De Anne Walker
Revisor: Tom Fossett
Leidingsgevend ari-director: M. Masato Kawasaki
Art director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 3402 4 02 60
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administratie: R. de Kock-Goudberg

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf
Telefoon: 00 49 6172 71 03 23

© 1993 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Versijnt twaalf maal per jaar

Index

De onderstaande onderwerpen worden behandeld in de toespraken die beginnen op de genoemde bladzijde:

Aäronisch priesterschap 38, 45
Afvall 17, 35
Bekering 23, 40, 78
Bemoediging 73
Dankbaarheid 29
Deugdzaamheid 10, 40, 55
Dienstbetoon 30, 73, 85
Geloof 13, 17, 25, 42, 71, 80, 83, 87
Getuigenis 5, 13, 42, 48, 58
Gezins 8, 10, 27, 29, 55, 73, 83
Gebed 25, 89
Gehoorzaamheid 62, 76, 80
Geluk 30, 62, 76
Gewoonte 15
Heilige Geest 15
Heiliging 23
Heilsplan 31, 67
Herstelling 17, 48
Hoogmoed 15
Houding 30
Huwelijk 20, 67
Inzicht 42
Jezus Christus 5, 64, 87
Jongeren 45
Kennis 80
Keuzen 62
Kinderen 27
Kuisheid 67
Leiderschap 71
Liefde 73
Moed 55, 60
Moederschap 20, 55, 89
Naastenliefde 85
Onderwijs 27
Ouderschap 8, 27, 55
Pornografie 40
Priesterschap 8, 20, 31, 35, 55, 71
Raden van de kerk 71
Rechtschapenheid 70
Reinheid 40
Rol van man en vrouw 20, 83
Scouting 45
Spiritualiteit 10, 91
Tiende 48
Toewijding 60, 91
Troost 64, 73, 87

Trouw 35, 60

Verandering in het hart 15

Verantwoordelijkheid 38

Verbonden 91

Vergeving 78

Verzoening 5, 31, 64, 78

Voorbereiding 38, 58

Waardering 29

Waarheid 23

Wijken en gemeenten 73

Zendingswerk 25, 42, 58

Zustershulpvereniging 83, 85

Hieronder staan de sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Amado, Carlos H. 42
Ballard, M. Russell 71, 83
Banks, Ben B. 27
Brough, Monte J. 60
Busche, F. Enzo 23
Christensen, Joe J. 10
Clyde, Aileen H. 85
Condie, Spencer J. 15
de Jager, Jacob 30
Faust, James E. 35
Groberg, John H. 25
Haight, David B. 58
Hales, Robert D. 8
Hansen, W. Eugene 76
Hinckley, Gordon B. 4, 48, 55
Holland, Jeffrey B. 13
Inouye, Jeanne 89
Jack, Elaine L. 91
Komatsu, Adney Y. 29
Maxwell, Neal A. 17
Monson, Thomas S. 44, 45, 64
Nelson, Russell M. 31
Oaks, Dallin H. 67
Okazaki, Chieko N. 87
Packer, Boyd K. 20
Pearce, Virginia H. 73
Perry, L. Tom 62
Peterson, H. Burke 40
Pinnock, Hugh W. 38
Poelman, Ronald E. 78
Scott, Richard G. 80
Wirthlin, Joseph B. 5

Inhoudsopgave

- 1 Verslag van de 163e halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 2-3 oktober 1993

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 4 Steunverlening aan kerkenfunctionarissen, *President Gordon B. Hinckley*
- 5 Onze Heer en Heiland, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 8 Welke herinnering zullen onze kinderen aan ons hebben?, *Bisschop Robert D. Hales*
- 10 Kinderen opvoeden in een zedelijk vervuild milieu, *Ouderling Joe J. Christensen*
- 13 'Zie op tot God en leef', *Ouderling Jeffrey R. Holland*
- 15 Een grote verandering van hart, *Ouderling Spencer J. Condie*
- 17 'Sedert den beginne', *Ouderling Neal A. Maxwell*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 20 Voor tijd en alle eeuwigheid, *Ouderling Boyd K. Packer*
- 23 Het gaat om de waarheid, *Ouderling E. Enzio Busche*
- 25 De wind van de Heer, *Ouderling John H. Groberg*
- 27 Maak tijd vrij voor uw kinderen, *Ouderling Ben B. Banks*
- 29 Dankbaarheid, *Ouderling Adney Y. Komatsu*
- 30 Dienstbetoon en geluk, *Ouderling Jacob de Jager*
- 31 Bestendigheid te midden van verandering, *Ouderling Russell M. Nelson*

Priesterschapsbijeenkomst

- 35 Verbonden naleven en het priesterschap eren, *Ouderling James E. Faust*
- 38 Je eigen checklist voor een succesvolle eeuwige vlucht, *Ouderling Hugh W. Pinnock*
- 40 Raak de boze gave noch het onreine aan, *Ouderling H. Burke Peterson*
- 42 Blik op de eeuwigheid, *Ouderling Carlos H. Amado*
- 44 Scoutingonderscheiding voor president Thomas S. Monson
- 45 Omhoog reiken, *President Thomas S. Monson*
- 48 Mijn getuigenis, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 55 Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, *President Gordon B. Hinckley*
- 58 'Zendingswerk: onze plicht', *Ouderling David B. Haight*
- 60 De hedendaagse helden van Israël, *Ouderling Monte J. Brought*
- 62 'Kies toch goed', *Ouderling L. Tom Perry*
- 64 De moeilijkheden van het leven onder ogen zien, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 67 Het grote plan van gelukzaligheid, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 71 De kracht van goede raad, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 73 Wijk- en gemeentegezinnen: onderdeel van Gods plan, *Zuster Virginia H. Pearce*
- 76 Op zoek naar het ware geluk, *Ouderling W. Eugene Hansen*
- 78 Goddelijke vergeving, *Ouderling Ronald E. Poelman*
- 80 Geestelijke kennis verwerven, *Ouderling Richard G. Scott*

Algemene ZHV-bijeenkomst

- 83 Gelijkheid door verscheidenheid, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 85 De zustershulpvereniging: het leidend beginsel naastenliefde, *Aileen H. Clyde*
- 87 Kracht in de Heiland, *Chieko N. Okazaki*
- 89 Weest goedsmoeds', *Jeanne Inouye*
- 91 'Laat uw voet een effen pad inslaan', *Elaine L. Jack*
- 50 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag voor de kinderen van de oktoberconferentie

- 94 Ze hebben ook tot ons gesproken
- 95 Register De Ster 1993

De foto's van de conferentie zijn genomen door Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Matthew Reier, Derek Israelson, en Maren Younce.

Onslog:

De torens van de Assembly Hall en de Salt Lake-tempel rijzen boven Temple Square uit. Het gebouw rechts is het hoofdkantoor van de kerk. Foto Craig Dimond

Achteromslag:

Het silhouet van Salt Lake City tekent zich scherp af tegen de Wasatch Mountains. Foto Alan Yorgason

Steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, ik zal u nu de algemene autoriteiten en de algemene presidiums van de hulporganisaties van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Voorgesteld wordt Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Zij die hun steun kunnen verlenen, maken dat kenbaar. Zij die dat niet kunnen, eveneens.

Voorgesteld wordt om Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als leden van die raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Zij die hun steun kunnen verlenen, maken dat kenbaar. Zij die dat niet kunnen, eveneens.

Voorgesteld wordt om de raadgevers in het Eerste Presidium, en de twaalf apostelen, steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Allen die hun steun kunnen verlenen, maken dat kenbaar. Zij die dat niet kunnen, eveneens.

De ouderlingen Dean L. Larsen, James M. Paramore en J. Richard Clarke zijn ontheven als presidenten van de quorums der Zeventig.

Zij die hun dank willen betuigen aan die broeders voor hun trouwe dienstbetoon kunnen dat doen door het opsteken van de rechterhand.

Voorgesteld wordt om aan de volgende ouderlingen steun te verlenen als presidenten van de quorums der zeventig: Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier,

L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough en W. Eugene Hansen.

Allen die hun steun kunnen verlenen, maken dat kenbaar. Zij die dat niet kunnen, eveneens.

Het emeritaat is verleend aan de ouderlingen Adney Y. Komatsu, Jacob de Jager en H. Burke Peterson.

Zij die hen willen danken voor hun lange en getrouwe dienstbetoon, gelieven dat kenbaar te maken.

Ouderling L. Lionel Kendrick, die werkzaam is als president van de Dallas-tempel, is ontheven als tweede raadgever in het algemeen presidium jongemannenorganisatie. Allen die hem willen danken, maken dat kenbaar.

Voorgesteld wordt om ouderling Vaughn J. Featherstone steun te verlenen als tweede raadgever in het algemeen presidium jongemannenorganisatie.

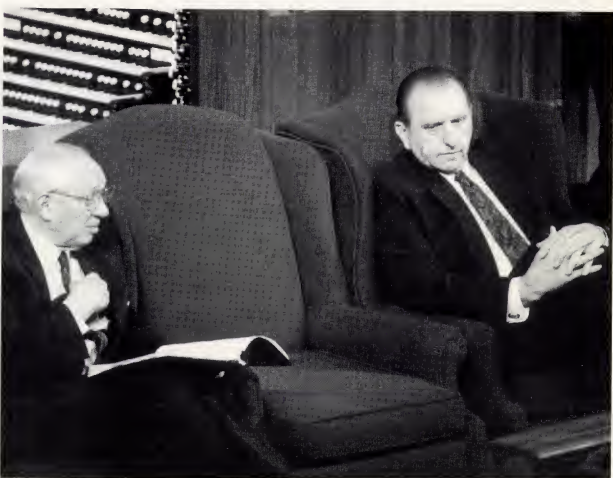
Zij die hun steun kunnen verlenen, maken dat kenbaar. Zij die dat niet kunnen, eveneens.

Voorgesteld wordt om steun te verlenen aan de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn.

Zij die hun steun kunnen verlenen, maken dat kenbaar. Zij die dat niet kunnen, eveneens.

Het lijkt erop dat de steunverlening unaniem was.

Dank u, broeders en zusters, voor uw steun. □

Aan weerszijden van de stoel die tijdens de conferentie gereserveerd was voor president Ezra Taft Benson, zitten zijn twee raadgevers, president Gordon B. Hinckley (links) en president Thomas S. Monson. President Benson was niet in staat om de conferentie bij te wonen, maar volgde het verloop ervan in zijn woning.

Onze Heer en Heiland

Ouderling Joseph B. Wirthling
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De enige manier om gemoedsrust, geluk en geborgenheid te vinden, en om het kwaad, de beproevingen en de verleidingen te overwinnen, ligt in het evangelie van Jezus Christus.'

Ik bid de Geest van de Heer om bij mij te zijn terwijl ik in deze heilige bijeenkomst tot u spreek. President Ezra Taft Benson is de enige die alle sleutels van het koninkrijk draagt. Buiten hem steunen we veertien andere mensen als profeet, ziener en openbaarder. President Bensons krachtige invloed is in veel opzichten te voelen. Zijn actuele en geïnspireerde raad om het Boek van Mormon te lezen, heeft hen die deze aanwijzing hebben opgevolgd extra waardering gegeven voor die heilige Schriftuur.

Enkele weken geleden was ik in een heilige kamer in de tempel getuige van president Bensons uitstraling van macht. Het was bij het tempelhuwelijk van een van zijn kleindochters. Toen hij de kamer betrad, zag ik de zwakheden die zijn ouderdom met zich meebrengt – want hij is 94. Iedereen ging staan om hem te eren als profeet en de president van de kerk. Hij bracht een sterke geest van warmte, liefde en rust met zich mee.

In deze tijd van verwarring en bezorgdheid over het welzijn van ons land, en van de hele wereld, zouden we aandacht moeten besteden aan het voorbeeldige, edele leven van president Benson, en aan zijn geschriften en toespraken als president van de kerk.

Ik wil vandaag de goddelijke aard onderstrepen van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Wij leven in een tijd waarin Lucifers invloed groter is dan we ooit hebben meegemaakt. Wat de zonde en het kwaad op aarde betreft, is onze tijd te vergelijken met die van Noach vóór de zondvloed. Niemand is immuun voor bezoeken en moeilijkheden, of die nu van economische, emotionele of geestelijke aard zijn. Onzedelijkheid, geweld en echtscheiding, met het bijbehorende verdriet, zijn over de hele wereld een plaag voor de samenleving.

De enige manier om gemoedsrust, geluk en geborgenheid te vinden, en om het kwaad, de beproevingen en de verleidingen te overwinnen, is in het evangelie van Jezus Christus (zie Alma 42:16).

Jezus is het Hoofd van zijn kerk, de Schepper van het heele, de Heiland en Verlosser van de hele mensheid, en de Rechter van de ziel van de mens. Wie Hij is en wat Hij doet, had al voor onze geboorte zijn weerslag op ons, en zal dat ook in dit leven dagelijks blijven hebben, en tot in de eeuwigheid. Veel van wat Hij is en doet, gaat het menselijk verstand te boven, maar de Heilige Geest heeft tot mijn ziel getuigd dat het werkelijk zo is.

Ik weet, en dat stemt mij dankbaar, dat onze Heer en Heiland aan het hoofd van deze kerk staat, en dat Hij haar door zijn dienstknechten bestuurt. Dit is de kerk van de Heer, niet een kerk van mensen. De algemene autoriteiten in de presiderende raden zijn van Godswege geroepen; hun enige drijfveer is om overeenkomstig zijn wil te dienen, in nederigheid, 'met geheel [hun] hart, macht, verstand en sterkte' (Leer en Verbonden 4:2). De kerk draagt zijn naam omdat het zijn kerk is. Hij heeft de Nephieten bevolen 'de kerk bij Mijn naam [te] noemen. (...) Want indien een kerk bij de naam van (...) een mens wordt genoemd, dan is ze de kerk van een mens; maar indien ze bij Mijn naam wordt genoemd, dan is ze Mijn kerk, indien zij op Mijn evangelie is gebouwd' (3 Nephi 27:7–8). Aan de profeet Joseph Smith heeft

de Heer in de laatste dagen geopenbaard dat zijn herstelde kerk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen genoemd moet worden (zie Leer en Verbonden 115:4).

Toen de Heer op een hoge berg van aangezicht tot aangezicht met Mozes sprak, zei Hij: 'Ontelbare werelden heb ik geschapen (...) en Ik schiep ze door de Zoom, Die Mijn Eniggeborene is. (...) Maar ik spreek tot u slechts van deze aarde. (...) En er zijn vele werelden, die nu bestaan, en voor de mens zijn ze ontelbaar; maar bij Mij zijn alle dingen geteld, want ze zijn de mijne en Ik ken ze' (Mozes 1:32–33, 35).

Deze korte schrifttekst geeft ons een snelle blik op de immensiteit en majesteit van onze Heer als Schepper. Een hedendaags astronomie geeft ons een verdere uitleg: 'De kosmos is alles wat er is of ooit zal zijn. (...) De afmetingen en ouderdom van de kosmos gaan het gewone menselijk begrip te boven. (...) De afmetingen van de kosmos zijn zo enorm dat (...) de ons bekende afstandsmaten (...) nauwelijks bruikbaar zijn. In plaats daarvan meten we afstanden met de snelheid van het licht. Een lichtstraal legt in één seconde bijna driehonderdduizend kilometer af. (...) Dat is in een jaar ongeveer negen miljoen kilometer. (...) Die afstandseenheid, de afstand die het licht in een jaar aflegt, heet een lichtjaar. Daarmee wordt zowel tijd als afstand gemeten – enorme afstanden. (...) De kosmos is voor het overgrote deel leeg. (...) Werelden zijn er zeldzaam. (...) Een melkweg bestaat uit gas, stof en sterren – miljarden en miljarden sterren. Elke ster kan voor iemand een zon zijn. (...) Er zijn zo'n honderd miljard (...) melkwegstelsels, met elk gemiddeld honderd miljard sterren. (...) Het is al moeilijk voor ons om het groepje te vinden waarin ons eigen melkwegstelsel ligt, laat staan de zon of de aarde. (...) De melkweg bevat zo'n vierhonderd miljard sterren van verschillende soorten, die zich op gecompliceerde, ordelijke wijze elegant voortbewegen. Van alle sterren kennen de inwoners van de aarde er tot dusver nog maar één van dichtbij.'¹

In een gesprek tussen God en Mozes heeft God gezegd: 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). God heeft ook gezegd: 'Mijn Eniggeborene is en zal zijn de Heiland' (vs. 6). De onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens wordt tot stand gebracht door het verzoeningswerk van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser. Het is 'de uitzonderlijkste gebeurtenis die heeft plaatsgevonden, en ooit plaats zal vinden, onder de kinderen van de Vader.'² Het is een liefdesdaad waarvoor we dankbaar zouden moeten zijn dan enige andere zegening of gave van God. De verzoening

verschaf iedereen de onsterfelijkheid; de onsterfelijkheid is oneindig en universeel. Zij voert tot het eeuwige leven, het leven dat God leeft, voor hen die in Christus geloven, zich bekeren van hun zonden, en de wetten van het evangelie gehoorzamen. Het verzoeningswerk redt en verlost ons op wonderbaarlijke wijze van de gevolgen van de val van Adam, zowel de stoffelijke dood aan het eind van het sterfelijk leven, als de geestelijke dood, de scheiding van onze Vader.

Alleen Jezus, als Eniggeboren Zoon, kon het oneindige en eeuwige verzoeningswerk doen, om ons te herenigen met onze Hemelse Vader. Toen Jezus in het sterfelijk bestaan geboren werd, waren zijn ouders God, de Eeuwige Vader (1 Nephi 11:21), en Maria, die door Nephi in een visioen gezien werd als 'maagd, zeer schoon, en lieflijker dan alle andere maagden' (vs. 15). Hij is Gods Eniggeboren Zoon, de enige die ooit op aarde geboren is, of zal worden, uit dergelijke ouders. Door die sterfelijke aard, die Hij geërfd had van zijn moeder, had hij 'de macht van het sterfelijk leven, wat de macht is om te sterven, (...) om lichaam en geest te scheiden.'³ Door zijn goddelijke aard, geërfd van zijn Vader, had hij 'de macht van de onsterfelijkheid, wat de macht is om voor altijd te leven; of, na gekozen hebben te sterven, (...) weer op te staan in onsterfelijkheid.'⁴ De Heiland heeft gezegd: 'Ik (leg) mijn leven af (...) om het weder te nemen.

'Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen' (Johannes 10:17-18).

'Het kwam door (...) die mengeling van het goddelijke en het sterfelijke in één persoon dat onze Heer in staat was om de oneindige, eeuwige verzoening te bewerkstelligen. (...) Hij had de macht om te leven of te sterven, naar keuze, en toen Hij eenmaal zijn leven had neergelegd, had Hij de macht om het weer op te nemen, en vervolgens op een voor ons onbegrijpelijke manier de uitwerking ervan door te geven aan alle mensen, opdat allen uit het graf zullen verrijzen.'⁵

Ten tijde van de wederkomst zal Jezus de ziel van ieder mens oordelen in een onontkoombaar oordeel. In het evangelie van Johannes lezen we: 'Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven: (...) Want (...) de Vader (...) heeft (...) de Zoon (...) macht gegeven om gericht te houden (...) want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel' (Johannes 5:22, 26-29). Mormon heeft geschreven: 'Gij (moet) allen voor de rechterstoel van Christus (...) staan, ja, iedere ziel,

President Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson in overleg voor het begin van een conferentiebijeenkomst.

die tot de ganse menselijke familie van Adam behoort; en gij moet er staan, om volgens uw werken te worden geoordeeld, of deze goed zijn of boos' (Mormon 3:20). We lezen in Matteüs: 'Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid. En al de volken zullen voor Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand. Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërf't het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. (...) Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is' (Matteüs 25:31-34, 41).

Wat moeten wij, in het licht van alles wat Jezus is en voor ons doet, eigenlijk doen om onze waardering te tonen? We behoren veel verder te gaan dan *iets* van Jezus af weten, of *iets* van zijn eigenschappen en zending. Wij moeten 'de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' leren kennen. (Johannes 17:3) 'Iets van God afweten is één ding, maar Hem leren kennen is heel wat anders. Wij weten wat van Hem af wan-

neer wij leren dat Hij een persoon is, en dat de mens naar zijn beeld is geschapen; wanneer we leren dat de Zoon in alles het evenbeeld van zijn Vader is; wanneer wij leren dat zowel de Vader als de Zoon bepaalde concrete eigenschappen en machten bezit. Maar wij kennen hen, in de zin van het verkrijgen van het eeuwige leven, wanneer we van dezelfde dingen genieten en ze ervaren als zij. God kennen is denken zoals Hij, voelen zoals Hij, de macht hebben die Hij bezit, de waarheden begrijpen die Hij begrijpt, en doen wat Hij doet. Zij die God kennen, worden net als Hij, en hebben een leven zoals dat van Hem, ofwel het eeuwige leven.'⁶ Met andere woorden: om een kennis van Christus te bezitten, moeten we worden zoals Hij. Wij worden 'deel[hebbers] aan de goddelijke natuur' (2 Petrus 1:4). Hij gaf deze opdracht aan zijn Nephitische discipelen: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

Er is een beginsel dat als een rode draad door het leven, de zending en de leringen van de Heiland loopt: wij moeten elkander liefhebben. Hij heeft tegen zijn discipelen gezegd: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander'

(Johannes 13:34-35). Hij heeft ook gezegd: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15).

Bedenk eens wat het resultaat zou zijn als iedereen elkaar liefhad zoals Jezus zijn discipelen liefheeft. Er zou geen geruzie of twist in ons gezin zijn. We zouden elkaar niet verbaal of op andere manieren beledigen. We zouden elkaar niet voor kleinigheden voor de rechter dagen. Oorlog zou onmogelijk zijn, vooral oorlog die in de naam van godsdienst wordt gevoerd.

We hebben talrijke getuigenissen gekregen van het bestaan en de goddelijke aard van de Heer, Jezus Christus. Vanaf de tijd van Adam hebben de profeten vanouds, inclusief de broeder van Jared, de Heiland gekend in zijn geestvorm als Jehova. Tijdens zijn leven op aarde hebben zijn discipelen in Palestina met Hem gewandeld en gesproken. Zij waren bij Hem wanneer Hij onderwees en wonderen verrichtte, toen Hij gekruisigd werd, en na zijn opstanding. Petrus heeft geschreven: 'Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit' (2 Petrus 1:16). Toen de herrenzoon de Nephieten bezocht en onderwees, 'strekte (Hij) zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide: Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd' (3 Nephi 11:9-10).

In onze tijd hebben de Vader en de Zoon de profeet Joseph Smith bezocht in het heilige bos. Over dat bezoek heeft Joseph geschreven: '(Ik) zag (...) twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!*' (Joseph Smith-Geschiedenis 1:17; cursivering toegevoegd.) Toen de Heiland de Kirtland-tempel als zijn huis aanvaardde, zagen Joseph Smith en Oliver Cowdery 'de Here (...) op het hekwerk van de kansel staan. (...)

'Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

'Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorpraak bij de Vader' (Leer en Verbonden 110:2-4). In een hemels visioen zagen de profeet en Sidney Rigdon Jezus Christus, en zij spraken met Hem en gaven er dit verslag van: 'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is' (Leer en Verbonden 76:22-23).

Als jongen had ik het geluk getuigenisdiensten in mijn wijk bij te kunnen wonen en daar de krachtige getuigenissen van oudere wijkleden te horen. Nu adviseer ik u, die in geestelijk opzicht volwassener bent, om uw getuigenis van de waarheid van het evangelie te geven; van het bestaan van de Heiland en zijn liefde voor ons allen; en van de goddelijke roeping van zijn profeten, zieners en openbaarders. Uw getuigenis zal weer een getuigenis ontwikkelen in jongere mensen, net als de leden van mijn wijk het bij mij hebben gedaan. Ouders behoren vaak hun getuigenis te geven om de overtuiging in het hart van hun kinderen te versterken.

In alle nederigheid ben ik dankbaar een van de 'bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld' te zijn (Leer en Verbonden 107:23). Ik weet dat Hij leeft. Hij is bij ons en wij kunnen zijn invloed voelen in ons leven als we gehoorzaam zijn aan zijn leringen en veel bidden.

Hij wil dat wij allemaal slagen, en de kerk ook, en wil dat de leden van de kerk zijn leringen overbrengen op de hele wereld. De kerk is de organisatie waardoor Hij de wereld zijn boodschap van hoop kan geven, de hoop op verlossing, het recht om voor eeuwig bij onze Hemelse Vader en zijn Zoon te wonen. Onze Hemelse Vader leeft, en heeft al zijn kinderen lief. Ik getuig dat Joseph Smith een profeet van God is, evenals zijn opvolgers tot en met president Ezra Taft Benson, onze huidige profeet. Ik getuig dat in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

NOTEN

¹ Carl Sagan, *Cosmos*, New York: Random House, 1980, blz. 4-5, 7, 10.

² Bruce R. McConkie, *The Millennial Messiah*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1982, blz. 15.

³ Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, blz. 471.

⁴ Idem.

⁵ Idem.

⁶ Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1973, deel 1, blz. 762.

Welke herinnering zullen onze kinderen aan ons hebben?

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

'In veel opzichten vertegenwoordigen aardse ouders hun Hemelse Vader bij het verzorgen, liefhebben en onderwijzen van kinderen. Natuurlijk letten kinderen op hun ouders om te zien welke eigenschappen hun Hemelse Vader heeft.'

Ik heb vandaag een boodschap van liefde. Ik houd van mijn lieve levensgezellin, Mary, mijn twee zoons, en hun gezinsleden. Ik wil mijn waardering uiten voor alle vreugde die zij mij gebracht hebben.

Wanneer ik nadenk over die familiebanden, moet ik altijd denken aan het voorbeeld dat mijn eigen ouders mij gegeven hebben. Onze kinderen zullen zich ons herinneren door ons voorbeeld. Ik herinner mij uit mijn jongste jaren ervaringen waaruit ik geleerd heb over het priesterschap dat ik draag, en waardoor ik de band die mijn vader en moeder met elkaar hadden, ben gaan respecteren en waarderen.

Mijn vader heeft me geleerd het priesterschap te respecteren. Als Aäronisch-priesterschapsdragers dienden we het avondmaal rond met roestvrijstalen avondmaalschalen die, als gevolg van het knoeien met water, vaak dof werden doordat het harde water kalkvlekken naliet. Ik had als Aäronisch-priesterschapsdrager de taak om te helpen met het klaarzetten van het avondmaal. Mijn vader vroeg me om de schalen mee naar huis te nemen, waar we ze samen

schoonmaakten met staalwol totdat elke schaal glom. Wanneer ik het avondmaal ronddiende, wist ik dat wij bijgedragen hadden tot het heiliger maken van de avondmaalsverordening.

Tijdens vakanties nam vader ons mee naar belangrijke plekken uit de kerkgeschiedenis om onze kennis en getuigenis te vergroten.

Op een keer, toen ik een diaken van twaalf jaar was, vroeg mijn vader me of ik meewilde naar het honkbalmuseum in Cooperstown, en naar het openluchtspel op de heuvel Cumorah bij Palmyra (New York). Daar werd Joseph Smith naar de gouden platen geleid. Later werd de vertaling daarvan het Boek van Mormon. Vader nam me ook mee naar het heilige bos waar Joseph Smith tot zijn Hemelse Vader had gebeden, en waar hij in een visioen bezocht was door God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus. In dat bos baden we samen en spraken we ons verlangen uit om trouw te blijven aan het priesterschap dat we droegen. Later maakte vader een schilderij van de plaats waar we hadden gebeden en gaf dat aan mij als herinnering aan de beloften die we die dag samen hadden gedaan. Het schilderij hangt nu in mijn kantoor en dient dagelijks als geheugensteunje aan die heilige ervaring en de beloften die ik zowel jegens mijn Hemelse als mijn aardse vader heb afgelegd.

Bij een andere gelegenheid nam vader me mee naar de rivier de Susquehanna, waar Joseph Smith en Oliver Cowdery in 1829 het Aäronisch priesterschap ontvingen van Johannes de Doper. Vader legde uit dat de herstelling van het priesterschap een van de belangrijkste gebeurtenissen in deze bedeling was.

Ik leerde het vrouwelijk geslacht respecteren door mijn vaders liefdevolle zorg voor mijn moeder, mijn zuster, en zijn zusters. Vader was altijd de eerste die van tafel opstond om af te ruimen. Mijn zuster en ik wasten en droogden elke avond af op zijn

zoek. Als wij er niet waren, deden vader en moeder de keuken samen.

Later, toen mijn moeder een beroerte had gehad, verzorg mijn vader trouw in al haar behoeften. De laatste twee jaar van haar leven had ze dag en nacht verzorging nodig, en moeder riep hem elke paar minuten. Ik zal nooit zijn voorbeeld vergeten van liefdevolle zorg voor zijn dierbare levensgezellin. Hij zei dat het slechts een kleine vergoeding was voor de ruim vijftig jaar liefdevolle toewijding die hij van haar had gekregen.

Vader was tekenaar bij een groot reclamebureau in de stad New York. Op een keer stond hij onder grote druk om een bepaalde reclamecampagne tijdig af te werken. Hij was op vrijdagavond thuisgekomen en had bijna de hele nacht doorgewerkt. Nadat hij op zaterdagochtend enkele uren in de tuin had gewerkt, had hij zich teruggetrokken in zijn studio om een advertentiecampagne voor een nieuw produkt te verzinnen. Mijn zuster en ik vonden het prachtig om elkaar na te zitten rond de eetkamertafel, die in een kamer precies boven zijn hoofd stond. Hij had ons al minstens twee keer gezegd er mee op te houden, maar zonder succes. Nu rende hij de trap op en vatte me in de kraag. Hij zei me te gaan zitten en leerde me een grote les. Hij schreeuwde niet tegen me en sloeg ook niet, hoewel hij erg boos was.

Hij legde uit hoe hij aan inspiratie kwam, en dat hij daarvoor rustig moest nadenken en zich moest afstemmen op de Geest om op creatieve ideeën te kunnen komen. Omdat hij er de tijd voor nam het aan me uit te leggen en het mij te laten begrijpen, leerde ik iets dat ik bijna dagelijks in mijn leven heb toegepast. Ik vertel dat omdat wij, als ouders, het voorrecht en de plicht hebben om onze geliefden door ons voorbeeld en getuigenis de evangeliebeginselen bij te brengen.

Mijn vader is zeven jaar geleden overleden, maar ik herinner mij hem met liefde en respect. Voorbeelden van ouders worden herinneringen die ons leiden in ons leven:

- Herinneringen aan moeder die met haar kleine, in pantoffels gestoken voeten bovenop vaders voeten met hem de keuken rondstapte. En hun wederzijdse liefdesbetuigingen.
- Herinneringen aan de keren dat ik als jongen op de grond naast het bed van vader en moeder zat terwijl zij om beurten voorlezen uit de Schriften.
- Herinneringen uit latere jaren van bezoeken aan de Salt Lake-tempel waar ik toekeek hoe vader en moeder deelnamen aan de presentatie van de bevestigingsceremonie.

Mogen de herinneringen die onze kinderen hebben hen leiden in hun leven.

Nu merk ik dat ik me afvraag: 'Welke herinnering zullen onze kinderen aan ons heb-

ben?' Welke herinnering zullen uw kinderen aan u hebben?

De roeping om vader of moeder te zijn, is heilig en uiterst belangrijk. Een van de grootste voorrechten en taken die wij krijgen, is het ouderschap: kinderen van God op aarde brengen, met de heilige plicht om hen lief te hebben, te verzorgen en terug te leiden naar onze Hemelse Vader. In veel opzichten tegenwoordigheden aardse ouders hun Hemelse Vader bij het verzorgen, liefhebben en onderwijzen van kinderen. Natuurlijk letten kinderen, vaak zonder het te beseffen, op hun vader en moeder om te zien welke eigenschappen hun Hemelse Vader heeft. Hebben ze eenmaal geleerd hun aardse ouders te respecteren, van ze te houden en vertrouwen in ze te hebben, dan ontwikkelen ze vaak onbewust diezelfde gevoelens voor hun Hemelse Vader.

Geen aardse ouder is volmaakt. En in feite zijn kinderen heel begrijpend wanneer ze aanvoelen dat ouders oprecht om ze te geven en proberen hun best te doen.

Het helpt de kinderen als ze zien dat goede ouders verschillende meningen kunnen hebben, en dat die verschillen kunnen worden opgelost zonder te slaan, te schreeuwen of met voorwerpen te gooien. Ze moeten rustige communicatie zien en voelen, met respect voor elkaars mening, zodat zij zullen weten hoe zij zelf meningsverschillen kunnen oplossen.

De ouders wordt aangeraden om hun kinderen door lering en een goed voorbeeld te onderwijzen. De Heer heeft daarover gezegd:

'En verder, zo zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georgani-

seerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders' (Leer en Verbonden 68:25).

'En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (vs. 28).

Kinderen die leren bidden, en die jong bidden met hun ouders, zullen eerder geneigd zijn om te bidden wanneer ze ouder worden. Zij die al jong leren God lief te hebben en te geloven dat Hij leeft, zullen eerder geneigd zijn om hun spirituele ontwikkeling voort te zetten en hun liefde te vergroten wanneer zij volwassen worden.

Een kind, echter – zelfs een kind dat men met veel liefde en zorg heeft opgevoed en heeft onderricht – kan wanneer het volwassen geworden is om verschillende redenen besluiten om die leringen niet te volgen. Hoe moeten we daarop reageren? Wij begrijpen en respecteren het beginsel keuzevrijheid. Wij bidden dat de ervaringen van het leven ertoe zullen bijdragen dat zij hun verlangen en vermogen om het evangelie na te leven zullen terugkrijgen. Het zijn nog steeds onze kinderen, en we zullen altijd van ze houden. Wij doen ons huis noch ons hart op slot.

Sommige mensen menen dat zij geen kerkroeping kunnen aanvaarden of uitoefenen als een van hun kinderen afgedwaald is. Maar aanvaarden de de roeping en doen we ons best, dan kunnen we een grote gesteltelijke invloed uitoefenen op hen die wij het

meest liefhebben. Als wij denken dat andere gezinnen geen moeilijkheden hebben, dan kennen we ze niet goed genoeg.

Als het voorbeeld dat onze ouders ons gegeven hebben niet goed was, is het onze plicht om die cyclus te doorbreken.

Natuurlijk zullen ouders bij de opvoeding fouten maken, maar door nederigheid, geloof, gebed en studie kan iedereen erachter komen hoe het beter kan, daarmee de gezinsleden nu tot zegen zijn, en de komende generaties juiste tradities bijbrengen.

De beloften van de Heer staan vast. 'Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet' (Psalm 32:8) en 'wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Nephi 18:20).

Zelfzucht is vaak de oorzaak van problemen met gezinsrelaties. Wanneer mensen alleen geven om hun eigen belangen, missen ze kansen om naar anderen te luisteren, ze te begrijpen of aan hun gevoelens of behoeften te denken.

President Benson heeft ons deze waarschuwing gegeven:

'Wij moeten christelijker zijn in onze houding en gedrag dan wij in de wereld zien. Wij moeten onze geliefden net zo liefdevol en attent behandelen als Christus ons. Hij is vriendelijk, liefdevol en geduldig tegenover ons. Moeten we diezelfde liefde niet aan onze echtgenoten en kinderen geven?' '(...) Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27)' (Conference Report, november 1983, blz. 64).

President Benson vervolgt:

'Bij het aanhoren van verhalen [over onrechtvaardig gedrag] heb ik mezelf afgevraagd: "Hoe kan een lid van de kerk – een man die Gods priesterschap draagt – zich

schuldig maken aan wreedheden ten opzichte van zijn eigen vrouw en kinderen?"

'Dergelijke daden van een priesterschapsdrager zijn onbegrijpelijk. Ze zijn volkomen in tegenspraak met de leringen van de kerk en het evangelie van Jezus Christus.

'Wij, als priesterschapsdragers, moeten ons het karakter van de Heiland aanmeten' (President Ezra Taft Benson, *Ensign*, november 1983, blz. 42).

Uit afdeling 121 van de Leer en Verbonden leren wij: '(...) geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde' (Leer en Verbonden 121:41). Die vriendelijkheid en zuivere kennis zijn eigenschappen van onze Hemelse Vader.

Wij krijgen een inzicht in Jezus' liefde voor zijn Vader, onze Vader in de hemel, uit zijn hogepriesterlijk gebed, dat te vinden is in de Bijbel, in Johannes 17.

Het lijden en het zoenoffer waren toen nabij.

'Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke' (vs. 1).

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (vs. 3).

Jezus geeft aan dat Hij bij zijn Vader was voordat Hij naar de aarde kwam, en vermeldt de liefde die zij voor elkaar hadden.

'En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was. (...) opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt. (...) want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld' (vss. 5, 23-24).

Ik vind het ontroerend dat Jezus zijn gebed besluit met een verlangen dat wij onze Hemelse Vader net zo zullen kennen en liefhebben als Hij, ook al kunnen we ons Hem in onze sterfelijke toestand niet herinneren.

Jezus bad:

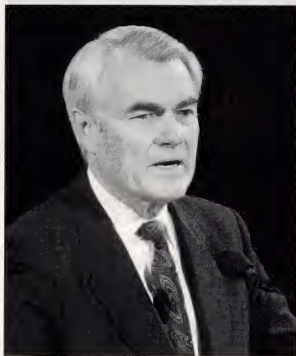
'Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en deze [discipelen] weten, dat Gij Mij gezonden hebt' (vs. 25).

Jezus was in staat om zijn zending, de verzoening, op aarde te volbrengen door de kennis, het voorbeeld en de liefde van zijn vader. Mogen ook wij, als ouders, en vooral als broeders in de priesterschap, door ons voorbeeld, onze liefde en zorg, bereiken dat wij in de herinnering van onze kinderen de eigenschappen hebben die onze Hemelse Vader en onze Heiland hebben, zodat wij zullen volharden tot het einde en eens zullen terugkeren in hun celestiale tegenwoordigheid. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kinderen opvoeden in een zedelijk vervuild milieu

Ouderling Joe J. Christensen
van het presidium der Zeventig

'Wees niet bang om duidelijke zedelijke normen en richtlijnen te geven. Zeg vooral zo nodig "nee".'

Kort geleden had ik onverwachts een gesprek met een groep jonge ouders die hun ernstige zorgen uitten over de opvoeding van hun kinderen in een zedelijk vervuild milieu. Ze vroegen om hulp, want ze wilden hun kinderen helpen hun eigen weg te vinden in een wereld die ineen lijkt te storten.

We horen en lezen tegenwoordig veel over ons vervuilde fysieke milieu: zure regen, luchtvervuiling, gifafval. Maar deze ouders beseffen dat er nog een andere vorm van vervuiling is die veel gevaarlijker is: de zedelijke en geestelijke vervuiling.

Tijdens een conferentie die vorig jaar gehouden is, heeft ouderling Boyd K. Packer gezegd: '(...) Wanneer we het zedelijke milieu onderzoeken, zien we dat de *vervuilings*percentage sterk stijgt' (*Ensign*, mei 1992, blz. 66). De apostel Paulus heeft al voorzien '(...) dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen (...) (2 Timoteüs 3:1-7). En over die laatste dagen heeft de profeet Moroni gezegd: 'Ja, het zal geschieden ten dage, wanneer er grove ontheiligheden op de aarde zullen zijn; (...) (Morom 8:31).

Het is droevig genoeg dat de gevolgen van die enorme vervuiling misschien nog

wel het duidelijkst te zien zijn in de massamedia: films, tv en popmuziek. VS-senator Robert D. Byrd heeft hierover gezegd:

'Als wij, in dit land, doorgaan met het zaaien van beelden van moord, geweld, druggebruik, (...) perversiteit en pornografie, (...) voor de ogen van miljoenen kinderen, jaar in jaar uit, dag in dag uit, moeten we ons er niet over verbazen als het fundament van de samenleving wegrot alsof het met lepra besmet is' (Michael Medved, *Hollywood vs. America*, Harper Perennial, Harper Collins Publishers, 1992, blz. 194).

Hoewel er enkele opbouwende uitzonderingen zijn, lijkt het merendeel van de media de oorlog verklaard te hebben aan alles waaraan de meerderheid van het publiek de meeste waarde hecht: gezin, godsdienst en vaderlandsliefdevindheid. Het huwelijk wordt neergehaald, en voorhuwelijkse en buitenhuwelijkse relaties worden aangemoedigd en geromantiseerd. Godslastering en de laagste, smerigste taal vliegen alle luisteraars om de oren. Naar verluidt werd in een film voor zestien jaar en ouder het meest voorkomende smerige woord maar liefst 256 keer uitgesproken! En men doet een mensenleven als onbelangrijk voor door voortdurend beelden van geweld en moord te laten zien. Bedenk, dat wat niet goed is voor kinderen, zelden goed is voor volwassenen.

In een onsuccesvolle poging om tienerzwangerschappen en geslachtsziekten een halt toe te roepen, worden voorbehoedsmiddelen vrijelijk verspreid. Ik ben ervan overtuigd dat deze gewoonte de jeugd heel sterk de indruk geeft dat alles mag, als je jezelf daarbij maar beschermt.

Het is dan ook geen wonder dat jonge ouders zich hier ernstig zorgen over maken bij hun pogingen om hun heilige taak te vervullen onder de aanslag van zulke verachtelijke invloeden. Helaas worden niet alleen niet-leden, maar ook leden van de kerk hiermee geconfronteerd.

Ouders die hierbij werkelijk hulp willen ontvangen, moeten terug naar de basis: de

Leden van het Quorum der Twaalft: de ouderlingen Boyd K. Packer (links) en L. Tom Perry begroeten president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson van het Eerste Presidium.

fundamenten van het evangelie. Daar kan veel over worden gezegd, maar hier volgen vier concrete ideeën die, als ze worden toegepast, positieve gevolgen kunnen hebben:

Ten eerste: *wees niet bang om duidelijke zedelijke normen en richtlijnen te geven*. Zeg vooral zo nodig 'nee'. Of, zoals dr. John Rosemond ons geadviseerd heeft:

'(...) Geef uw kinderen een dagelijks dosis vitamine N. Dit belangrijke voedingsmiddel bestaat eenvoudigweg uit het meest karaktervormende woordje in onze taal ('nee'). Helaas lijden tegenwoordig veel kinderen, en misschien wel de meesten, aan een gebrek aan vitamine N. Goedwillende ouders hebben veel te veel toegegeven. Ze hebben ze veel teveel gegeven wat ze wilden hebben en veel te weinig wat ze werkelijk nodig hebben' (John Rosemond, *Six-Point Plan for Raising Happy, Healthy Children*, Andrews & McMeel, Universal Press, 1989, blz. 114).

Uw kinderen zullen misschien zeggen: 'Alle anderen gaan uit tot een of twee uur 's nachts, en het kan hun ouders niets schelen. Waarom mag ik dat niet? Vertrouwen jullie me niet?' Vertel hun dan dat er bepaalde dingen zijn die men, als lid van uw gezin, gewoon niet doet. Sommige ouders lijken bijna ziekelijk bezorgd te zijn over de populariteit en sociale aanvaarding van hun kinderen, en staan daarom tegen beter weten in teveel toe, zoals: dure rages, onzedelijke kleding, laat thuis komen, romantische af-

spraakjes voor het zestiende levensjaar, on gepaste films enzovoort. Het kan voor zowel kinderen als ouders soms heel eenzaam voelen om voor het goede op te komen. Het kan eenzame avonden tot gevolg hebben, of het overslaan van feestjes en films. Het zal niet altijd leuk zijn. Maar het ouderschap is geen wedstrijd in populariteit.

Het kan nodig zijn om eens te praten met de ouders van de vrienden en vriendinnen van uw kinderen, en samen overeenstemming te bereiken over hogere normen voor vormen van vermaak, tijden van thuiskomen, en soorten activiteit. Uw kinderen zullen daar misschien aanvankelijk door gefrustreerd raken, maar ze zullen uiteindelijk leren u meer te waarderen omdat u genoeg om ze geeft om ze gezonde richtlijnen en normen te geven.

Ten tweede: *leer uw kinderen te werken en verantwoordelijkheid te dragen*. Vooral in vastgestelde gebieden groeien teveel kinderen op in een milieu waarin ze niet genoeg te doen hebben. Ze zijn net als de jongen van dertien aan wie gevraagd werd wat hij 's zomers overdag deed.

Hij zei: 'Nou, ik sta 's morgens rond tien of elf uur op. Dan maakt mama wat eten voor me. En misschien ga ik dan met wat vrienden basketbal spelen, of met tv kijken, en dan gaan we naar het winkelcentrum om daar wat rond te hangen. We kijken daar naar de meisjes en zo.'

Toen hem gevraagd werd hoe laat hij naar bed ging, zei hij: 'O, meestal om één of twee uur. Ik ga vaak naar een vriend en kijk video's. Dat is echt leuk, want zijn moeder heeft de man in de videozaak gezegd dat haar zoon elke gewenste video mee mag nemen - inclusief die voor volwassenen.'

Ik maak me ernstig zorgen om zowel de toekomst van die HLD-jongen als die van zijn vrienden.

Ik sta helemaal achter wat president Spencer W. Kimball eens over dit onderwerp heeft gezegd:

'De passieve generatie! Zoveel uren in een dag en toch niets te doen. (...)

'Wij willen dat u, de ouders, uw kinderen wat te doen geeft. ...

'"Wat kunnen we dan doen?" wordt er daarop gevraagd.

'Kinderen, doe de boodschappen, of vrijwilligerswerk in het ziekenhuis. Help de burenen, en de conciërge van het kerkgebouw. Doe de afwas, zuig de vloer, maak de bedden op, maak het eten, leer naaien (en koken).

'Lees goede boeken, (...) maak het huis schoon, strijk je kleren, hak buiten de bladeren bij elkaar, ruim sneeuw, breng kranten rond. ...'

En dan besluit hij als volgt: 'De wetgevers hebben, in hun overijverigheid om het kind te beschermen, zulke overdreven wetten gemaakt dat ze het andere uiterste hebben bereikt. Maar geen enkele wet verbiedt de meeste karweitjes die ik hier heb voorgesteld (...) en de ouders kunnen voor hun kinderen wel degelijk werk verzinnen' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 360-362).

Leer uw kinderen bovendien zelfdiscipline door ze een muziekinstrument te laten leren bespelen, of door een andere activiteit die oefening of vaardigheid vereist. Ik moet daarbij denken aan het verhaal over een huis-aan-huis-verkoper die op een hete zomerdag ergens aanbelde. Door de hordeur heen zag hij jongen op de piano oefenen. Zijn honkbalhandschoenen en -pet lagen naast het pianobankje. Hij zei: 'Zeg, jongen, is je moeder thuis?', waarop de jongen antwoordde: 'Wat denkt u?' De hemel zij dank voor ouders met plichtbesef!

Ieder kind behoort geholpen te worden om een vaardigheid of talent te ontwikkelen waarmee hij of zij succes kan hebben, en zodoende zelfvertrouwen te ontwikkelen.

Zendingen die geleerd hebben hard te werken en die zelfdiscipline hebben geleerd, hebben meer succes.

Ten derde: *Schep een sfeer in uw gezin waarin men spirituele ervaringen kan krijgen*. Bijvoorbeeld:

- Denk dagelijks aan het gezinsgebed. Uw lijdschema's kunnen het nodig maken er steeds te houden op een dag. Uw kin-

deren het huis laten verlaten zonder de geestelijke bescherming van het gebed is net als ze een sneeuwstorm insturen zonder de nodige kleedij.

- Houd *wekelijks* gezinsavond, sla er geen over. Dat is een geweldige gelegenheid om uw kinderen uw getuigenis te geven. Geef hun ook de kans om te vertellen wat ze van het evangelie vinden. Leer ze te herkennen wanneer ze de Heilige Geest voelen. Door de gezinsavond scheidt u een veilige haven, een toevluchtsoord in uw eigen gezin.

- Lees samen met uw gezin dagelijks in de Schriften. Er schuilt echt kracht in de Schriften.

President Benson heeft gezegd: '(...) Ik wil u aansporen om een schema op te zetten om dagelijks de Schriften te lezen en te overdenken. (...) Het Boek van Mormon zal uw leven veranderen. Het zal u sterken tegen het kwaad van onze tijd. Het zal u spiritualiteit geven die u van geen enkel ander boek kunt krijgen' (*Ensign*, mei 1986, blz. 43).

Maakt het Boek van Mormon een belangrijk deel uit van wat u leest? Tel eens het aantal grote beloften die president Marion G. Romney gedaan heeft aan ouders. Hij heeft dit gezegd:

'Ik ben er zeker van dat als de ouders thuis geregeld onder gebed in het Boek van Mormon lezen, zowel individueel als met de kinderen, de geest van dat ge-

weldige boek hun huis zal doordringen. (...) De geest van eerbied zal sterker worden, en men zal meer wederzijds respect krijgen en elkaar attenter behandelen. De geest van twisten zal verdwijnen. De ouders zullen hun kinderen met meer liefde en wijsheid raad geven. De kinderen zullen beter luisteren en zich meer aan hun raad onderwerpen. Men zal rechtschapener worden. (...) de reine liefde van Christus zal bij ons heersen, en zal ons vrede, vreugde en geluk brengen' (*Ensign*, mei 1980, blz. 67).

Wij behoren die tien beloften serieus te nemen.

Ten vierde: *volg de raad van de profeten op*. Luister naar hun boodschappen tijdens deze conferentie en herlees de raad die ze ons bij vorige gelegenheden gegeven hebben. Als uw persoonlijke en gezinsactiviteiten niet overeenstemmen met de raad die u gekregen hebt, breng er dan verandering in om bestwil van uw gezin.

President Harold B. Lee heeft gezegd: '(...) We moeten leren luisteren naar de woorden en de geboden die de Heer door zijn profeten zal geven...' [en, citerend uit de *Leer en Verbonden*] '(...) in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam' (*Leer en Verbonden* 21:4-5). Hij vervolgde: 'Sommige dingen zullen geduld en geloof vereisen. Misschien zal het u niet be-

vallen wat er van de kerkleiders komt. Het zal misschien in tegenspraak zijn met uw politieke opvattingen. Of het zal misschien uw sociale leven in de war gooien. (...) Uw veiligheid en de onze zijn ervan afhankelijk of wij wel of niet diegenen volgen die de Heer heeft aangewezen om de kerk te presiden (...)'*(Conference Report*, oktober 1970, blz. 152-153).

Van een persoonlijk standpunt uit bekeken, wat hebben we er eigenlijk aan om in deze tijd profeten te hebben als we hun raad niet ter harte nemen?

Vaders en moeders, het is niet te laat om te veranderen. Er is nog hoop. U kunt nu meteen beginnen om deze ideeën toe te passen, en andere die u er zelf nog aan toe kunt voegen. Wij kunnen onze kinderen en kleinkinderen helpen om in spiritueel en zedelijk opzicht te overleven in een wereld waar het vervuillingspercentage snel blijft stijgen. Het is niet de bedoeling om onze kinderen uit de wereld te halen, maar, zoals de Heer bad, om ze voor de boze te bewaren. (*Johannes* 17:15.)

Ik weet dat onze Hemelse Vader leeft. Wij zijn zijn geestkinderen en Hij houdt van zijn gezin.

Jesus is de Christus en dit is zijn kerk, die geleid wordt door profeten uit deze tijd.

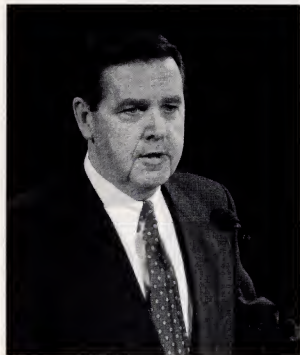
Daarvan getuig ik oprecht in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Zie op tot God en leef'

Ouderling Jeffrey R. Holland
van de Zeventig

'In een tijd waarin angst en wanhoop de overhand schijnen te hebben, waarin de mensheid koorts heeft zonder dat er geneesheren voor te vinden zijn, zeg ook ik: "Vertrouw op Jezus".'

Ik wil vanmorgen niet alleen spreken tot de leden van de kerk, maar ook tot de kokers of luisteraars die eventueel niet van ons geloof zijn. Dankuwel dat u met ons meeluistert op deze prachtige herfstochtend.

In elk tijdperk heeft het leven zijn moeilijkheden met zich meegebracht. De duistere middeleeuwen zijn beslist terecht zo genoemd, en niemand onder ons zou graag teruggaan naar de jaren daarna, zoals de tijd van de honderdjarige oorlog of de pest. Wij zijn wat blij dat we leven in een tijd van ongeëvenaarde stoffelijke zegeningen. Maar toch zien we in de ene na de andere samenleving, in kleine en in grote landen, dat zowel individuen als gezinnen geconfronteerd worden met toenemende wanhoop en angst. Het lijkt erop dat ontmoediging, depressiviteit en wanhoop onze eigentijdse 'pest' zijn. Wij leven, zoals Jezus heeft voorspeld, in een tijd van radeloze angst (zie Lucas 21:25).

Wij weten dat een deel van het ergste lijden in de wereld in stilte plaatsvindt, in het verdriet van een eenzaam leven. Maar een ander deel komt met meer geweld tot uiting. Miljoenen mensen over de hele wereld zijn, zoals een commentator zei, 'kwaad, gewapend en gevaarlijk'. In teveel

steden wordt het al net zo gewoon om uit een rijdende auto beschoten te worden als het normaal is om uit de auto was bij de wasserette af te geven, en al teveel jongeren nemen 's morgens net zo makkelijk een wapen mee naar school als ze gewend waren om hun boterhammen in te pakken.

Er is een toenemend gevoel dat deze tijd helemaal van slag is, dat niemand verstandig of sterk genoeg lijkt te zijn om het weer in orde te maken. Vele regeringen zijn wel in functie, maar niet aan de macht. De waarden van de samenleving en de trots van de buurt zijn vaak maar oppervlakkig, of zelfs helemaal niet aanwezig, en maar al te vaak is het gezin een verschrikkelijke mislukking.

Bovendien lijken vele sociale en politieke medicijnen van deze tijd niet afdoende te zijn, waardoor de zogenaamde geneesheren 'bij het bed staan van de koortsachtige en ijlenzende mensheid – verslagen, te schande gemaakt, verstomd' – niet wetend in welke richting ze hun heil moeten zoeken (zie Charles Edward Jefferson, *The Character of Jesus*, Salt Lake City: Parliament Publishers, 1968, blz. 17).

Ik wil vanmorgen zo vrij zijn om te suggereren in welke richting we dat 'heil' moeten zoeken. Het antwoord bevat slechts één lettergreep: we moeten ons wenden tot God. We moeten ons geloof weer versterken en onze hoop opnieuw opwekken. Zo nodig moeten we ons bekeren, en we moeten in ieder geval bidden. Het is de afwezigheid van geestelijke trouw die ons in het schemer van de twintigste eeuw naar de zedelijke wanorde heeft geleid. Wij hebben de wind van godsdienstig scepticisme gezaaid, en we oogsten de wervelstorm van de existencialistische wanhoop.

Zonder godsdienstig geloof, zonder de werkelijkheid en noodzaak van een geestelijk leven te erkennen, heeft de wereld geen zin, en een zinloze wereld is een gruwelijke plaats. Alleen als de wereld zin heeft op een geestelijk niveau, is het mogelijk voor de mens om door te gaan, te blijven proberen. Wij zouden net zo wijs als Hamlet moeten smeken: 'O, eng'len en genadeboden, hoedt

ons!' (Shakespeare, *Hamlet*, eerste bedrijf, vierde toneel, regel 39).

Ik getuig vandaag van de engelen en genadeboden die ons altijd zullen hoeden als wij, zoals de profeet Alma ons heeft geboden 'deze heilige dingen' hoeden, opzien tot God en leven (zie Alma 37:47). Meer gebed en nederigheid, meer geloof en vergeving, meer bekering en openbaring, en bevestiging uit de hemel – daarin zoeken we onze oplossingen en verlossing van de 'koortsachtige en ijlenzende mensheid'.

Ik getuig vanmorgen van Gods oneindige liefde voor zijn kinderen, van zijn onuitblusbare verlangen om ons te helpen onze wonden te genezen, zowel individueel als gezamenlijk. Hij is onze Vader, en Wordsworth schreef meer dan hij zelf wist toen hij zei dat wij naar de aarde kwamen 'in wolken van heerlijkheid (...)' van God – ons thuis' ('Ode: Intimations of Immortality'). Maar in veel teveel gevallen is er geen hedendaags geloof in een Hemelse Vader te vinden, en als dat er al is, dan is het vaak een verkeerd geloof. God is niet dood, en Hij is geen afwezige huisbaas. God is niet iemand die niet om ons geeft, noch is Hij grillig of dwars. Maar boven alles is Hij niet een soort goddelijke scheidsrechter die zit te wachten tot we een fout maken.

Het eerste en grootste gebod is dat wij God met ons hele hart, macht, verstand en sterke moeten liefhebben (zie Leer en Verbonden 59:5; Matteüs 22:37), want het is zeker de eerste en grootste belofte van de hemel dat Hij ons altijd zo lief zal hebben.

Veel van wat zoveel mensen van God vinden (als ze dat al doen) moet Hem aan het

huilen maken. In feite wéten we ook dat het Hem aan het huilen maakt. Zou er een ontroerender tafereel kunnen zijn dan deze beschrijving door Mozes:

'En het geschiedde, dat de God des hemels neerzag op de overigen des volks, en Hij weende. (...)

'En Henoch zeide tot den Heere: Hoe komt het, dat Gij kunt wenen, Gij zijt immers heilig, en van alle eeuwigheid tot in alle eeuwigheid?

'De Here zeide tot Henoch: Zie dezen, uw broederen; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf Ik hun (...) en (...) Ik gaf den mens zijn vrien wil;

'En (hun) heb Ik (...) geboden, dat zij elkander moesten liefhebben, en dat zij Mij, hun Vader, moesten verkiezen; doch zie, zij zijn zonder liefde, en zij haten hun eigen bloed. (...)

'Alle hemelen (...) wenen (over hen) (...); waarom zouden dan de hemelen niet wenen, wanneer ze zien, dat dezen (...) lijden?' (Mozes 7:28, 29, 32-33, 37.)

Engelen en genadeboden om ons te hoo-den? Zij zijn overal om ons heen, en hun heilige vorst, de Vader van ons allen, heeft een goddelijk verlangen om ons allemaal nu meteen te zegenen. Barmhartigheid is zijn zending en liefde zijn enige werk. John Donne heeft gezegd: 'Wij vragen om ons dagelijks brood, en God zegt nooit: "Daar had je gisteren om moeten komen." (...)

[Nee, Hij zegt:] "Als je vandaag naar mijn stem wilt luisteren, zal Ik vandaag naar de jouwe luisteren." (...) Als gij tot nu toe onverlicht zij geweest, bevoren, bewolkt en verduisterd, vochtig en verdoofd, verstikt en bedwemd, dan komt God toch tot u,

niet als bij het gloren van de dag, (...) maar als de zon in de [volle] middag, om alle schaduw uit te bannen (...)' (*Collected Sermons*).

Alma heeft zijn zoon, Helaman, die waarheid geleerd, en heeft hem tevens geleerd om zijn vertrouwen in God te stellen. Hij zei dat God 'haastig (is) om naar de kreten van Zijn volk te luisteren en hun gebeden te verhooren'. Alma heeft van een heel persoonlijke ervaring getuigd:

'En ik ben in beproeving en moeten van iedere aard, ja, en in allerlei ellende ondersteund; God heeft mij bevrijd, ik stel mijn vertrouwen in hem, en Hij zal mij nog steeds bevrijden' (Alma 9:26; 36:27).

Ik getuig deze morgen dat Hij ons allen zal bevrijden, dat Hij de hele mensheid zal bevrijden als we alleen maar 'voor deze heilige dingen zorg dragen' en als 'gij tot God opziet en leeft' (Alma 37:47).

De grootste bevestiging van die belofte ooit gegeven, was de gave van Gods volmaakte en dierbare eerstgeboren Zoon – een gave die niet was bedoeld om de wereld te veroordelen, maar om te troosten, te redden en de wereld veilig te maken: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem zou geloven, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16; cursivering toegevoegd).

Katie Lewis is mijn buurmeisje. Haar vader, Randy, is mijn bisschop; haar moeder, Melanie, is een engel. En haar oudere broer, Jimmie, worstelt met leukemie.

Onlangs vertelde zuster Lewis mij over de onuitsprekelijke angst en het leed die hun

gezin troffen toen Jimmie's ziekte was ontdekt. Ze vertelde over de tranen en de vloedgolven van verdriet die elke moeder zou ervaren met een diagnose zo slecht als die van Jimmie. Maar, als de getrouwe heiligen der laatste dagen die ze zijn, wendde de familie Lewis zich tot God, dringend, en met geloof en hoop. Ze vasten en baden, baden en vastten. En ze gingen steeds weer naar de tempel.

Op een dag kwam zuster Lewis thuis van een tempelbezoek. Ze was moe en bezorgd, ze voelde de uitwerking van zoveel dagen – en nachten – vol angst die alleen binnen de perken werd gehouden door een *enorm* geloof.

Toen ze het huis betrad, kwam Katie van vier op haar afrennen met ogen vol liefde en een aantal verfrommelde velletjes in haar hand. Ze hield ze haar moeder voor en zei enthousiast: 'Mama, weet je wat dit is?'

Zuster Lewis vertelde dat ze aanvallend Kathies enthousiasme wilde indammen, en wilde zeggen dat ze op dat moment niet zo'n zin had om te spelen. Maar ze dacht aan haar kinderen – al haar kinderen – en dat het mogelijk was gemiste kansen te betrouwen, en dat jonge levens te snel voorbij gaan. Dus door haar verdriet heen glimlachte ze en zei: 'Nee, Katie, ik weet niet wat dat is. Vertel het me maar, alsjeblieft.'

'Dat zijn de Schriften', straalde Katie, 'en weet je wat erin staat?'

Zuster Lewis hield op met glimlachen, keek neer op het kleine kind, knieldo toen om op haar niveau te komen, en zei: 'Vertel het me maar, Katie. Wat staat er in de Schriften?'

'Er staat: "Vertrouw op Jezus." En ze was weer weg.

Zuster Lewis zei dat ze toen ze weer opstond, met een hand vol krabbelen van haar vierjarige dochtertje, ze bijna de armen van vrede om haar afgematte ziel heen kon voelen, en een goddelijke stilte die haar veront-ruste hart kalmeerde.

Katie Lewis, 'engel en genadebode', ik sta helemaal achter je. In een wereld vol ontmoediging, verdriet en zoveel zonde, in een tijd waarin angst en wanhoop de overhand schijnen te hebben, waarin de mensheid koorts heeft zonder dat er geneesheren voor te vinden zijn, zeg ook ik: 'Vertrouw op Jezus'. Laat Hem de storm stillen en die beheersen. Geloof dat Hij de mensheid uit zijn bed van beproeving kan verheffen, in tijd en alle eeuwigheid.

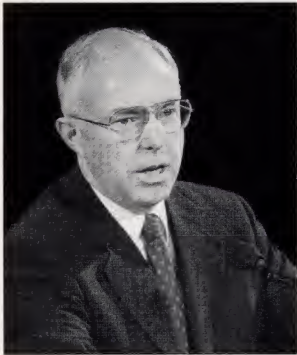
*'Ja, teder, teder, mint Hij ons!
O, minnen wij ook Hem,
vertrouwen op zijn kracht, die redt,
en luistren naar zijn stem.'* (Lofzang 130.)

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een grote verandering van hart

Ouderling Spencer J. Condie
van de Zeventig

‘Een van de indrukwekkendste leringen uit het Boek van Mormon is dat we een grote verandering van hart kunnen, ja, zelfs moeten ondergaan.’

Eenkele jaren geleden werden zuster Condie en ik bij het verlaten van de Tabernakel benaderd door een lieflijke zuster die opgewekt zei: ‘Goedemorgen, president Hinckley’. Ik antwoordde: ‘Het spijt me dat ik u moet teleurstellen, maar ik ben broeder Condie van de Zeventig.’ Haar opgewekte glimlach verdween als sneeuw voor de zon. Nog geen minuut later kwamen we een andere zuster tegen, die me net zo begroette: ‘Goedemorgen, president Hinckley’. Ik wilde haar de teleurstelling van de vorige zuster besparen, schudde haar de hand, en zei: ‘God zegene u, lieve zuster. Een prettige dag verder.’

Toen president Hinckley enkele maanden later Portugal bezocht voor een regionale conferentie, bekende ik hem mijn zonde, en hij zei op zijn gebruikelijke, liefdevolle manier: ‘Spencer, als je voor mij gaat uitgeven, hoop ik wel dat je je gedraagt.’

Wees volmaakt

De Heiland heeft ons de zielverruimende opdracht gegeven om ons niet alleen te gedragen, maar om volmaakt te worden, zoals Hij en zijn Vader volmaakt zijn (zie Matteüs 5:48 en 3 Nephi 12:48). Soms is dat streven

naar volmaking een beproeving voor ons geduld en geloof, naarmate wij alsmaar worstelen met de zwakheden van het vlees. Maar een liefdevolle Hemelse Vader heeft ons niet alleen gelaten in onze strijd met de tegenstander. Een steeds terugkerende lering in het Boek van Mormon is dat de Heilige Geest actief deelneemt aan ons leven, en ons ten goede beïnvloedt. Zowel Nephi als Mormon leert ons dat de Heilige Geest met ons *strijdt* om ons te helpen het kwaad te weerstaan (zie 2 Nephi 26:11; Mormon 5:16). Koning Benjamin vermaant ons om ons over te geven aan de *ingevingen* van de Heilige Geest om de natuurlijke mens te overwinnen, die een vijand van God is (zie Mosiah 3:19). Amulek spoort ons aan om ‘niet meer tegen de Heilige Geest’ te *strijden* (Alma 34:38; cursivering toegevoegd), en Moroni verzekert ons dat de Heilige Geest ons overhaalt om het goede te doen (Ether 4:11).

De woorden *strijden*, *ingeven* en *overhalen* zijn sterke, actieve werkwoorden die aangeven welke uiterst positieve invloed de Heilige Geest op ons kan hebben door ons tot steun te zijn in ons streven naar volmaking. Maar Lucifer, wiens kwaad altijd leidt tot ellende, probeert voortdurend om ons af te leiden, en te verhinderen dat we ons eeuwige doel bereiken. De duivel gebruikt duizenden verschillende tactische verleidingen, maar ik stel dat ze in principe onder twee satanische strategieën vallen.

Hoogmoed en ontmoediging

De eerste is hoogmoed, die door president Benson beschreven is als ‘het struikelblok van Zion’. Satans tweede belangrijke strategie is ontmoediging, wat leidt tot verlies van geloof, hoop en geduld. Beide worden strategieën van de tegenstander verzetten zich tegen verandering. Voor de hoogmoedige is verandering bedreigend omdat het een gebroken hart en een verslagen geest vereist, en een volgzzaam en nederig hart.

De ontmoedigde heeft het gevoel dat ‘er niets is wat ik zelf kan doen om mij of mijn

omstandigheden te veranderen’. Of Satan ons nu kwelt met hoogmoed of met ontmoediging, het resultaat is in grote lijnen hetzelfde: we gaan onszelf aanvaarden zoals we zijn, met de houding: ‘Zo ben ik nou eenmaal.’

Een van de indrukwekkendste leringen uit het Boek van Mormon is dat we een grote verandering van hart *kunnen*, ja zelfs *moeten*, ondergaan (zie Mosiah 5:2; Alma 5:14). Uit het Boek van Mormon leren wij ook: ‘Godeloosheid bracht nimmer geluk’ (Alma 41:10) en ‘de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben’ (2 Nephi 2:25). De overgang van het kwaad naar vreugde vergt een grote verandering van hart.

Slechte gewoontes overwinnen

Ik heb een oude vriend die een goedlopende zaak had. Om af en toe verlichting te krijgen van de druk die zijn taken op hem uitoefenden, nam hij stoffen die volgens het woord van wijsheid verboden zijn. Naarmate echter die druk in zijn leven toenam, steeg zijn alcoholgebruik. Hij was feitelijk een gevangene van de alcohol aan het worden.

Op een middag voelde hij ingevingen van de Geest die hem overhaalden om de verslaving te overwinnen die het moeilijk voor hem begon te maken om te kiezen tussen goed en kwaad. Hij verliet zijn kantoor enkele uren en reed naar een stil plekje ver buiten de stad. Daar knielde hij neer in nederig gebed, en smeekte de Heer met heel zijn hart om hem extra kracht te geven voor het overwinnen van de verslaving die hem beroofde van zijn spiritualiteit en zijn ziel dreigde te vernietigen. Hij bleef erg lang op zijn knieën, waarna uiteindelijk een fijne, zuiverende geest op zijn ziel nederdaalde, die hem reinigde van elk verlangen om te drinken en hem de kracht gaf zich voor te nemen om de geboden te onderhouden.

Een bisschop die openstond voor de ingevingen van de Geest merkte een verandering op in mijn vriend en gaf hem een roeping om met de jonge Aäronisch-priesterschapsdragers van die tijd te werken. Hij bleek een geboren, enthousiast jeugtleider te zijn. Eenvende jaar later werd hij geroepen als de nieuwe bisschop, en was bij allen geliefd vanwege zijn vermogen om raad te geven aan hen die gevangenen waren van de zonde.

President Joseph Fielding Smith heeft ons geleerd: ‘Een gewoonte wordt makkelijk gevormd. Het is net zo makkelijk om een goede gewoonte te vormen als een slechte’ (*New Era*, juli 1972, blz. 20-23).

Ik ken een andere fijne man die opgroeide zonder de zegeningen van het evangelie. Door een reeks ongelukkige gebeurtenissen in zijn jonge jaren kwam hij in aanraking

met homoseksualiteit, en werd geleidelijk een gevangene van zijn verslavende gedrag.

Op een dag klopten er twee jonge zendelingen bij hem aan en vroegen of hij iets wilde horen over het herstelde evangelie van Jezus Christus. Diep van binnen had hij een verlangen om bevrijd te worden uit zijn gevangenis van onreinheid, maar omdat hij zich niet in staat voelde om iets te veranderen aan de wending die zijn leven had genomen, maakte hij een eind aan de zendelingen. Toen ze weggingen, lieten de zendelingen een exemplaar van het Boek van Mormon achter, en getuigden van de waarheid ervan.

Mijn vriend zette het boek op de boekenplank en vergat enkele jaren lang dat het er was. Hij zette zijn homoseksuele activiteiten voort, aannemend dat dergelijke relaties hem gelukkig zouden maken. Maar helaas werd zijn ellende met het jaar groter.

Op zekere dag zocht hij in zijn wanhoop op zijn boekenplank naar iets wat hem kon opbouwen en verheffen, en zijn gevoel van eigenwaarde herstellen. Zijn oog viel op het boek met donkerblauw kaft dat de zendelingen hem jaren daarvoor gegeven hadden. Hij begon te lezen. Op de tweede bladzijde las hij over het visioen van vader Lehi waarin in hem een boek gegeven werd om te lezen, en hoe hij 'terwijl hij las, werd (...) vervuld van de Geest des Heren' (1 Nephi 1:12). En naarmate mijn goede vriend verder las,

De spitsen van de Assembly Hall op Temple Square. De Assembly Hall wordt gebruikt als overloop, om conferentiebezoekers via de televisie het verloop van de conferentie te tonen. Voor de Assembly Hall staat het zeemeeuwmonument, dat is neergezet om de zuermern zeemeeuwen te gedenken die de oogst van de pioniers redden van vernietzuchtige sprinkhanen.

werd ook hij vervuld van de Geest des Heren.

Hij las koning Benjamins aansporing om een grote verandering van hart te ondergaan: niet een kleine verandering, maar een grote verandering. Hij kreeg hoop door de troostende bekeringsverhalen van Enos, Alma, Ammon en Aäron. En hij werd geïnspireerd door het verslag van het bezoek van de Heiland aan de Nephieten vanouds. Tegen de tijd dat hij de laatste bladzijde van het Boek van Mormon had bereikt, was hij bereid om Moroni's uitnodiging aan te nemen: 'Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid' (Moroni 10:32).

Mijn vriend nam contact op met de kerk, kreeg evangelieonderricht en liet zich dopen. Binnen relatief korte tijd huwde hij een lieflijke jonge vrouw. Onderdehand hebben ze een aantal prachtige kinderen. Zijn vrouw en hij zijn dynamische en toegewijde dienstknechten van de Heer, die vele anderen ten goede beïnvloeden.

Het huwelijk versterken

Soms worden mensen niet alleen een gevangene van verslavend gedrag, maar ze kunnen zich ook een gevangene binnen een huwelijksrelatie gaan voelen.

Enkele jaren geleden liepen mijn vrouw en ik over het terrein van een tempel in een vreemd land, toen we een stralende zuster met zilvertkleurig haar tegenkwamen. Haar opgewekte gelaat, glanzend als dat van Christus, leek haar te onderscheiden van de anderen om haar heen, zodat ik de neiging

had om haar te vragen waarom ze er zo gelukkig en tevreden met het leven uitzag.

'Ze antwoordde met een glimlach: 'Enkele jaren geleden had ik grote haast om te trouwen, en eerlijk gezegd besefte ik na enkele maanden dat ik met de verkeerde was getrouwd.' Ze ging verder: 'Hij had geen interesse in de kerk, wat hij me oorspronkelijk wel had wijsgemaakt, en hij begon me jarenlang erg onvriendelijk te behandelen. Op zekere dag kwam ik op het punt dat ik meende niet door te kunnen gaan in die situatie. Dus knielde ik neer om te bidden en Hemelse Vader te vragen of Hij het goed vond als ik van mijn man scheide.

'Ik had toen een opmerkelijke ervaring', zei ze. 'Toen ik vurig had gebeden, gaf de Geest mij een inzicht in zaken die ik me voorheen niet bewust was geweest. Voor het eerst in mijn leven besefte ik dat ik, net als mijn echtgenoot, ook niet volmaakt ben. Ik begon te werken aan mijn onverdraagzaamheid en mijn ongeduld wat betreft zijn gebrek aan spiritualiteit.

'Ik begon ernaar te streven liefdevoller en begrijpender te worden. En weet u wat er gebeurde? Toen ik begon te veranderen, begon mijn man te veranderen. In plaats van dat ik bij hem zurde om mee naar de kerk te gaan, begon hij geleidelijk op eigen initiatief mee te gaan.

'We zijn onlangs aan elkaar verzegeld en nu gaan we elke week een dag naar de tempel. O, hij is nog steeds niet volmaakt, maar ik ben zo blij dat de Heer genoeg van ons houdt om ons te helpen onze problemen op te lossen.'

President Benson heeft gezegd: 'Hoogmoed kijkt naar wie 't het beste weet. Nederigheid kijkt naar wat het beste is.' Wanneer we onszelf vernederen, zal de Geest ons altijd vertellen wat het beste is.

In de Leer en Verbonden heeft de Heer bevestigd: 'De macht van mijn Geest maakt alle dingen levend' (Leer en Verbonden 33:16). Zijn Geest troost hen die rouwen, onderricht hen die dorsten naar waarheid, en getuigt tot hen, reinigt hen die een gebroken hart hebben en rein willen worden, en waarschuwt voor gevaar.

Een waarschuwend stem

In januari 1975 voer op een donkere, regenachtige avond in Tasmanië een rivieraak van zeventuizend ton tegen twee pieren van de Tasmanbrug die Hobart met enkele oostelijke voorsteden verbindt. Drie pijlers van de brug begaven het. Een Australisch gezin, de familie Ling, reed net over de brug toen plotseling de bruglampen uitgingen. Op dat moment werden ze ingehaald door een te hard rijdende auto, die voor hun ogen verdween. Murray Ling 'trapte hard op de rem en kwam slipend tot stilstand, ongeveer een meter van de rand van een zwart gat.'

Murray liet zijn gezin uitstappen en begon toen het naderende verkeer te waarschuwen voor het gevaar dat voor hen lag. Terwijl hij wanhopig met zijn armen zwaaid, reed een auto tot zijn afgrijzen 'met een boog om hem heen en stortte in de afgrond'. Een tweede auto stopte nog maar net op tijd, maar een derde vertoogde geen enkele neiging om af te remmen, en ramde de auto van de Lings aan de rand van de brug.

Plotseling kwam er een volle bus op Murray af die zijn armezwaai negeerde. In wanhoop, en zijn leven op het spel zettend, rende hij mee naast het raam van de chauffeur. 'Er ontbreekt een stuk van de brug', schreeuwde hij. De bus boog tijdig af en kwam tegen de railing tot stilstand. Tientallen levens waren gespaard. (Stephen Johnson, 'Over the Edge', *Reader's Digest*, november 1977, blz. 127-130.)

Ik ben dankbaar voor de algemene autoriteiten die wij als profet, ziener en openbarer steunen, en die ons waarschuwen voor broggen die wij niet moeten oversteken. Hun motieven zijn rein bij hun streven het koninkrijk van God te verbreiden en om de heiligen van God op te bouwen en te verheffen. Met de woorden van de apostel Paulus: zij zijn 'gevangen in de Here' geworden (zie Efeziërs 3:1; 4:1; Filemon 1, 9; 2-Timoteüs 1:8), met als enig verlangen de wil van de Heer te doen – niets meer, niets minder en niets anders. *Het zijn mannen van God!* Dat wij naar hun waarschuwend stem zullen luisteren, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Sedert den beginne'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Velen verwierpen het evangelie en zijn "duidelijke en waardevolle dingen" (1 Nephi 13:40). Het was te eenvoudig. Zij "trachtten te vinden" wat ze niet konden zien en zochten naar "wat zij niet konden verstaan" (Jakob 4:14).'

Het onderricht aangaande de voornaamste gevallen van collectieve afval in de geschiedenis is al lang iets dat niet anders dan verwacht wordt van het herstelde evangelie, maar het krijgt niet altijd veel aandacht. Mijn bedoeling is daarom de leden te onderrichten, niet om de niet-leden te overtuigen. Wij begrijpen volkomen dat sommige aspecten van ons geloof niet door anderen met ons worden gedeeld, en vice versa. Maar een inschikkelijke opstelling tegenover anderen kan het nog steeds winnen. In feite verheug ik mij zelfs, samen met u, broeders en zusters, in de goede werken en de gelovige stemmen van veel mensen uit andere godsdiensten. Een voorbeeld: recente uitspraken van de paus over kuisheid zijn zowel passend als moedig. Veel eerbare mensen in de wereld doen zoveel zonder wat wij, als leden, de volheid van het evangelie noemen, terwijl sommigen onder ons zo weinig doen met zoveel!

Wij geloven dat Adam en Eva op deze planeet de eerste mensen en de eerste christenen waren.

'En aldus werd het evangelie sedert den beginne gepredikt, verkondigd door heilige engelen, die uit de tegenwoordigheid van God werden voortgezonden, en door Zijn

eigen stem, en door de gave des Heiligen Geestes.

'En aldus werden alle dingen door een heilige verordening op Adam bevestigd' (Mozes 5:58-59; cursivering toegevoegd).

Zo ontstond er al vroeg een vaste methode voor het verkrijgen van goddelijke instructie, die ook later in de herstelling terugkwam.

'Daarom zond [God] engelen om met hen te spreken, die mensen van Zijn heerlijkheid lieten zien.

'En van die tijd af begonnen zij Zijn naam aan te roepen; daarom sprak God met mensen en maakte hun het plan der verlossing bekend' (Alma 12:29-30; zie ook Mozes 5:58-59).

Maar die oorspronkelijke volheid ging al gauw verloren. De daaruit volgende versplintering, verstrooiing en verraaiening droeg ertoe bij dat er een grote verscheidenheid aan wereldgodsdiensten ontstond, zowel christelijke als niet-christelijke.

President Joseph F. Smith heeft eens gezegd dat er met die verstrooiing bepaalde wetten en rituelen 'door het nageslacht van Adam naar alle landen werden meegenomen, waar ze, in meerdere of mindere mate zuiver, behouden bleven tot de zondvloed, waarop ze door Noach (...) doorgegeven werden aan zijn opvolgers, die ze verspreiden over alle volken en landen. (...) Het is dan ook geveer wonder dat we restanten van het christendom, zo te zeggen, terugvinden onder (...) volken die Christus niet kennen, en waarvan de geschiedenis teruggaat tot (...) vóór de zondvloed, onafhankelijk van de verslagen in de Bijbel' (Joseph F. Smith, *Journal of Discourses*, deel 15, blz. 325; zie ook Alma 28:8).

Zo werd die vroegere volheid gevolgd door de periodieke 'honger' om 'de woorden des Heren te horen' (Amos 8:11). De afval van het oude Israël werd gehékeld door Jehova: het veranderen van verordeningen, het verbreken van verbonden, en opstandigheid. (Jesaja 24:5; Ezechiël 2:3.)

'Na de dood van de apostelen, 'de zaaiers van het zaad', vond er een grote afval plaats.

(Leer en Verbonden 86:2, 3; zie ook Judas 1:17; Mosiah 26:1.)

Brieven in het Nieuwe Testament geven duidelijk aan dat een ernstige en wijdverbreide afval – niet slechts een sporadische verdeeldheid – al gauw begon. Jakobus keurde het ‘strijden en vechten’ in de kerk af (zie Jakobus 4:1). Paulus beklaagde zich over de ‘verdeeldheid’ in de kerk, en voorspelde dat ‘grimmige wolven’ de ‘kudde’ niet zouden sparen (1 Korintiërs 11:18; Handelingen 20:29–31). Hij wist dat er een afval op komst was en schreef aan de Tessaloniëzen dat de wederkomst van Jezus niet meteen zou plaatsvinden ‘want eerst moet de afval komen’ en zei verder dat ‘het geheimis der wetteloosheid reeds in werking’ was (2 Tessaloniëzen 2:3, 7).

Tegen het einde gaf Paulus toe hoe uitgebreid de afval was: ‘allen in Asia (hebben) zich van mij (...) afgekeerd’ (2 Timoteüs 1:15).

Paulus werd er zelfs vals van beschuldigd te onderwijzen ‘Laten wij het kwade doen, opdat het goede eruit voortkome’ (Romeinen 3:8). Die belastering van Paulus kan een teken zijn van Nikolaitische nonsens door te suggereren dat, daar God een manier voor ons heeft bereid om van onze zonden verlost te worden, wij moeten zondigen om Hem in staat te stellen dat goede werk te doen! Dan is het ook geen wonder dat de Heer in het boek Openbaring de schadelijke leringen en daden van de Nikolaiten hield (zie Openbaring 2:6, 15).

Ontucht en afgoderij alomteerenden de apostelen (1 Korintiërs 5:9; Efeziërs 5:3; Judas 1:7). Zowel Johannes als Paulus bejammerden de opkomst van valse apostelen (2 Korintiërs 11:13; Openbaring 2:2). De kerk werd duidelijk aangevallen. Sommigen vielen niet alleen af, maar keerden zich daarna openlijk tegen de kerk. Op een keer stond Paulus alleen en klaagde: ‘allen hebben mij in de steek gelaten’ (2 Timoteüs 4:16). Hij laakte ook hen die ‘gehele gezinnen ondersteboven kerken’ (Titus 1:10, 11).

Sommige plaatselijke leiders werden opstandig, zoals toen er een, die gebeden was aan zijn status als ‘de eerste’, weigerde om ‘de broeders’ te ontvangen (zie 3 Johannes 9–10).

Dan is het geen wonder dat president Brigham Young eens de opmerking maakte:

‘Er wordt gezegd dat de kerk het priesterschap ontgenomen werd, maar dat is niet waar: de kerk keerde zich van het priesterschap af. (...)’ (*Journal of Discourses*, deel 12, blz. 69).

De bezorgdheid die Petrus, Johannes, Paulus en Jakobus uitspraken over de afval was geen ongegronde vrees, maar een profetische waarschuwing voor die afval.

Er was ook nog een andere kracht aan het werk: de ruk die het christendom richting de Griekse cultuur maakte. Will Durant

De ouderlingen M. Russell Ballard en James E. Faust van het Quorum der Twaalf.

heeft in *The Story of Civilization* geschreven: ‘De Griekse taal, die eeuwen lang de filosofie had geregeerd, werd de overbringer van de christelijke literatuur en rituelen’ (Will Durant, *Part III, Caesar and Christ*; New York: Simon and Schuster, 1944, blz. 595). De sleuven van de dwaling, die vroeger gebruikt werden om de godheid te definiëren, waren er al, en men gleed er makkelijk in weg. (Zie Robert M. Grant, *Gods and the One God*, Philadelphia: Westminster Press, blz. 75–81, 152–158).

Een andere geleerde trok deze conclusie: ‘Het was onmogelijk voor de Grieken, (...) met een opleiding die hun hele wezen doordrong, om het christendom in zijn primitieve eenvoud te ontvangen of te behouden’ (Edwin Hatch, *The Influence of Greek Ideas on Christianity*, Gloucester, Mass.: Peter Smith, herdruk 1970, blz. 49).

Uit Paulus’ ervaring in Athene bleek de denkrichting van de Griekse filosofie. (Zie Handelingen 17.) Zijn intellectueel nieuwsgierige publiek vroeg naar deze ‘nieuwe leer (...) want gij brengt ons enige vreemde dingen ten gehore’ (Handelingen 17:19–20). Toen Paulus het had over de levende God, ‘spotten’ zij met hem, want hij zou ‘een verkondiger van vreemde goden zijn’ (Handelingen 17:18–20, 29, 32).

Sommigen definieerden het stoffelijke als wezenlijk slecht, een denkbeeld dat voor-

kwam zowel in het Griekse als het Oosterse denken. (E. R. Dodds, *Pagan and Christian in an Age of Anxiety*, New York: W. W. Norton and Co., 1965, blz. 14.) Vandaar de vraag waarom, als het lichaam een ‘duistere’ gevangenis is waaruit we zouden moeten proberen te ontsnappen, we naar een opstandig zouden moeten verlangen. (Dodds, blz. 30.) Dit denkbeeld is in sterke tegenstrijd met de hedendaagse openbaringen, waarin wordt verklaard dat pas wanneer het herrezen lichaam en de individuele geest uiteindelijk onverbrekelijk met elkaar verbonden zijn, er een ‘volheid van vreugde’ kan zijn (zie Leer en Verbonden 93:33; zie ook 88:15–16; 138:17). God gebruikte stof om deze aarde ‘ter bewoning’ te scheppen, waarna Hij ‘alles (zag) wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed’ – niet slecht (Jesaja 45:18; Genesis 1:31).

Bovendien vroegen sommigen waarom ze een God moesten aanbidden die lijdt! Een hedendaagse geleerde heeft opgemerkt dat ‘het menselijk lijden van Jezus (...) een beschamende vertoning was in de ogen van de heidense critici’ (R. Dodds, blz. 119). Daarvoor beschouwden veel Grieken Christus, en dat was Hij voor stond, als ‘dwaasheid’ (1 Korintiërs 1:23).

Velen vielen af van het evangelie en zijn ‘duidelijke en waardevolle dingen’ (1 Nephi

13:40). Het was t e eenvoudig, Zij 'trachtten te vinden' wat ze niet konden zien en zochten naar 'wat zij niet konden verstaan' (Jakob 4:14).

De apostel Johannes hielde de antikristen die onderweesde dat Jezus niet echt 'in het vlees' gekomen was (1 Johannes 4:3), suggererend dat Jezus' lichamelijke verschijning een illusie was, bedoeld om tegemoet te komen aan sterfelijke onvermogens (Johannes 1:1-3, 14).

Een ander Griekse vorm van 'trachten te vinden wat ze niet konden verstaan' was het interpreteren van duidelijke historische gebeurtenissen als zinnebeelden. Die vroege ontkenningen van Jezus' geschiedkundige realiteit worden in deze tijd herhaald.

De rede, de Griekse filosofische traditie, had de overhand, en verdrong vervolgens het vertrouwen op Schriftuur en openbaring – een uitkomst die waarschijnlijk vernield is door goedwillende christenen die hun geloof tot de voornaamste stromingen in de cultuur van hun tijd wilden laten behoren.

De geschiedkundige Will Durant heeft verder geschreven: 'Het christendom heeft het heidendom niet vernietigd, maar overgenomen. De Griekse denkwijze, die stervende was, werd door een zielsverhuizing opnieuw tot leven gewekt' (Will Durant, *Caesar and Christ*, blz. 595).

Helaas leden veel teveel kerkleden, volgens Paulus, aan 'matheid van ziel' (Hebreeën 12:3).

Tegen het midden van de tweede eeuw waren veel leerstellingen drastisch gewijzigd. Een geleerde heeft beschreven hoe de theologie sterk was gereorganiseerd en heringedeeld op manieren die deden denken aan een vergriekst christendom. (Zie Stephen Robinson, *Ensign*, januari 1988, blz. 39.)

Petrus, die uit de eerste hand zag wat er gebeurde, sprak vol hoop over een tijd in de verre toekomst, die lang verwachte 'tijden van de wederoprichting aller dingen, waarin van God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher' (Handelingen 3:21). *Wederoprichting* betekent *herstelling*.

Ook Paulus heeft geschreven over 'de volheid der tijden' (Romeinen 11:25; Efeziërs 1:10), die 'al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen (zou) vatten' (zie Efeziërs 1:10; zie ook Romeinen 11:25). Alles zou hersteld worden, inclusief de volheid die Adam in den beginne had. (Zie Leer en Verbonden 128:21; Abraham 1:3). Er zou echter nooit meer een collectieve afval komen, maar wel individuele. (Zie Daniël 2:44; Leer en Verbonden 65:2.)

Al dat heerlijke dat in de negentiende eeuw hersteld is, omvatte de roeping van een profeet, Joseph Smith, die Gods eigen

stem gehoord heeft, door engelen openbaringen gekregen heeft, alsmede het heilige apostelschap en de sleutels van het priester-schap. Hij ontving bovendien aanvullende Schriftuur, die het begin was van een voortdurende canon en die een herstelde volheid van kennis bevondt aangaande de aard van God, de Vader, en Christus, de Zoon, en de verzoening. De belangrijkste zaken moeten tenslotte het eerste komen! De Heiland zelf heeft gezegd:

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3).

Joseph Smith onderrichtte, zelf door openbaring onderricht: 'Indien de mens de aard van God niet begrijpt, begrijpt hij zichzelf niet' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 312). Zo is het ook met ons, broeders en zusters: als wij Gods doeleinden niet begrijpen, begrijpen we het doel van het leven niet! God doet in zijn heilsplan niets wat niet voor het welzijn van zijn kinderen in de wereld is; de mens staat centraal in zijn doeleinden (zie Mosiah 8:18; Leer en Verbonden 46:26; zie ook Mozes 1:39).

Ook hersteld zijn leerstellingen, verordeningen en verbonden met betrekking tot de heilige tempel. Aldus heeft openbaring het overmatig sterke vertrouwen op de rede vervangen. Toch geeft de Heer van de herstelling ons in dat verband de volgende uitnodiging: 'Luistert daarom, en Ik zal met u spreken' (Leer en Verbonden 45:15). Dergelijk luisteren ontwikkelt de geest en verschaft toegang tot de 'zonovergoten plateau's van het openbaarde begrip. 'Komt toch en laat ons tezamen richten' is een uitnodiging tot het ontvangen van goddelijk onderricht, maar alleen de zachtmoedigen zijn verstandig genoeg om dat te aanvaarden (Jesaja 1:18; zie ook 1 Nephi 32:7).

Er komt een zelfs nog grotere volheid, die 'alle dingen sedert de grondlegging der wereld tot haar einde (...)' zal openbaren

(2 Nephi 27:10; Leer en Verbonden 121:28-32).

De 'blijde tijdingen' van de herstelling zijn ook gekomen 'opdat geloof op de aarde zou mogen vermeerder' (Leer en Verbonden 1:21), een verfrissende remedie voor wat Matthew Arnold beschreef:

*De zee van geloof
Was eens ook vol, (...).
Nu hoor ik slechts de
Triele geluiden van haar wijkende graas,
Zich terugtrekkend op de adem
Van de avondwind langs de onmetelijke
sombere randen
En naakte kiezelstranden van de wereld.
('Dover Beach')*

Terwijl we ons terecht verheugen over de herstelling, behoren we ook te leren uit de lessen van het verleden door Gods methode van openbaring te respecteren, waaronder de gave van de Heilige Geest waardoor we persoonlijke bevestiging kunnen krijgen.

Laten we ook de huidige 'zaaiers van het zaad' eren: de apostelen. Laten we oppassen dat we niet de openbaarde godsdienst aan de gangbare wijsheid aanpassen. Laten we onszelf, onze gezinsleden en de kerkleden op liefdevolle wijze geestelijk voeden, zodat we niet 'door matheid van ziel verslappen' (Hebreeën 12:3).

Er komt spontane selectie voor. President George Q. Cannon heeft in 1875 opgemerkt: 'Ik ben dankbaar dat God hen die zijn geboden niet onderhouden toestaat om af te vallen, zodat zijn kerk gereinigd kan worden, en in dit opzicht is de kerk anders dan alle andere op aarde. (...) Het scheiden van het kaf van het koren vindt al plaats vanaf het begin van de kerk, tot in deze tijd' (George Q. Cannon, *Journal of Discourses*, deel 18, blz. 84).

In de komende tijd zal 'alles (...) in beroering zijn' (Leer en Verbonden 88:91). We kunnen zelfs heimwee naar vervlogen tijden

van duisternis hebben (Leer en Verbonden 1:30). Temidden van ontwikkelingen die alle aandacht trekken, zullen ingewikkelde, samenvallende wereldgebeurtenissen zowel beproevingen als gunstige gelegenheden met zich meebrengen. Getrouwe kerkleden zullen aanvoelen tot welk hoogtepunt het leidt, zelfs wanneer zij worden meegesleurd door de golf van adembenemende omstandigheden (Leer en Verbonden 49:23).

Hij die deze kerk zijn naam heeft gegeven, heeft ons beloofd dat Hij in ons midden zal zijn (Leer en Verbonden 6:32), ons zal voortleiden (Leer en Verbonden 78:18), voor ons uit zal gaan (Leer en Verbonden 49:27; 84:88), en zelfs onze veldslagen voor ons zal leveren (Leer en Verbonden 98:37). Hij heeft ons aangeraden: 'Weest daarom niet bevreesd voor uw vijanden, want in Mijn hart heb Ik besloten (...) dat Ik u in alles zal beproeven of gij in Mijn verbond wilt verblijven, zelfs tot in de dood, opdat gij waardig moogt worden bevonden' (Leer en Verbonden 98:14). Laten wij dus geduld en geloof hebben. Zoals Lehi zei, toen hij spottende vingers zag wijzen op hen die de ijzeren roede vastgrepen, welke roede ironisch genoeg ooit door sommige van diezelfde vingers was vastgehouden (1 Nephi 8:27, 33): 'Wij sloegen geen acht op hen.' Zo moet het ook met ons zijn! Broeders en zusters, als onze neus eenmaal in de juiste richting wijst, hoeven wij ons er geen zorgen over te maken als men ons met de vinger nawijst!

Als heiligen der laatste dagen, die beslist geen leerstellige hongersnood doormaken, voelen we nog niet volledig het geweldige, allesomvattende karakter van de herstelling aan. Met onze beperkte visie richten wij ons op onze eigen kleine terreintjes met hun stukjes van de evangeliepuzzel – zonder het adembenemende mozaïek van de herstelling te zien! Uit openbaarde waarheden vernemen wij bijvoorbeeld hoe overweldigend immens Gods werk, met zijn 'ontelbare werelden', is! (Mozes 1:33; Leer en Verbonden 76:24.) Toch is er ook een ongeïllustreerde individualisatie, zoals in de verordeningen en beloften van de heilige tempel.

Wij kunnen het beste onze dankbaarheid voor deze heerlijke volheid tonen door te streven naar een volheid van liefde voor de hele mensheid. En waarom ook niet, want door de herstelling weten wij wie onze naasten werkelijk zijn! Laten wij onze dank ook tonen door ernaar te streven om, eigenschap voor eigenschap, meer te worden als Jezus. (Zie 3 Nephi 27:27.) Als wij zo leven, hebben wij niet slechts waardering voor Jezus, of een bescheiden bewondering. Nee, wij zullen Jezus aanbidden – wat vervolgens blijkt uit onze navolging van Hem!

Dat getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen! □

Zaterdagmiddagbijeenkomst
2 oktober 1993

Voor tijd en alle eeuwigheid

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De natuurlijke en geestelijke wetten die het leven regeren, zijn vóór de grondlegging der wereld ingesteld. Zij zijn eeuwig, zo ook de gevolgen van gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan die wetten.'

Geliefde broeders en zusters, de Schriften en de leringen van de apostelen en profeten geven aan dat wij in het voorsterfelijke leven zoons en dochters, geestkinderen, van God¹ waren. Ons geslacht bestond al voor onze geboorte².

In de grote raadsvergadering³ in de hemel is ons het heilsplan⁴ gepresenteerd⁵: het plan der verlossing⁶, het grote plan van gelukzaligheid⁷. Dat plan voorziet in een testperiode: iedereen moet kiezen tussen goed en kwaad⁸. Gods plan voorziet in een Verlosser, een verzoening, de opstanding en, als wij gehoorzaam zijn geweest, onze terugkeer in de tegenwoordigheid van God.

De tegenstander rebelleerde en fabriceerde zijn eigen plan⁹. Wie hem volgden, werd het recht op een sterfelijk lichaam ontzegd¹⁰. Onze geboorte bevestigt dat wij hebben ingestemd met het plan van onze Vader¹¹.

Lucifers enige doel is het grote plan van gelukzaligheid te dwarsbomen door de zuiverste, prachtigste en aantrekkelijkste ervaringen van het leven te bezoedelen: romantiek, liefde, huwelijk en ouderschap¹². De schrikbeelden hartzeer en schuld¹³ volgen

hem op de voet. Slechts bekering kan helen wat hij beschadigt.

Het plan van gelukzaligheid vergt de rechtschapen vereniging van man en vrouw, van echtgenoot en echtgenote¹⁴. De leer geeft aan hoe wij behoren te reageren op dwingende natuurlijke impulsen die maar al te vaak ons gedrag overheersen.

Er wordt voor Adam een lichaam geschapen naar het beeld van God¹⁵, waarna hij de hof werd binnengeleid¹⁶. Aanvankelijk was Adam alleen. Hij droeg het priesterschap¹⁷, maar alleen kon hij de doelstellingen van zijn schepping niet waarmaken¹⁸.

Nog een man zou niet voldoen. Adam kon noch alleen, noch met een andere man vooruitgang maken. Noch zou Eva dat hebben gekund met een andere vrouw. Zo was het toen. Zo is het nu.

Eva, een hulpe, werd geschapen. Het huwelijk werd ingesteld¹⁹, want Adam werd geboden *zijn vrouw* [niet zomaar *een vrouw*] aan te kleven en 'geen ander'²⁰.

Eva werd, zo te zeggen, voor een keuze gesteld²¹. Zij verdient lof voor haar beslissing. En 'Adam viel, opdat de mensen mochten zijn'²².

Ouderling Orson F. Whitney onderwees dat de val 'in twee richtingen wijst: naarwaarts, maar toch voorwaarts. Hij bracht de mens in de wereld en zette hem op het pad van de vooruitgang'²³.

God zegende Adam en Eva 'en zei tot hen: Wees vruchtbaar en vermenigvuldig u'²⁴. En zo is het gezin ingesteld.

In de openbaringen wordt nergens de indruk gewekt dat God de voorkeur geeft aan de man boven de vrouw, of dat Hij meer waarde hecht aan zoons dan aan dochters.

Zowel de man als de vrouw²⁵ deelt in de deugden die in de Schriften genoemd worden: liefde, vreugde, vrede, geloof, godsvrucht, naastenliefde. De hoogste verordening van het priesterschap in de sterfelijkeit kan alleen door man en vrouw samen worden ontvangen²⁶.

Algemene autoriteiten die zich na een conferentiebijeenkomst onder de aanwezigen begeven.

Na de val hadden de wetten der natuur verstrekkende invloed op de geboorte van de mens. Dat resulteert in een verscheidenheid aan afwijkingen, gebreken en misvormingen. President J. Reuben Clark jr. noemde dat de 'strekten' van de natuur²⁷. Hoe oneerlijk die de mens ook kunnen toeschijnen, op de een of andere manier past dat het doel van de Heer om de mens te testen.

Binnen de leer van het evangelie van Jezus Christus kan de mens handelen naar elk goed instinct, reageren op elke rechtschapen impuls, opgaan in elke verheffende menselijke relatie. Er is niet alleen ruimte voor, het wordt goedgekeurd en tevens beschermd door de geboden die geopenbaard zijn aan zijn kerk.

Alleen als Adam en Eva van nature van elkaar verschilden, konden zij zich vernemen-igvuldigen en de aarde vervullen.²⁸ De elkaar aanvullende verschillen zijn in wezen de sleutel tot het plan van gelukzaligheid.

Sommige taken passen het best bij de mannelijke natuur en andere bij de vrouwelijke natuur. Zowel de Schriften als de patronen van de natuur stellen de man als de beschermder, de kostwinner²⁹.

De taken van het priesterschap die te maken hebben met het bestuur van de kerk, worden noodzakelijkerwijze buiten het gezin uitgevoerd. Per goddelijk decreet zijn die taken aan de man toegewezen. Dat is al vanaf het begin zo, want de Heer heeft geopenbaard dat 'de orde van dit priesterschap was gevestigd om van vader op zoon te worden overgedragen (...).

Deze orde werd in de dagen van Adam ingesteld³⁰.

Een man die het priesterschap draagt, komt daardoor niet eerder dan een vrouw in aanmerking voor de verhoging. De vrouw is daarnaast, door haar natuur, medeschepster met God en de belangrijkste opvoedster van de kinderen. De deugden en eigenschappen waarop de volmaking en de verhoging rusten, komen op natuurlijke wijze tot de vrouw en worden verrijd door het huwelijk en het moederschap.

Het priesterschap wordt alleen aan mannen verleend die zich houden aan de gedragsnormen. Zo wordt voldaan aan het plan van onze Vader voor onze gelukzaligheid. Met de wetten der natuur en het geopenbaarde woord van God in harmonie werkt dat gewoon het beste.

Het priesterschap draagt een ontzagwekkende verantwoordelijkheid in zich mee. 'Geen macht of invloed *kan* of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lanke moedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis.'³¹

Als een man 'in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij [...] of dwang [uitoefent]³², overtreedt hij 'de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren'³³. 'Dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd.'³⁴ Tenzij hij zich bekeert, zal hij zijn zegeningen verliezen.

Hoewel de verschillende taken van de man en de vrouw in verheven celestiale ver-

klaringen worden uiteengezet, kunnen die het beste gedemonstreerd worden aan de hand van de praktische, alledaagse, nuchtere ervaringen van het gezinsleven.

Onlangs hoorde ik een spreker in een avondmaalsdienst klagen dat hij niet kon begrijpen waarom zijn kleinkinderen het altijd hadden over naar *oma* gaan, en nooit over naar opa gaan. Ik heb dat grote mysterie ter plekke voor hem onttrafeld: opa's bakken geen taart!

De natuurlijke en geestelijke wetten die het leven regeren, zijn vóór de grondlegging der wereld ingesteld³⁵. Zij zijn eeuwig, zo ook de gevolgen van gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan die wetten. Zij zijn niet gebaseerd op sociale of politieke overwegingen. Zij kunnen niet veranderd worden. Pressie, protesten noch wetgeving kunnen wijzigingen tot gevolg hebben.

Jaren geleden hield ik toezicht op de Indiase seminaries. Op bezoek bij een school in Albuquerque, kreeg ik van het schoolhoofd een voorval te horen dat zich in de eerste klas had afgespeeld.

Tijdens de les was er een poesje binnen komen wandelen dat de aandacht van de kinderen had opgeëist. Het werd voor in de klas op tafel gezet, zodat iedereen het kon zien.

Een van de kinderen stelde de vraag: 'Is het een jongen of een meisje?'

De leraar, die hier duidelijk niet op was voorbereid, zei: 'Het is een poesje, en daarmee uit.'

Maar de kinderen namen daar geen genoegen mee en een van de jongetjes zei: 'Ik weet hoe je erachter kunt komen of het een jongen of een meisje is.'

De leraar, in het nauw gedreven, zei toen: 'Goed, vertel ons dan maar hoe we dat te weten kunnen komen.'

Het jongetje antwoordde: 'We kunnen erover stemmen!'

Sommige zaken kunnen niet veranderd worden. De leer kan niet veranderd worden.

'De beginselen die zijn geopenbaard', zo heeft president Wilford Woodruff gezegd, 'voor het heil en de verhoging van de mensenkinderen (...) zijn beginselen die u niet kunt teniet doen. *Het zijn beginselen die door niemand, geen combinatie van mannen [of vrouwen] vernietigd kunnen worden.* Die beginselen zullen altijd blijven bestaan. (...) Zij zijn buiten bereik van de mens, onaantastbaar en onvernietigbaar. De vernietiging van die beginselen ligt buiten de macht van de mensheid. (...) Geen jota of titel van die beginselen zal ooit vernietigd worden.'³⁶

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden de mannen naar het front gezonden. Uit noodzaak begaven veel vrouwen en moeders zich op de arbeidsmarkt. Het gezin

leed het meest onder de oorlog. Dat wordt ook in deze generatie nog gevoeld.

In de oktoberconferentie van 1942 heeft het Eerste Presidium een boodschap uitgevaardigd aan 'de heiligen in alle landen en gebieden', waarin het zei: "Krachtens de autoriteit die bij ons berust als Eerste Presidium van de kerk waarschuwen wij ons volk."

En die broeders zeiden: 'Een van de eerste geboden die Adam en Eva van de Heer kregen, was: "Wordt talrijk, vervult de aarde." Hij heeft dat gebod in onze tijd herhaald. Hij heeft in deze laatste bedeling het beginsel van de oneindigheid van het huwelijksverbond weer geopenbaard. (...)

'De Heer heeft ons gezegd dat het de plicht van elke echtgenoot en echtgenote is, gehoorzaam te zijn aan het gebod dat aan Adam gegeven is om zich te vermenvuldigen en de aarde te vervullen om de menigten wachtende, uitgelezen geesten in de gelegenheid te stellen hier te komen en volgens Gods grote plan een volmaakte ziel te worden, want zonder een lichaam kunnen zij niet voortgaan naar hun door God geplande bestemming. Iedere echtgenoot en echtgenote behoren een vader en moeder in Israël te worden van kinderen die in het heilige, eeuwige verbond zijn geboren.

'Alle ouders die het leven schenken aan die uitgelezen geesten nemen, doordat zij gebruik hebben gemaakt van de kans die Hij hun geboden heeft, een heilige plicht op zich, zodat jegens de belichaamde geest als de Heer zelf, want het lot van die geest in de toekomstige eeuwigheden, de zegen of straf die hem in het hiernamaals ten deel zal vallen, hangt in grote mate af van de zorg, het onderricht, de opvoeding die de ouders die geest zullen geven.

'Geeneen ouder kan onder die plicht en verantwoordelijkheid uit; en de Heer zal rekening van ons vergen hoe wij ons van die taak hebben gekweten. Er kan geen edeler plicht zijn voor de mens.'

Over moeders heeft het Eerste Presidium gezegd: 'Aldus wordt het moederschap een goddelijke roeping, een heilige devotie aan de uitvoering van Gods plan, een plichtsbetrachting aan de lichamelijke, verstandelijke en geestelijke opvoeding en vorming van wie hun eerste staat behouden hebben en geboren worden in deze tweede staat "om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden" (Abraham 3:25). Het behoort toe aan het moederschap om leiding te geven, zodat die geesten hun tweede staat kunnen behouden, en "op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden" (op.cit.) [Abraham 3:26].

'Dit goddelijk dienstbetoon dat opgesloten ligt in het moederschap kan alleen door

moeders verricht worden. Het kan niet aan anderen overgedragen worden. Kindermeisjes kunnen het niet doen; peuterspeelzalen kunnen het niet; ingehuurde krachten kunnen het niet – alleen een moeder, voor zover mogelijk bijgestaan door een liefdevolle echtgenoot, broers en zusters, kan de benodigde zorg geven.'

Het toenmalige Eerste Presidium gaf de raad 'dat de moeder die haar kind aan de zorg van anderen toevertrouwd om werk te doen dat een moeder niet hoort te doen, het zij voor geld, voor roem of als dienstverlening, dient te beseffen dat "een aan zichzelf overgelaten knaap [...] zijn moeder te schande [maakt]" (Spreuken 29:15). In deze tijd heeft de Heer gezegd dat tenzij ouders hun kinderen in de leer van de kerk onderwijzen "de zonde op het hoofd der ouders [zijn]" (LV 68:25).

'Het moederschap benadert godschap. Het is de hoogste, heiligste dienst die het mensdom kan bewijzen. Het eren van die heilige roeping en dienst stelt de vrouw naast de engelen.'³⁷

Die boodschap en waarschuwing van het Eerste Presidium zijn vandaag niet minder, maar juist meer nodig dan in de tijd dat die gegeven werden. En geen stem in welke organisatie binnen de kerk dan ook, op welk bestuurlijk niveau dan ook, is gelijk aan die van het Eerste Presidium.³⁸

Wie door de natuur of door omstandigheden niet de zegen van een huwelijk en het ouderschap is gegeven, of wie zonder schuld alleen staat voor de opvoeding van de kinderen en moet werken om in het onderhoud te kunnen voorzien, zal in de eeuwigheid niet één zegening misslopen – mits men zich aan de geboden houdt.³⁹ President Lorenzo Snow heeft daaromtrent bevestigd: 'Dat staat vast.'⁴⁰

Ik besluit mijn toespraak met een gelijkenis.

Een man ontving als erfdeel twee sleutels. De eerste sleutel, zo werd hem gezegd, paste op een kluis die hij tot elke prijs moest beschermen. De tweede sleutel paste op een safe in de kluis, waarin een kostbare schat lag. Hij mocht die safe openen en de kostbare voorwerpen die daarin lagen, gebruiken. Hij werd gewaarschuwd dat velen zouden proberen hem van zijn erfdeel te beroven. Hij kreeg de belofte dat als hij de schat ten goede zou gebruiken, die aangevuld zou worden en nooit zou slinken, in alle eeuwigheid niet. Hij zou getest worden. Als hij er anderen mee tot zegen zou zijn, zouden zijn eigen zegeningen en vreugde vermeerderd worden.

De man ging alleen naar de kluis. Met zijn eerste sleutel ontsloot hij de deur. Hij probeerde de safe te openen met de andere sleutel, maar dat lukte hem niet, want er zaten twee sloten op de safe. Met zijn sleutel

alleen kreeg hij de safe niet open. Hoe hij het ook probeerde, het lukte hem niet. Hij stond perplex. Hij had de sleutels ontvangen. Hij wist dat de schat hem toebehoorde. Hij had de instructies opgevolgd, maar hij kreeg de safe niet open.

Na verloop van tijd kwam er een vrouw in de kluis. Ook zij had een sleutel, die er aanmerkelijk anders uitzag dan zijn sleutel. Die van haar paste in het andere slot. Het stemde hem nederig dat hij zijn rechtmatige erfdeel niet zonder haar kon krijgen.

Zij sloten een verbond dat zij samen de schat zouden ontsluiten. Hij zou, naar instructie, over de kluis waken; en zij zou de wacht houden bij de schat. Het derde haar niet dat hij als bewaker van de kluis twee sleutels had, want zijn enige doel was haar te beschermen, nu zij waakte over datgene wat hen beiden dienaar was. Beiden openden de safe en namen van hun erfdeel. Zij verheugden zich erin, want het vulde zichzelf zoals beloofd steeds opnieuw aan.

Het schonk hun veel vreugde dat zij de schat aan hun kinderen konden doorgeven; elk kind kon een volledig deel krijgen, onverminderd tot de laatste generatie.

Misschien dat sommigen in hun nageslacht geen partner zouden vinden met de benodigde sleutel, of iemand die bereid was de verbonden, verbandhoudend met de schat, na te leven. Hun zou echter zelfs de kleinste zegening niet onthouden worden, mits zij de geboden onderhielden.

Omdat anderen hen probeerden te verleden hun schat te misbruiken, onderwezen zij hun kinderen in het belang van sleutels en verbonden.

Na jaren waren er onder hun nageslacht een paar die werden misleid, jaloeers of zelfzuchtig werden, omdat de een twee sleutels had en de ander maar een. 'Waarom', zo redeneerden de zelfzuchtigen, 'kan ik de schat niet alleen hebben om die naar believen te gebruiken?' Sommigen probeerden de vorm van hun sleutel te veranderen, zodat die op de andere sleutel leek. Misschien, zo dachten zij, past die dan op beide sloten. En zo bleef de safe voor hen gesloten. Hun gevormde sleutels waren onbruikbaar geworden, en zij raakten hun erfdeel kwijt.

Wie de schat met dankbaarheid ontvingen en de bijbehorende wetten gehoorzaamden, kenden door alle eeuwen heen grenzeloze vreugde.

Ik getuig van het plan van gelukzaligheid van onze Vader en doe dat in de naam van Hem die verzoening deed opdat het verwezenlijk kon worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

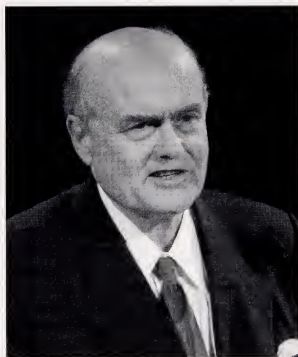
NOTEN

¹ Zie Leer en Verbonden 76:24; zie ook Numeri 16:22; Hebreëen 12:9.

Het gaat om de waarheid

Ouderling F. Enzo Busche
van de Zeventig

'Alle geleerdheid leidt tot niets tenzij men verlangt de wortels van de waarheid te vinden. Daarvoor moet men eerst eerlijk zijn.'

Uit de openbaringen in het Boek van Mormon leren we dat die sluwe vijand erop uit is alle mensen even ellendig te maken als hijzelf is (zie 2 Nephi 2:27). Maar Jezus Christus vindt, door zijn licht, ieder kind van God dat verlangt naar en pal staat voor rechtschapenheid en waarheid, en dat om hulp roept. Zonder Christus verliezen we de oorlog die in ons woedt. Zonder Christus' verlossingsplan en zoenoffer zouden we allemaal verloren zijn. Dat wisten we voordat we naar de aarde kwamen, en we kunnen dat ook nu gewaar worden als ons begrip door het Licht van Christus verlevendigd wordt (zie LV 88:11).

Waar het om gaat is *waarheid*, lieve broeders en zusters, en de erige manier om *waarheid* te vinden, is door een vastberaden en eerlijk zelfonderzoek naar de oorspronkelijke 'echte ik', het kind van God, onschuldig en grenzeloos in zijn kunnen, in tegenstelling tot de invloed van mijn andere ik, 'het vlees', met al zijn zelfzuchtige verlangens en dwaasheden. Alleen in die toestand van zuivere eerlijkheid zijn we in staat de waarheid in al haar facetten te zien. Eerlijkheid mag dan niet alles zijn, maar alles is *niets* zonder eerlijkheid. In haar hoogste staat is eerlijkheid een gave van de Geest waardoor de ware discipelen van Christus ertoe gedreven worden om op zo'n krachtige wijze te getuigen van de waarheid dat het doorringt tot het wezen van ons bestaan.

Een geweldig voorbeeld van de invloed die de prediking van de profeten kan hebben, staat in het Boek van Mormon. Koning Benjamin predikt, uit liefde en bezorgdheid voor het welzijn van zijn volk, de waarheid van het heilsplan. Hij doet dat zo vastberaden en zuiver dat de mensen zich bewust worden van hun nietswaardigheid en hun waardeleze en gevallen staat (zie Mosiah 4:5). Deze laatste stap naar de eerlijke bewustwording, waarin we onszelf zien in onze zondige, sterfelijke staat, brengt het volk van koning Benjamin ertoe met één stem uit te roepen: 'O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen' (Mosiah 4:2).

² Zie Leer en Verbonden 132:63, het Eerste Presidium, 'De oorsprong van de mens' (november 1909) in James R. Clark, verz., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen. Bookcraft, Salt Lake City 1965-1975, deel 4, blz. 203; zie ook Spencer W. Kimball, *Ensign*, maart 1976, blz. 71; Gordon B. Hinckley, *Ensign*, november 1983, blz. 83.

³ Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 316-317, 325-326, 332-333.

⁴ Zie Abraham 3:24-27.

⁵ Zie Joram 1:2; Alma 24:14; 42:5; Mozes 6:62.

⁶ Zie Jakob 6:8; Alma 12:25-36; 17:16; 18:39; 22:13-14; 39:18; 42:11, 13.

⁷ Alma 42:8.

⁸ Zie Alma 42:2-5.

⁹ Zie 2 Nephi 9:28; Alma 12:4, 5; Helaman 2:8; 3 Nephi 1:16; Leer en Verbonden 10:12, 23; Mozes 4:3.

¹⁰ Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 162, 268.

¹¹ Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 162.

¹² Zie 2 Nephi 2:18; 28:20.

¹³ Zie Alma 39:5; Mormon 9:9.

¹⁴ Zie Leer en Verbonden 130:2; 131:2, 1 Korintiërs 11:11; Efeziërs 5:31.

¹⁵ Zie Mozes 6:8-9.

¹⁶ Zie Mozes 3:8.

¹⁷ Zie Mozes 6:67.

¹⁸ Zie Mozes 3:18.

¹⁹ Zie Mozes 3:23-24.

²⁰ Leer en Verbonden 42:22; cursivering toegevoegd.

²¹ Zie Mozes 4:7-12.

²² 2 Nephi 2:25.

²³ *Covey and Whitney on Doctrine*, verz. Forace Green. Bookcraft, Salt Lake City 1963, blz. 287.

²⁴ Mozes 2:28; zie ook Genesis 1:28; 9:1.

²⁵ Zie Galaten 5:22-23; Leer en Verbonden 4:5-6; Alma 7:23-24.

²⁶ Zie Leer en Verbonden 131:2.

²⁷ Zie 'Our Wives and Our Mothers in the Eternal'. Toespraak gehouden in een algemene ZHV-conferentie, 3 oktober 1946. J. Reuben Clark: *Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, bezorgd door David H. Yam jr., Brigham Young University, Provo (Utah) 1984, blz. 62.

²⁸ Zie Genesis 1:28.

²⁹ Zie Leer en Verbonden 75:28; 1 Timotieus 5:8.

³⁰ Leer en Verbonden 107:40-41; zie ook Leer en Verbonden 84:14-16.

³¹ Leer en Verbonden 121:41-42; cursivering toegevoegd.

³² Leer en Verbonden 121:37.

³³ Leer en Verbonden 84:39.

³⁴ Leer en Verbonden 121:37.

³⁵ Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 279, 334.

³⁶ *Journal of Discourses*, deel 22, blz. 342; cursivering toegevoegd.

³⁷ Conference Report, oktober 1942, blz. 7, 11-12.

³⁸ Zie Leer en Verbonden 107:8-9, 22, 91.

³⁹ Zie Leer en Verbonden 137:7-9.

⁴⁰ *Millennial Star*, 61 (31 augustus 1899), blz. 547.

In afdeling 1, vers 4, van de Leer en Verbonden lezen wij: 'En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.'

Die waarschuwing herinnert ons eraan dat de mensen geestkinderen van een Vader in de hemel zijn, die de leidsman en volieder van alle waarheid is, en dat we verloren zijn in deze aardse, gevallen staat, tenzij we het Licht van Christus, of de Geest van Christus, toestaan onze voortdurende en goddelijke gids te zijn.

Uit de boodschap van de herstelling leren we dat onze keuzevrijheid tijdens dit leven op de proef zal worden gesteld doordat onze geest is verbonden met aardse elementen, 'het vlees', ofwel de 'natuurlijke mens' (zie LV 88:15). Door die openbaring begrijpen we niet alleen de oorzaak van de ellende van het mensdom, maar krijgen we ook de sluitels en het vermogen om voor goed met die ellende af te rekenen. Naarmate wij ons openstellen door de bestudering van het heilsplan, ziet ieder van ons in dat de 'echte ik' of 'het geestkind van God', in onschuld en schoonheid geformeerd, ontwikkeld is in een strijd op leven en dood met aardse elementen, 'het vlees', dat in zijn huidige, onverloste staat verleid en beïnvloed wordt door de vijand van God.

Na de waarheid gehoord te hebben, zoekt een discipel van Christus, zelfs te midden van de gewone bezigheden, de hele dag in stil gebed en overpeinzing naar de diepten van zijn zelfbewustzijn om hem zachtmoedig en nederig van hart te houden. De profeet Moroni legt uit dat 'op zachtmoedigheid en nederigheid des harten [...] de komst van de Heilige Geest [volgt], welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult' (Moroni 8:26).

Met dit verlichte begrip van het dodelijke slagveld in ons binnenste, worden wij ons er pijnlijk van bewust dat wij alleen de hulp van de Heer, als de God der waarheid, kunnen inroepen en ontvangen, op voorwaarde van een volslagen en meedogenloze eerlijkheid jegens onszelf.

In die oorlog moet door alle kinderen van onze Hemelse Vader gevochten worden, of zij dat nu beseffen of niet. Maar zonder een goede kennis van het heilsplan, en zonder de invloed van het goddelijke Licht van Christus om tot zelfbewustzijn te komen, wordt die strijd onbewust uitgevochten, waardoor de slagvelden ons niet eens bekend zijn en de kans op de overwinning nihil is. De innerlijke strijd op onbekende slagvelden, waarvan we ons niet bewust zijn, leidt tot nederlagen die ons schaden zonder dat we het zelf beseffen. Die nederlagen worden in ons leven weerspiegeld in de vorm van ellende, zoals een gebrek aan zelf-

vertrouwen, een gebrek aan geluk en vreugde, een gebrek aan geloof en getuigenis. Ook kan het zich uiten in overdreven reacties van ons onbewuste ik, in de vorm van hoogmoed, arrogantie of ander wangedrag – zelfs wreed en onfatsoenlijk gedrag.

Nee! Er is geen heil zonder Christus, en Christus kan niet ingrijpen tenzij wij volkomen eerlijk tegen onszelf zijn. Die prijs zullen we moeten betalen.

Een van de grootste rampen die zich in ons leven, door de invloeden van 'het vlees', kunnen voltrekken, is dat wij ons door de tegenstander laten bedriegen. Hij wil graag dat wij inbeeldingen, schimmen van waarheid aanvaarden. Onze hersenen, de grote computer waarin al ons denken wordt opgeslagen, kunnen ook door 'het vlees' geprogrammeerd worden, met zijn zelfzuchtige ideeën die het geestelijke ik misleiden. Zonder de voortdurende gebedvolle overpeinzingen om tot zelfbewustzijn en eerlijkheid te komen, kan ons zogenaamde intellect, geleid door pseudo-waarheden, met vele redeneringsvormen spelen om te imponeren, om er beter van te worden, om te intimideren, of om zelfs de waarheid te manipuleren, met de zinloze vruchten van bedrog.

Over zulke mensen heeft de apostel Paulus geschreven: 'Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, (...) onheilig, (...) lasteraars, (...) opgeblazen (...), die met een

schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; (...) zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenenis der waarheid te kunnen komen, (2 Timoteüs 3:2, 5, 7).

Alle geleerdheid leidt tot niets tenzij men ernaar verlangt de wortels van de waarheid te vinden. Daarvoor moet men eerst eerlijk zijn. Dan weten we opens hoe we moeten bidden. Paulus zegt: 'Want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen' (Romeinen 8:26).

Verlicht door de Geest der waarheid kunnen we dan bidden om het vermogen de waarheid te verdragen en er geen aanstoot aan te nemen (zie 2 Nephi 28:28). In de diepten van zo'n gebed kunnen we uiteindelijk geleid worden tot die eenzame plek waar we opens in alle nuchterheid onze naaktheid zien. Verdwenen zijn alle leugentjes om onszelf in te dekken. We zien onze ijdelheid en valse hoop op zinnelijke gerustheid. We schrikken van onze vele zwakheden, ons gebrek aan dankbaarheid voor de kleinste dingen. Nu zijn we op die heilige plek die naar het schijnt alleen door een kleine groep moedigen wordt betreden, die afgrijselijke plek van onuitslusbare smart, veroorzaakt door vuur. Dat is de plek waar bekering het daglicht zien. De plek waar de bekering en wedergeboorte van de ziel plaatsvindt. De plek waar de profeten waren, voordat zij tot de bediening werden geroepen, waar bekeerlingen zichzelf tegenkomen voordat zij het verlangen krijgen zich te laten dopen voor de vergeving van hun zonden. Dat is de plek waar heiliging plaatsvindt, waar men zich opnieuw toewijdt, waar men zijn verbonden hernieuwt. De plek waar men opens de verzoening van Christus begrijpt en omarmt; waar de ziel, nadat plechtige toezeggingen zijn gedaan, begint 'het gezang van verlossende liefde te zingen' en waar onverwoestbaar geloof in Christus geboren wordt (Alma 5:26). Dat is de plek waar we opens de hemel open zien en de krachtige invloed voelen van de liefde van onze Hemelse Vader, die ons van onuitsprekelijke liefde vervult. Met die liefde zullen we nooit meer gelukkig kunnen zijn met de oude ik. We zullen niet tevreden kunnen zijn, totdat we ons leven in de handen van de liefdevolle Christus hebben overgegeven en Hij al onze daden en woorden inspireert. Hij heeft gezegd: 'Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Ik ben in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen' (Johannes 15:5).

Laten wij daarom luisteren, lieve broeders en zusters, naar de waarschuwend stem. Laten wij de Geest der waarheid omarmen, opdat wij schuldeloos zullen zijn door de verzoening van onze Heer. Dat zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De wind van de Heer

Ouderling John H. Groberg
van de Zeventig

‘Wat onze beproeving ook is, we moeten nooit zeggen dat het genoeg is. Alleen God kan dat zeggen. Aan ons is het te vragen: “Wat kan ik nog meer doen?”’

Het vierde geloofsartikel luidt als volgt: ‘Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.’

Als we er goed over nadenken, beseffen we dat het eerste beginsel – geloof in de Here Jezus Christus – aan al het andere ten grondslag ligt: het vergt geloof in Christus om ons te bekeren of om ons te laten dopen of welke andere verordening van het evangelie dan ook te ondergaan. Jezus heeft verlossende bekering mogelijk gemaakt en de doop betekenis gegeven. Als we geloof in Hem hebben, bekeren we ons en laten we ons dopen. Als we ons niet bekeren, afzien van de doop, of ons niet aan de geboden willen houden, komt dat omdat we niet genoeg geloof in Christus hebben. Daarom kunnen bekering, de doop en alle andere beginselen en verordeningen er niet helemaal los van worden gezien. Zij vloeien in feite voort uit ons geloof in Christus. Zonder geloof in Hem doen wij weinig dat van eeuwige waarde is. Met geloof in Hem beginnen

wij ons te concentreren op zaken van eeuwige waarde.

Alleen met groot en blijvend geloof in Christus kunnen wij tot het eind van ons leven volharden. Soms bidden we voor de kracht om te volharden, hoewel we juist datgene opzichschuiven wat ons kracht zou kunnen geven. Te vaak willen we ons niet inspannen, waarbij we vergeten dat juist het overwinnen van zaken waarvoor we ons meer moeten inspannen dan we normaal gesproken zouden doen, ons sterk maakt. De apostel Paulus heeft gezegd: ‘Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft’ (Filippenzen 4:13). Laat mij u een voorbeeld geven:

Jaren geleden werd ik als jonge zendeling toegewezen aan een groep van zeventien eilandjes in de Stille Zuidzee. In die tijd was de zeilboot nog het enige vervoermiddel tussen de eilanden. Er waren nogal wat misvattingen en diepgewortelde tradities die het zendingswerk er niet eenvoudiger op maakten. Niemand wilde naar onze boodschap luisteren. Op zekere dag kregen wij echter van een lid te horen dat het een gezin wist dat de lessen wilden volgen. Als wij de volgende dag bij zonsopgang in de haven van een bepaald eiland waren, zou het ons daar opwachten.

Wat een goed nieuws! Of er goud was gevonden. Ik werkte in die periode alleen, maar ik vond al gauw vier andere leden, ervaren zeilers, die mij de volgende dag wel naar het eiland wilden brengen.

Vroeg in de ochtend voeren wij de haven uit. Er stond een strakke wind, die ons rap onder de kust voortbewoog, door de opening in het rif, naar de volle zee.

Een paar uur gingen wij voor de wind, maar naarmate de zon begon te klimmen en de boot zich verwijderde van het land, nam de wind af en uiteindelijk ging hij liggen. Daar dobberden we dan doelloos op een gladde zee.

En wind heb je nodig als je wilt zeilen. Wind, storm en een ruwe zee gaan vaak samen, maar niet altijd. Zeilers zijn niet bang voor stormen, want die brengen het le-

vensbloed van zeilen – wind. Waar zeilers bang voor zijn is geen wind, voor windstilte.

De tijd verstreek. De zon steeg, de zee werd almaar kalmer. Er bewoog niets. We hadden al snel in de gaten dat we de plaats van bestemming nooit voor zonsopgang zouden bereiken als er niets veranderde. Ik stelde voor te bidden en de Heer te vragen ons wat wind te sturen. Kon een groep mensen een rechtvaardiger verlangen hebben? Ik sprak een gebed uit. Toen ik daarmee klaar was, leek alles kalmer dan ooit te zijn. We bleven dobberen.

Toen stelde een van de broeders voor gezamenlijk neer te knielen en ons geloof en gebeden te verenigen. Dat deden we. We streten in de geest, maar toen de laatste zijn ogen opende, was er niets gebeurd! Geen beweging te bespeuren. De zeilen hingen slap en lusteloos. Zelfs de minste deining was verdwenen. De oceaan leek op een glazen zee.

Het werd almaar later. We werden er wanhopig van. Dezelfde man opperde nu dat iedereen weer neerknielde en dat ieder bij toerbeurt een gebed uitsprak. Er werden mooie, ootmoedige, gelovige gebeden opgezonden. Maar toen de laatste klaar was en iedereen zijn ogen weer open had, brandde de zon nog heviger dan voorheen aan de hemel. De oceaan zag eruit als een kolossale spiegel. Het was haast of we Satán hoorde lachen: ‘Kijk dan, jullie kunnen nergens heen. Er is geen wind. Jullie zijn in mijn macht.’

Ik dacht: In de haven wacht een gezin dat in het evangelie onderwezen wil worden. Wij zijn hier midden op zee en willen hun lesgeven. De Heer beheerst de elementen. Alles wat ons tegenhoudt is een beetje wind. Waarom stuurt de Heer geen wind? Dat is toch een rechtvaardig verlangen?

Terwijl ik daarover nadacht, zag ik dat die trouwe, oudere broeder naar de achterkant van de boot liep. Ik keek toe hoe hij de kleine reddingsloep losmaakte, de beide roeispanten bevestigde en haar voorzichtig in het water liet zakken.

Hij keek me aan en zei zachtjes: ‘Stap maar in.’

Ik antwoordde: ‘Hoe bedoelt u? Er is nauwelijks plaats voor twee mensen in dat bootje!’

Bespaar u de tijd en de moeite. Stap nou maar in. Ik ga u naar de wal roeien. Maar dan moeten we nu wel gaan als we daar voor zonsopgang willen aankomen.’

Ik keek hem ongelovig aan: ‘Waar wilt u me naartoe roeien?’

‘Naar dat gezin dat in het evangelie onderwezen wil worden. We hebben een opdracht van de Heer. Stap in.’

Ik was met stomheid geslagen. Het was mijlen naar de kust. De zon brandde, en de man was oud. Maar toen ik naar die trouwe

broeder keek, bespeurde ik een vastberaden blik, een ijzere wil, en beslistheid in zijn stem, toen hij zei: 'Vóór de zon ondergaat, onderwijst u dat gezin in het evangelie en geeft u uw getuigenis.'

Ik maakte weer bezwaar: 'U bent drie keer ouder dan ik. Laat mij dan tenminste roeien.'

Maar met diezelfde vastberaden blik en die door geloof gesterkte wil, antwoordde de oude man: 'Nee, laat dat maar aan mij over. Stap in de boot. Laten we geen tijd meer verdoen aan praten. Laten we gaan!' We stapten in de boot, ik voorin en de oude man in het midden, zijn benen tot achterin de boot, zijn rug tegen mij aan.

De zeespiegel leek gestoord door de indringing van dit bootje en scheen te klagen: 'Dit is mijn terrein. Ga terug.' De wind hield zijn adem in. De stilte werd alleen gebroken door het geknars van de roeispanen toen het bootje zich verwijderde van de zeilboot.

De oude man kromde zijn rug en begon te roeien. Inpikken, aanhalen, uitpikken. Inpikken, aanhalen, uitpikken. Elke inpik van

de spanen brak de weerstand van de zeespiegel. Elke aanhaal bewoog de minuscule skiff voorwaarts. De glazen zee spleet uitteen om baan te maken voor de dienstknechten van de Heer. Inpikken, aanhalen, uitpikken. De oude man keek niet op, nam geen rust en sprak niet. Uur na uur roeide hij door. De spieren van zijn rug en armen, gesterkt door geloof, gedreven door een onwrikbare vastberadenheid, bewogen zich in een soepele cadans. Het was prachtig. We bewogen ons geruisloos voort, meedogenloos op weg naar een onvermijdelijke bestemming. De oude man concentreerde zijn inspanningen en energie op het uitvoeren van de opdracht die hij van de Heer gekregen had – een zending naar een gezin te brengen dat opentoonde voor het evangelie. Hij was die dag de wind van de Heer.

Toen de zon in de oceaan verdween, landde de skiff op de oever van de haven. Er stond een gezin te wachten. Voor het eerst in uren verbrak de oude man de stilte: 'Ga. Onderricht hen in de waarheid. Ik wacht hier.'

Ik waadde naar de kant, begroette het gezin, ging met hen mee naar hun woning en onderwees hen in het evangelie. Toen ik hun mijn getuigenis gaf van de macht Gods in zijn kerk, moest ik denken aan de oude Tongaan die naar een verre haven was gereoid en daar geduldig op mij wachtte. Ik getuigde vuriger dan ooit te voren, dat God mannen en vrouwen de kracht geeft om zijn wil te doen, als zij geloof in Hem hebben. Ik zei het gezin: 'Als we geloof in de Heer Jezus Christus oefenen, kunnen we datgene doen wat we anders niet kunnen. Als wij onze zinnen hebben gezet op goeddoen, geeft de Heer ons daarvoor de kracht.'

Het gezin geloofde en liet zich uiteindelijk dopen.

In de annalen van de geschiedenis is dit maar een onbetekenend incident. Bijna niemand zal afweten van dit eilandje, het gezin dat daar wachtte, of de onopvallende, oude man, die niet één keer geklaagd heeft over vermoeide armen, een pijnlijke rug of een verkrampd lichaam. Hij sprak niet over zijn dorst, de brandende zon of de hitte terwijl hij urenlang onverstoord doorroeiende. Wat hij wel zei, was dat hij het een eer vond een zending naar een gezin te kunnen brengen dat naar de waarheid verlangde. Maar God wist er wel vanaf! Hij heeft hem de kracht gegeven om die dag zijn wind te zijn, en Hij zal ook ons de kracht geven om zodanig zijn wind te zijn.

Hoe vaak doen we niets meer, omdat we om wind bidden en er niets gebeurt? We bidden om het goede en dat komt maar niet. Dan gaan we zitten wachten en doen niets meer. We behoren altijd om hulp te bidden, maar we behoren altijd ontvankelijk te zijn voor inspiratie en ingevingen die ons een andere richting insturen dan we in gedachten hadden. In de zeilboot baden er vijf mannen. Slechts één luisterde en handelde ernaar. God hoort onze gebeden. God weet meer dan wij. Hij heeft oneindig meer ervaring dan wij. We moeten ons er nooit toe laten verleiden op te geven omdat we denken dat ons de weg versperd is of omdat de enige deur waardoor we kunnen gaan, dicht is.

Wat onze beproeving ook is, we moeten nooit zeggen dat het genoeg is. Alleen God kan dat zeggen. Aan ons is het te vragen: 'Wat kan ik nog meer doen?', acht te slaan op het antwoord en ernaar te handelen!

Ik zal die oude man nooit vergeten.

Het is mijn gebed dat ons geloof in de Heer Jezus Christus zal toenemen en zich zal uiteten door onze daden. Ik weet dat Hij leeft en ons liefheeft. Ik weet dat Hij ons sterkt en aanmoedigt. Ik weet dat Hij ons helpt en geneest. Ik weet dat Hij ons vergeeft en redt. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

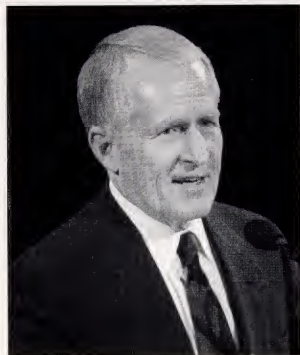

Leden van het Quorum der Twaalf begroeten elkaar hartelijk voor de aanvang van een conferentiebijeenkomst. Vlnr: de ouderlingen Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin, Dallin H. Oaks en M. Russell Ballard.

Maak tijd vrij voor uw kinderen

Ouderling Ben B. Banks
van de Zeventig

'Als kinderen het gevoel hebben dat ze vrijuit over hun gevoelens, problemen en geboekte successen kunnen praten, ontstaat er een geweldige band tussen ouders en kinderen.'

De Heer heeft het volgende tegen de inwoners van Zion gezegd: 'Zij moeten hun kinderen (...) leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (Leer en Verbonden 68:28).

Toen ik nog als ringpresident werkzaam was, kreeg ik op een vroege zaterdagmorgen een telefoontje van bisschop Nelson, die mijn hulp inriep. De Janzens, een gezin uit zijn wijk, waren tijdens een uitstapje in de bergen hun zevenjarig zoonje, Mathew, kwijtgeraakt. Met het invallen van de duisternis was de zoekactie vrijdagavond laat gestaakt, maar op zaterdagmorgen waren er in alle vroegte meer dan honderd broeders en zusters naar de plek des onheils gereden om mee te helpen zoeken. Na een paar uur de paden, wegen en bossen te hebben uitgekamd, werd de kleine Mathew eindelijk gevonden. Kunt u zich de blijdschap voorstellen toen zijn vader en moeder hem in de armen konden sluiten? Door een tranenlach heen vroegen de ouders aan hun zoonje: 'Wat is er gebeurd?' Zijn antwoord: 'Ik heb de verkeerde afslag genomen en ben verwaald. Toen het donker werd heb ik geprobeerd een hut te bouwen om wat te slapen,

maar het was zo koud dat dat niet lukte. Ik ben op een rots geknield en heb gisteravond vijf keer gebeden. Vanochtend heb ik weer gebeden. U hebt me geleerd dat als ik ooit zou verdwalen, ik u zou vinden als ik bad en op het pad bleef. Mijn Hemelse Vader heeft mijn gebeden verhoord.'

Ouderling Richard L. Evans heeft verklaard: 'We zullen hier niet weer langskomen, en in deze vlietende ogenblikken en getijden lijken wij – indringend, bijna boven al het andere uit – deze onweerstaanbare roep te horen: 'Maak tijd vrij voor uw kinderen. Steeds vaker zeggen de pedagogen dat kinderen al op zeer jonge leeftijd gevormd worden' (*Improvement Era*, november 1970, blz. 125).

Met het drukke leven dat de meesten van ons leiden, is het voor ouders vaak een groot probleem om voldoende tijd te vinden voor alles wat ze zouden willen doen. In het algemeen willen alle ouders goede ouders zijn

en zijn zij zich ervan bewust dat kinderen het beste thuis begrip kunnen opdoen van de beginselen van het evangelie. De herrenzegen Heer heeft tijdens zijn bezoek aan de Nephieten de woorden van Jesaja aangehaald: 'En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn' (3 Nephi 22:13).

Een paar weken geleden bezocht ik een ringconferentie op de Filipijnen, waar ik momenteel woon. Daar hoorde ik de elfjarige Joseph in zijn toespraak met kinderlijk geloof zeggen: 'Mijn zuster had kiespijn. Ik zei haar aan papa een zegen te vragen. Dat heeft zij gedaan. De pijn verdween. Mijn ouders hebben mij toen ik klein was geleerd te bidden. Ik zei toen grappige dingen, maar ik weet dat mijn Hemelse Vader naar mij geïnteresseerd heeft. Ook lezen we al sinds ik heel klein was in de Schriften. Toen begreep ik er niets van, maar nu wel.'

We kunnen nooit teveel nadruk leggen op het ouderschap en het gezin. Sommige HLD-gezinnen zijn wat we een 'traditioneel gezin' noemen: vader, moeder en kinderen, waarbij de ouders op permanente basis in de verantwoordelijkheid van de opvoeding delen. Bij andere gezinnen is een ouder weggefallen, men spreekt dan van een van de vele eenoudergezinnen. Ikzelf ben in een eenoudergezin opgegroeid. Mijn vader verloor het leven bij een bouwongeval toen ik nog maar twee was. Mijn moeder moest alleen zeven kinderen opvoeden. Maar zelfs in eenoudergezinnen blijft het gezin voortbestaan, want gezinnen zijn eeuwig.

Wellicht is weinig een grotere uitdaging dan een goede ouder zijn. Ja, zelfs goede, consciëntieuzen ouders met de beste bedoelingen zullen soms hun twijfels hebben, het

Kerkleiders en leden uit verschillende delen van de wereld kunnen in hun eigen taal naar de conferentie luisteren door een hoofdtelefoonverbinding met tolken in de catacomben van de Tabernakel.

gevoel hebben dat ze falen, of gekwetst zijn als hun kinderen verkeerde keuzen doen en een ander pad inslaan. Zelfs onder die omstandigheden is het heel belangrijk dat de ouders hun kinderen blijven liefhebben, blijven bidden voor de zoon of dochter die hen teleurgesteld heeft, en nooit de hoop opgeven. Ouderling Howard W. Hunter heeft verklaard: 'De verantwoordelijkheid van een ouder is uitermate belangrijk. De resultaten van onze inspanningen zullen eeuwige gevolgen hebben voor onszelf en voor de kinderen die wij voortbrengen. Ieder die een ouder wordt, heeft de verplichting zijn kinderen te beschermen en lief te hebben, alsmede hen bij te staan op de weg terug naar onze Hemelse Vader' (*Ensign*, november 1983, blz. 65).

Ouders behoren de meesterleraren van hun kinderen te zijn. De kerk assisteert de ouders bij hun onderwijs en opvoeding, maar ook niet meer dan dat. Ouderling Richard L. Evans heeft gezegd dat het gezin 'behalve de bron van ons leven, ook in zekere zin de bepalende factor van ons eeuwige leven is. Daarom vragen wij ouders dringend de nodige tijd vrij te maken om een nauwe band te knijpen met de kinderen die God hun gegeven heeft. Laat er thuis liefde zijn. Laat er tederheid, zorg en onderrecht zijn. Die verantwoordelijkheid kan niet op anderen worden afgeschoven. God geve dat we het nooit te druk hebben om datgene te doen wat het meest van belang is, want ons "thuis maakt de mens" (*Richard Evans' Quote Book*, Publishers Press, Salt Lake City 1971, blz. 21).

Het ouderschap is een grote verantwoordelijkheid. Sta mij daarom toe u een paar ideeën aan de hand te doen die ouders kunnen helpen hun gezin te sterken tegen de verleidingen van de wereld; die de liefde,

eenheid en successen teweeg kunnen brengen waarnaar zij verlangen.

1. **Begin vroeg.** 'De columnist Sydney Harris kreeg eens de vraag van een verontruste ouder voorgelegd: "Wat moet ik doen om mijn 16-jarige zoon naar mij te laten luisteren?" Hij antwoordde eenvoudig: "Krimp hem in tot een half jaar en begin helemaal opnieuw, maar doe het dan anders."

"Dat is wellicht geen bemoedigend advies voor ouders met probleemtieners, maar voor hen die net aan het opvoedkundig avontuur begonnen zijn, kan het dienen als geheugensteunje dat liefde en training niet uitgesteld kunnen worden' (Jon M. Taylor, *Ensign*, oktober 1972, blz. 9). In een openbaring bij monde van de profeet Joseph Smith, heeft de Heer uitgelegd dat alle kinderen voor God onschuldig zijn door de verlossing van Christus (zie Leer en Verbonden 93:38). Verder zei Hij: 'Maar ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen' (vers 40).

2. **Communiceer doeltreffend.** Ouders behoren veel te luisteren, niet alleen orders uit te delen. Luisteren moet onbevooroordeeld en liefdevol zijn. Als kinderen het gevoel hebben dat ze vrijuit over hun gevoelens, problemen en geboekte successen kunnen praten, ontstaat er een geweldige band tussen ouders en kinderen.

3. **Stel liefde en eenheid boven alles.** Het is van belang uw kinderen te laten weten dat u van ze houdt. Dat kan op honderden verschillende maniertjes, zoals een kind 's avonds in te stoppen na samen met hem of haar gebeden te hebben, een troostende arm om iemand heen te slaan of een luisterend oor te hebben, ofschoon het geleden verdriet best meevalt. Moedig kinderen aan elkaar te steunen door aanwezig te zijn bij sportwedstrijden of concerten waar een gezinslid aan deelneemt.

4. **Doe dingen samen.** Vakanties en uitstapjes, maar ook gezinsprojecten, stellen ouders in de gelegenheid hun kinderen een goede werkhethiek bij te brengen. Samen dingen doen geeft een kind en ouder de kans bezig te zijn aan een gemeenschappelijk doel.

5. **Geef kinderen de kans zelfstandig en verantwoordelijkheid te leren.** Leer uw kinderen hun eigen beslissingen te nemen, zelfs als ze daarbij zo nu en dan de mist ingaan. Wij behoren kinderen de kans te bieden voor zichzelf uit te maken wat het betekent, zoals Lehi onderrichte, het onderscheid te kennen 'tussen goed en kwaad, om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen' (2 Nephi 2:26).

6. **Disciplineer met liefde.** "Disciplineer" en "straffen" zijn niet synoniem. Straffen duidt op pijn doen, iemand iets betaald zetten. Disciplineer impliceert een handeling met een doel in gedachten, (...) de ge-

disciplineerde tot beter gedrag aan te zetten' (William E. Homan, 'How to Be a Better Parent', *Reader's Digest*, oktober 1969, blz. 187-191). Disciplineren moet altijd in liefde gebeuren.

7. **Dienstbetoon.** In zijn klassieke afzichtsrede heeft koning Benjamin gezegd dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zit, gij louter in de dienst van God zijt' (Mosiah 2:17). Er is maar weinig in dit leven dat meer voldoening, blijdschap en gemoedsrust geeft dan zinnig dienstbetoon aan iemand die daar behoefte aan heeft.

8. **Het laatste en belangrijkste is het vestigen van een 'huis van God'.** De aanwijzingen die de Heer in afdeling 88 van de Leer en Verbonden aan de profeet Joseph Smith heeft gegeven, verwijzen naar de bouw van een tempel. Toch beschrijft het volgende vers ook prachtig wat voor thuis we behoren te hebben:

'Organiseer u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (vers 119).

Het is voor kinderen niet gemakkelijk om in de huidige wereld rein en zuiver te blijven. Het valt niet altijd mee voor hen om goed van kwaad te onderscheiden. Wij doen er goed aan het voorbeeld van Alma te volgen, die zijn zoon Corianton leerde dat goddeloosheid nooit geluk heeft betekend (zie Alma 41:10). Leer hen aan de kant van de Heer te blijven. Houd regelmatig gezinsavond. Heb zo mogelijk twee keer per dag gezinsgebed. Leer hun van de Schriften te houden en hoe zij de aangename ervaring van antwoord op gebed kunnen hebben. Leer hun inzien hoe de Heilige Geest met ons communiceert: door middel van ingevingen, gedachten, indrukken en gevoelens. Leer hun de heilige betekenis van het zoenoffer van onze Heiland Jezus Christus.

Ouderling Boyd K. Packer heeft gezegd: 'Leer onze jongeren getuigenis te geven - te getuigen dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet van God is, dat het Boek van Mormon waar is, dat we leefden voordat we hier kwamen, dat Christus is gestorven om ons te verlossen en dat Hij de Zoon van God is' (*Let Not Your Heart Be Troubled*, Bookcraft, Salt Lake City 1991, blz. 154).

Ja, 'het beste wat u uw kinderen kunt schenken is uw tijd' (Arnold Glasow, in Richard Evans' *Quote Book*, blz. 18).

Het is mijn gebed dat alle ouders hun kinderen ervan zullen weten te overtuigen dat ware blijdschap en geluk voortvloeien uit het naleven van het evangelie van Jezus Christus. Dat zij bovendien vreugde en voldoening zullen vinden in hun heilige taak als ouder, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dankbaarheid

Ouderling Adney Y. Komatsu
Emeritus lid van de Zeventig

“Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om.” (...) De woorden “lichtzinnig” en “heilig” vormen een belangrijk onderdeel van de aansporing van de Heer.”

Mijn geliefde broeders en zusters, nu ik begin aan deze laatste opdracht als algemeen autoriteit en er daarmee een eind komt aan die fase van dienstbetoon in mijn leven, ben ik vervuld van dankbaarheid en waardering voor de vele zegeningen die mij en mijn gezin in deze periode te beurt zijn gevallen. Ik zou mijn oprechte liefde en waardering willen uiten voor mijn vrouw die mij al die jaren heeft gesteund. Met haar steun en schragende invloed hebben al mijn taken mij veel plezier en vreugde gegeven. Ongeacht de taak of opdracht heeft zij mij altijd gesteund en interesse getoond voor de nieuwe taken.

Ook wil ik mijn kinderen danken voor hun liefde en steun in die vele jaren dat wij door onze taken elders niet in de buurt waren. Zonder hun steun zou het heel moeilijk zijn geweest om vrede en vreugde in het werk te vinden. Het was geweldig om de verschillende roepingen te kunnen vervullen, en elke opdracht heb ik ook met de volle steun van mijn kinderen kunnen volbrengen.

Ik wil ook veel algemene autoriteiten en vrienden danken, die ons door de jaren heen op zoveel manieren hebben geholpen. Wij zijn dankbaar voor de attenties die zij ons hebben bewezen en hun interesse voor ons en ons welzijn.

Nu ik terugkijk op onze ervaringen en probeer mijn gevoelens onder woorden te brengen, kunt u zich voorstellen dat veel gedachten zich opdringen. En nu ik probeer daar ordening in te brengen, wil ik doorgaan op het thema waardering voor mijn gezin en vrienden. Daarbij wijs ik op een aansporing die de Heer in april 1829 in Harmony (Pennsylvania) aan de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery heeft gegeven. Het doet nu net zoveel opgeld – en misschien zelfs meer – als voor die mensen in 1829. Zij staat in afdeling 6, vers 12, van de Leer en Verbonden: ‘Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om.’ Het evangelie bevat vele heilige zaken, maar een van de heiligste is de verbonden die wij in de tempel sluiten. De woorden ‘lichtzinnig’ en ‘heilig’ vormen een belangrijk onderdeel van de aansporing de ontvangen heilige en eervolle zegeningen niet als vanzelfsprekend aan te nemen of luchtig op te vatten.

De relatie tussen man en vrouw is heilig en we behoren nooit lichtzinnig om te springen met die grote zegen. Veel echtparen gaan een huwelijk aan zonder begrip te hebben van de aansporing: Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om. Daarop volgt vaak een echtscheiding. Evenzo behoren wij acht te slaan op die aansporing waar het de band tussen ouders en kinderen betreft. We moeten onze kinderen nooit als vanzelfsprekend beschouwen, maar die band heilig en eervol houden.

In 1986 heeft president Ezra Taft Benson in de priesterschapsbijeenkomst van de conferentie het volgende advies gegeven aan de

mannen van de kerk. Hoewel hij zich richtte tot de jongemannen van de kerk, geldt het advies ook voor de jongevrouwen. Hij zei: ‘Mijn jonge broeders [en zusters], ik geef jullie de raad om een goede band met je moeder te hebben. Respecteer haar. Luister naar haar raad, want zij houdt van je en geeft je rechtvaardige richtlijnen. Eer en gehoorzaam ook je vader, hij staat aan het hoofd van het gezin. Streef zijn mannelijke talenten na.

‘Jongemannen [en jongevrouwen], de gezinseenheid is eeuwig van aard en jullie dienen er alles aan te doen om die eenheid te bevorderen. Moedig in je familie gezinsavond aan en doe er zelf actief aan mee. Moedig ook het gezinsgebed aan en kniel samen met de familie neer, in die heilige cirkel. Doe jouw deel om een hechte gezinseenheid en solidariteit te bevorderen. In dergelijke gezinnen zal geen generatiekloof zijn’ (De Ster, 1986, nummer 6, blz. 41).

Ik ben dankbaar dat ik in de jaren dat ik werkzaam ben geweest als algemeen autoriteit bij vele gelegenheden, aan veel mensen, in vele delen van de wereld mijn getuigenis heb kunnen geven van de waarheid van het evangelie. Wij hebben over de hele wereld veel vrienden en kennissen gemaakt. Hun vriendschap betekent veel voor ons en is ons heilig. Vriendschap is iets wat je niet met geld kunt kopen. Je moet eraan werken, haar eren, dan wordt zij belangrijk en heilig in ons leven. Nogmaals wil ik u mijn getuigenis geven dat ik weet dat het evangelie van Jezus Christus volledig is hersteld. Onze liefhebbende Hemelse Vader heeft zijn enigegeboren Zoon de wereld ingezonden om begrip over offers en zegeningen te weeg te brengen. Door middel van de opstanding is de prikkel van de dood overwonnen en is Jezus Christus de eersteling van die opstanding geworden om ons te tonen dat er een hiernamaals is.

Ik bid dat wij allemaal ijverig zullen zijn in het naleven van de geboden van de Heer, zodat wij de zegeningen kunnen ontvangen die Hij bewaart voor de getrouwen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dienstbetoon en geluk

Ouderling Jacob de Jager
Emeritus lid van de Zeventig

'Dit is een kerk van werkers en niet een museum van heiligen. Wie daar anders over denkt, begrijpt niet geheel het doel van de goddelijke organisatie waarvan wij deel uitmaken.'

Mijn geliefde broeders en zusters, en vrienden wereldwijd, zoals u in de eerste bijeenkomst van deze algemene conferentie uit een heel betrouwbare bron heeft kunnen vernemen, en wat ook vanmiddag weer is bevestigd, heb ik als lid van de Zeventig mijn emeritaat gekregen. Voor zover ik dat vanmorgen heb kunnen nagaan, was u unaniem in uw dankbetuiging. Daarvoor wil ik hen die daarbij aanwezig waren hartelijk danken.

Toen ik in april 1976 tot het Quorum der Zeventig werd geroepen, noemde ouderling LeGrand Richards, die zoals u zich zult herinneren Hollander door adoptie was, mij de 'blijde Hollander'. Na zeventien en een half jaar laat ik u weten dat ik nog steeds de blijde Hollander ben. En ik zal u vertellen waarom. Dat komt doordat de jaren van dienstbetoon in het quorum mij en Bea, mijn eeuwige partner, grote vreugde en ontelbare zegeningen hebben gebracht.

Ik had de eer aan ringen in alle delen van de wereld te worden toegewezen, van Punta Arenas in Zuid-Amerika tot Anchorage in Alaska, en van Hobart in Australië tot Japan. Ik heb nauw samengewerkt met

trouwe regionale vertegenwoordigers en toegewijde ringpresidiums – waarbij ik hun de juiste beginselen onderwees, zodat zij leerden zichzelf te besturen.

Ik erover het als een grote zegen de zendingsgebieden van de kerk wereldwijd te kunnen bezoeken en de zendingen te leren waar het bij zendingswerk allemaal om draait: door middel van de Geest gewijde kennis over te dragen aan mensen die in onwetendheid leven, maar die recht hebben op de boodschap van het herstelde evangelie. Die boodschap leert hun dat het belangrijkste wat zij kunnen doen het sluiten van heilige verbonden is, waardoor zij kunnen terugkeren bij hun Hemelse Vader.

Ik ben nog even blij als ik was toen ik tot het quorum geroepen werd en zal nu, naar goede Amerikaanse western-traditie, de zonsongang tegemoet rijden. Ik weet echter dat er ergens aan de kant van de weg een liefdevolle priesterschapsleider staat te wachten om mij, onder inspiratie, een andere zinvolle roeping te geven.

Drie dagen na mijn doop in Toronto kreeg ik mijn eerste roeping in de kerk: zorgdragen voor de zangboeken in de wijk. Ik zou er geen bezwaar tegen hebben om snel weer terug te keren tot de zangboeken, omdat ik oprecht kan getuigen dat dit een kerk van werkers is en niet een museum van heiligen. Wie daar anders over denkt, begrijpt niet geheel het doel van de goddelijke organisatie waarvan wij deel uitmaken.

Ja, ik heb mijn opgewekte karakter behouden en ik wil u heel graag laten delen in een aantal positieve ideeën:

- Leer *houden* van de roeping die u in de kerk hebt. U kunt leren er zoveel van te houden dat zij u kracht zal geven.
- Leer tevreden zijn. Dat is net zo gemakkelijk als ontevreden zijn – en veel plezieriger.
- Leer tegenslagen aanvaarden. Wie u ook bent of wat uw roeping ook is, u zult tegenslagen krijgen. Maar wees niet bang voor vlagen van tegenspoed. Denk eraan dat een vlieger tegen de wind in omhoog gaat en niet voor de wind!

- Maak er een gewoonte van om *prettige* opmerkingen te maken in plaats van negatieve.
- Haal alles uit het nu, en leef niet in het verleden of de toekomst. Succes is de reis, *niet* het reisdoel.
- Leef de verbonden na die u met uw doop en in de tempel gesloten hebt.
- En als u 70 bent geworden, moet u zich ervan weerhouden andermans zaken in orde te willen brengen en zo nu en dan toegeven dat u het bij het verkeerde eind kunt hebben. Onlangs bezocht ik met ouderling David B. Haight van de Raad der Twaalf een bijeenkomst voor zendingspresidenten in San Francisco. Hij las daar een citaat voor van een onbekende schrijver dat ging over oud worden.

'Niemand wordt oud door alleen jaren te leven. Mensen worden oud door hun idealen, hun geloof, op te geven. Altijd zal er verwondering zijn, een kinderlijk verlangen naar wat komen gaat, en de vreugde van het leven. U bent zo jong als uw geloof, zo oud als uw twijfels; zo jong als uw zelfvertrouwen, zo oud als uw angst of wanhoop.

'In het centrum van uw hart bevindt zich een ontvangstation, en zo lang als dat boodschappen van schoonheid, hoop, vrolijkheid, moed en geloof ontvangt, zo lang zijn wij jong' (zie *Ensign*, november 1983, blz. 25).

Hoe gezegend zijn wij om deel te kunnen uitmaken van een snelgroeiende kerk die schoonheid, hoop, vrolijkheid, moed, geloof en geluk leert, waardoor wij in staat zijn om jong van hart te blijven door trouw te dienen in welke roeping dan ook.

In de boodschap van het Eerste Presidium in de *Ensign* van oktober geeft president Thomas S. Monson vijf belangrijke manieren aan waardoor iemand in dit leven en in het hiernamaals gelukkig kan worden. Hij baseert zich daarbij op de woorden van de profeet Joseph Smith:

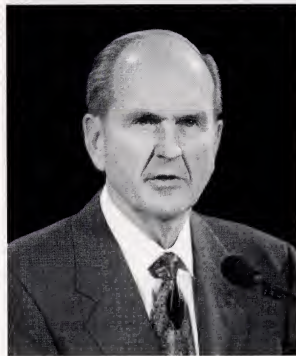
'Geluk is het doel van ons bestaan, en het zal uiteindelijk ons deel zijn als wij het pad volgen dat erheen leidt' (blz. 2).

Laten wij daarom op deze duidelijk omschreven paden wandelen om ons geluk te vergroten. Tot besluit wil ik u mijn getuigenis geven dat God, onze Eeuwige Vader, leeft; dat Jezus de Christus is, de eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees, de Heiland en Verlosser van het mensdom; dat Joseph Smith een profeet was van de levende God; en dat de mannen die hem als president van de kerk zijn opgevolgd levende profeten waren. President Ezra Taft Benson is nu de profeet van de Heer. Dat is mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bestendigheid te midden van verandering

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Zelfs als iemands begrip van de waarheid fragmentarisch is, verandert de waarheid op zich niet. Eeuwige waarheid en wijsheid zijn van de Heer afkomstig.'

zei hij. 'Da's behoorlijk beangstigend. Het lijkt wel of we op drijfzand staan.'

Samen vroegen zij: 'Wat kunnen we vertrouwen? Is er iets wat *niet* zal veranderen naarmate we ouder worden?'

Op die vraag heb ik nadrukkelijk 'Ja, veel zelfs!' geantwoord. Daar Ruth en John niet alleen staan in hun verlangen naar onveranderlijke constanten in een veranderlijke wereld, wil ik het over dat onderwerp hebben, waarbij ik mijn toespraak de titel 'Bestendigheid te midden van verandering' meegeef. Door de jaren heen hebben profeten en apostelen gesproken over vele onveranderlijke constanten.¹ Ter vergemakkelijking van de discussie, heb ik die constanten in drie categorieën ondergebracht: hemelse personen, plannen en beginselen.

I. Personen

Onze Hemelse Vader heeft een verheerlijkt lichaam van vlees en been, onsmakelijk verbonden met zijn geest.² In de Schriften staat dat Hij oneindig en eeuwig is, van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde onveranderlijke God' (Leer en Verbonden 20:17).³

Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, is onze Heiland en de hoeksteen van ons geloof.⁴ 'Hij is het leven en het licht der wereld' (Alma 38:9).⁵ 'Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enig andere wijze (...) waardoor de zaligheid tot de menskinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here' (Mosiah 3:17).⁶

De Heilige Geest is nog een persoon, wiens blijvende invloed boven de tijd uitreikt. In de Schriften worden wij ervan verzekerd dat 'de Heilige Geest voortdurend' metgezel (zal) zijn, en uw scepter een *overanderlijke* scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een *ewige* heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor *ewig* toevloeden' (LV 121:46; cursivering toegevoegd).

Ik sluit mij aan bij president Monson die eerder de broeders Peterson, Komatsu en De Jager een compliment gemaakt heeft. Zij verdienen onze grootste lof. Ook sluit ik mij aan bij hen die hun dank willen uiten aan dit fantastische jongerenkorps van de Brigham Young University. Die jongelui zijn geweldig.

Onze jongeren zijn geweldig en zeer wel in staat om diepzinnige vragen te stellen. Onlangs had ik een gesprek met 'Ruth' en 'John'. Ruth begon het gesprek. Met een zucht jammerde ze: 'Vindt u nou ook niet dat onze wereld voortdurend verandert?'

'Ja,' antwoordde ik, 'al sinds de schepping – geologisch en geografisch. Ook haar bevolking verandert – politiek en geestelijk. Vraag je grootouders maar eens hoe het leven eruit zag toen zij jong waren en wat zij ervan denken.'

'O, dat heb ik al gedaan,' ging Ruth verder, 'Mijn opa vatte zijn mening samen met een kwinkslag: "Geef mij de goeie ouwe tijd maar, en penicilline."

Daarna verwoordde John zijn bezorgdheid. 'De voortdurend veranderende omstandigheden maken de toekomst onzeker',

Leden van het Presidium der Zeeentig; de ouderlingen Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay en Charles Didier.

Broeders en zusters, die hemelse personen houden van u. Hun liefde is zo constant als de grootste liefde van aarde ouders.

Maar er is een ander persoon waar ik u aan wil herinneren. Ook Satan bestaat en probeert 'alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is'.⁷

II. Plannen

Nu wil ik het hebben over categorie twee – onveranderlijke plannen. Eens werd er in de hemel een grote raad bijeengeroepen, waar wij allen blijbaar aan deelgenomen hebben.⁸ In die raadsvergadering heeft onze Hemelse Vader zijn plan ontvouwd. Naar dat plan van God⁹ wordt in de Schriften met vele namen verwezen. Wellicht uit eerbied voor de heilige naam van God, of om het brede bestek van het plan aan te geven, wordt het ook het plan van gelukzaligheid¹⁰ genoemd, alsmede het plan van zaligheid¹¹, het plan der verlossing¹², het plan der herstelling¹³, het plan der barmhartigheid¹⁴, het grote en eeuwige plan van verlossing van de dood¹⁵, het eeuwige evangelie¹⁶. De profeten hebben die termen door elkaar gebruikt. Ongeacht de benaming, de machtgevendende kern van het plan is de verzoening van Jezus Christus. Daar die centraal staat in het plan¹⁷ behoren we te proberen de betekenis van de verzoening te begrijpen. Voordat we die echter kunnen begrijpen, moeten we de val van Adam begrijpen. En voordat we de val volledig kunnen waarderen, moeten we eerst de schepping doorgronden. Die drie gebeurtenissen – de schepping, de val en de verzoening – zijn drie belangrijke steunpilaren van Gods plan en leerstellig met elkaar verbonden.

De schepping

De schepping van de aarde maakte deel uit van de voorbereidingen op het plan. En 'dus daalden de Goden neder om de mens naar hun eigen beeld te scheppen, (...) om hem man en vrouw te vormen.

'En de Goden zeiden: Wij zullen hen zegenen' (Abraham 4:27–28). En ze hebben ons gezegd met een plan waardoor wij een stoffelijk lichaam konden krijgen.

Adam en Eva waren de eerste mensen op aarde.¹⁸ Zij verschilden van de planten en dieren die eerder waren geschapen. Adam en Eva waren kinderen van God. Hun lichaam van vlees en been was geschapen naar het voorbeeld van het lichaam van God. In die onschuldige staat waren zij nog niet sterfelijk. Zij konden geen kinderen krijgen¹⁹, waren niet onderhevig aan de dood en hadden voor eeuwig in de hof van Eden kunnen wonen.²⁰ Aldus kunnen we gerust in termen van een *paradijselijke* schepping spreken.

Als er in die staat geen verandering was gekomen, hadden u en ik ons nog steeds onder de hemelse scharen bevonden als ongeboren zoons en dochters van God.²¹ En dan zou 'het grote plan van [gelukzaligheid] zijn verijdeld' (Alma 42:5).²²

De val

Dat brengt ons op de val van Adam. Om het plan van gelukzaligheid in vervulling te laten gaan, gaf God aan Adam en Eva het eerste gebod dat aan het mensdom is gegeven. Het was het gebod om kinderen te verwekken.²³ Hun werd een wet uitgelegd. Als zij van 'de boom der kennis van goed en kwaad' (Genesis 2:17) aten, zou hun lichaam een verandering ondergaan; zij zouden ster-

felijk worden en uiteindelijk dood gaan.²⁴ Maar van de vrucht te nemen was een noodzakelijke voorwaarde van hun ouderschap.²⁵

Hoewel ik de daarmee samenhangende biochemische reactie niet volledig begrijp, weet ik wél dat hun lichaam een verandering onderging; er begon bloed in hun lichaam te circuleren. Adam en Eva werden sterfelijk. Gelukkigerwijs voor ons konden zij toen kinderen verwekken en aan de doelen waarvoor de wereld was geschapen, beantwoorden. En gelukkigerwijs voor hen zei de Heer 'tot Adam [en Eva²⁶]: Zie, ik heb u uw overtredingen in de hof van Eden vergeven' (Mozes 6:53). Alle mensen zijn voor eeuwig gezegend door Eva's grote moed en wijsheid. Door als eerste van de vrucht te nemen, deed zij wat gedaan moest worden. Adam was zo verstandig haar voorbeeld te volgen. Bijgevolg kunnen we over de val van Adam in termen van een *sterfelijke* schepping spreken, want 'Adam viel, opdat de mensen mochten zijn' (2 Nephi 2:25).²⁷ Door de val werden wij nog andere zegeningen deelachtig; twee aanvullende gaven van God werden in werking gesteld die nauw verband met elkaar houden, en die bijna even waardevol zijn als het leven zelf – keuzevrijheid en verantwoording. Wij werden vrij om 'te kiezen, vrijheid en eeuwig leven (...) of gevangenschap en dood' (2 Nephi 2:27). Keuzevrijheid kan niet worden uitgeoefend zonder verantwoording af te leggen van de gemaakte keuzen.²⁸

De verzoening

En zo komen we bij de derde steunpilaar van Gods plan – de verzoening. Evenals het niet de bedoeling was dat Adam en Eva voor eeuwig in de hof van Eden zouden wonen, zo is de planeet aarde niet onze eindbestemming. Wij moesten terugkeren naar ons hemelse thuis.

Met die realiteit was er nog een verandering noodzakelijk. Er was een oneindige verzoening nodig om Adam en Eva, en hun hele nageslacht te verlossen. Die verzoening moest ons stoffelijke lichaam in staat stellen uit het graf te herrijzen en te veranderen²⁹ in een lichaam zonder bloed, niet langer onderhevig aan ziekte, ouderdom of de dood.

Naar eeuwige wet eiste de verzoening het persoonlijke offer van een onsterfelijk wezen, op wie de dood geen vat had. Maar toch moest Hij sterven en zijn lichaam weer opnemen. De Heiland was de enige die daaraan kon voldoen. Van zijn moeder erfde hij de macht te sterven. Van zijn Vader kreeg Hij macht over de dood. De Verlosser heeft dat als volgt uitgelegd:

'Ik (leg) mijn leven af om het weder te nemen.

'Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af

te leggen en macht het weder te nemen' (Johannes 10:17-18).

De Heer heeft verklaard: 'Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Hij die de aarde heeft geschapen, werd in de sterfelijkheid geboren om de wil van de Vader,³⁰ en alle profetiën over zijn verzoening te vervullen.³¹ En zijn verzoening verlost iedere ziel van de straffen voor persoonlijke overtreding, op voorwaarde van bekering.³²

Aldus kunnen we over de verzoening in termen van een *onsterfelijke* schepping spreken. 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22).

Ik heb het belang van de schepping, de val en de verzoening weergegeven, in het besef dat ouders er verantwoordelijk voor zijn die beginselen van Gods plan aan hun kinderen te leren.³³

Voordat we echter de discussie van onveranderlijke plannen beëindigen, moeten we ons er rekenschap van geven dat de tegenstander zijn eigen geslepen plan propageert.³⁴ Daarmee neemt hij steeds weer Gods eerste gebod aan de mens om kinderen te verwekken onder vuur. Zijn plan maakt gebruik van tactieken zoals ontrouw,

onkuisheid en ander misbruik van het voortplantingsvermogen. Satans bende hemelt de vrijheid van keuze op, maar zwijgt over verantwoording. Niettemin is zijn vermogen al lang beperkt, 'want hij kende het voornemen Gods niet' (Mozes 4:6).

Nu wil ik het hebben over categorie drie – onveranderlijke beginselen.

III. Beginselen

Onveranderlijke beginselen zijn onveranderlijk omdat zij afkomstig zijn van een onveranderlijke Hemelse Vader. Hoezeer zij dat ook zouden willen, kan geen parlement of kamer de wet van de zwaartekracht herroepen of de tien geboden bij amendement wijzigen. Die wetten zijn constant. Alle wetten van de natuur en van God maken deel uit van het eeuwige evangelie. Daarom zijn er vele onveranderlijke beginselen. Gezien de tijd zal ik er slechts enkele behandelen.

Het priesterschap

Een van die onveranderlijke beginselen is het priesterschap. De profeet Joseph Smith heeft onderwezen: 'Het priesterschap is een eeuwig beginsel en bestond bij God in eeuwigheid, en het zal zonder begin van dagen of einde van jaren in alle eeuwigheid

bestaan' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 139).³⁵

We weten dat 'het priesterschap (...) het eerst aan Adam (werd) gegeven; hij ontving het Eerste Presidium en droeg van geslacht op geslacht de sleutels van dit priesterschap. Hij ontving het bij de schepping, voor de wereld gevormd was' (*Leringen*, blz. 139).

In de Schriften wordt verklaard dat het priesterschap heeft voortgeduurd en zal voortduren 'door de geslachtslijn van [de] vaderen' (Leer en Verbonden 86:8).³⁶ Ordening in een van de priesterschapsambten heeft ook een oneindige implicatie. De ambstermijn van een priesterschapsambt zou zich kunnen uitstrekken tot de nasterfelijke sferen. Zo staat er in de Schriften dat iemand die tot hogepriester geordend is, voor eeuwig hogepriester kan worden.³⁷ De beloofde *zegeningen* die wij door het priesterschap ontvangen, zijn voor zowel mannen, vrouwen als kinderen bestemd, en zijn eeuwig van aard.³⁸

Het gebruik van het priesterschap is aan bepaalde voorwaarden onderhevig die door de Heer zijn vastgesteld:

'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding,

lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde' (LV 121:41).

'Dat [de rechten van het priesterschap] op [mannen] kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer [zij] het ondernemen [hun] zonden te bedekken, of [hun] hoogmoed, [hun] ijdele eerezucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziel, (...) de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken – vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man' (LV 121:37).

Hoewel het priesterschap een eeuwig beginsel is, moeten zij die dat gezag uitoefenen dag in dag uit reine vaten zijn.

Morele wetten

Een ander onveranderlijk beginsel is de goddelijke of morele wet. Overtreding van de morele wet leidt tot vergelding; gehoorzaamheid tot volstrekt 'onveranderlijke' (zie LV 104:2) zegeningen. Zegeningen zijn altijd gegrond op gehoorzaamheid aan de wet.³⁹ Daarom leert de kerk ons het goede aan te hangen en het kwade te verwerpen – opdat wij vreugde zullen hebben.⁴⁰

De Heiland en zijn dienstknechten⁴¹ leren geen zelfvoldaanheid, maar onderwijzen wat de mensen moeten weten. De geschiedenis laat ons zien dat criticasters door de eeuwen heen druk op de kerkleiders hebben uitgeoefend om een voorschrift van de Heer te wijzigen.⁴² Maar eeuwig wetten kunnen niet gewijzigd worden. God kon zelfs niet voor zijn geliefde Zoon de wet veranderen die de verzoening noodzakelijk maakte. Goddelijke leerstellingen kunnen niet in een compacte vorm geperst worden om tegemoet te komen aan de modieuze grillen die in een bepaalde tijd opgeld doen. Noch kunnen ze in hun geheel worden verwoord op een bumpersticker.

Het oordeel

Nog een onveranderlijk beginsel, broeders en zusters, is dat van uw uiteindelijke oordeel. Ieder van u zal worden geoordeeld naar uw werken en de verlangens van uw hart.⁴³ Van u zal niet worden verlangd dat u de schuld van een ander voldoet. Uw uiteindelijke plaatsing in het celestiale, terestriële of telestiale koninkrijk wordt niet aan het toeval overgelaten. De Heer heeft onveranderlijke vereisten voor elk koninkrijk aangegeven. U kunt te weten komen wat de Schriften erover zeggen en uw leven dienovereenkomstig aanpassen.⁴⁴

Goddelijke geboden

Ook de goddelijke geboden zijn onveranderlijke beginselen – zelfs de geboden die aards lijken te zijn. Tiende bijvoorbeeld, is

geen aards (of tijdelijk) gebod; het is een oneindig beginsel. De Heer heeft gezegd:

'En hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn' (LV 119:4; cursivering toegevoegd). We weten dat tiendebetalers bij de wederkomst niet zullen worden verbrand.⁴⁵

De waarheid

De waarheid is nog zo'n onveranderlijk beginsel. In de Schriften worden we eraan herinnerd dat 'de waarheid (...) voor eeuwig (blijft)' (LV 1:39).⁴⁶ Zelfs als iemands begrip van de waarheid fragmentarisch is, verandert de waarheid op zich niet. Eeuwigde waarheid en wijsheid zijn van de Heer afkomstig. De eerste waarheid waarin de mens ooit is onderwezen, kwam rechtstreeks van de Heer zelf. God heeft geslacht op geslacht aanvullend licht verschaft. Of de waarheid nu voortkomt uit een wetenschappelijk laboratorium of door rechtstreekse openbaring, het evangelie omvat haar.

Het gezin

Sta mij toe nog een eeuwig beginsel te noemen – het gezin. Een gezin kan eeuwig samen zijn. Hoewel ieder van ons door de deur van de dood zal gaan, is het tijdstip van dat scheiden minder belangrijk dan de voorbereiding op het eeuwige leven. Dienstbetoon in de kerk maakt deel uit van die voorbereiding. Het moet geen last zijn voor een gezin, maar een zegen. De Heer heeft gezegd: 'Daarom ligt uw plicht steeds in de kerk, en wel wegens uw [gezin] (LV 23:3).⁴⁷

Ruth, John en wie dan ook zullen dat beginsel beter gaan begrijpen in het licht van deze schriftuurlijke belofte: 'Indien een man een vrouw huwt door Mijn woord, dat Mijn wet is, en door het nieuw en eeuwig verbond, en dit op hen is verzegeld (...) [zullen zij] tronen, koninkrijken, rijken, machten, heerschappijen, (...) verhoging en heerlijkheid in alle dingen, (...) welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn' (LV 132:19).

Een dergelijke belofte is al uw inspanningen en volharding waard. Bestendigheid te midden van verandering is verzekerd door hemelse personen, plannen en beginselen. Daar kunnen wij gerust op vertrouwen. Zij verschaffen vrede, eeuwigde vooruitgang, hoop, vrijheid, liefde en vreugde aan allen die zich erdoor laten leiden. Zij zijn waar – nu en voor eeuwig – daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Zie o.a. Albert E. Bowen, *Constancy Amid Change*, Deseret News Press, Salt Lake City 1944; N. Eldon Tanner, *De Ster*, mei 1980, blz. 135–142.

² Zie Leer en Verbonden 93:33; 130:22.

³ Zie ook Psalm 100:5; Mormon 9:19; Moroni 8:18; LV 84:102.

⁴ Zie Efeziërs 2:20.

⁵ Zie ook Mosiah 16:9; 3 Nephi 9:18; 11:11; Ether 4:12; LV 10:70; 11:28; 12:9; 34:2; 39:2; 45:7.

⁶ Zie ook Handelingen 4:12; 2 Nephi 25:20; Mosiah 5:8; Alma 38:9; Helaman 5:9; LV 18:23.

⁷ Zie ook 2 Nephi 2:18; Alma 4:14.

⁸ Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 317, 333–334.

⁹ Zie 2 Nephi 9:13; Alma 34:9.

¹⁰ Zie Alma 42:8, 16.

¹¹ Zie Jarom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Mozes 6:62.

¹² Zie Jakob 6:8; Alma 12:25–33; 17:16; 18:39; 22:13; 29:2; 34:16, 31; 39:18; 42:11–13.

¹³ Zie Alma 41:2.

¹⁴ Zie Alma 42:15, 31; 2 Nephi 9:6.

¹⁵ Zie 2 Nephi 11:5.

¹⁶ Zie Openbaring 14:6; LV 27:5; 36:5; 68:1; 77:8, 9, 11; 79:1; 84:103; 88:103; 99:1; 101:22, 39; 106:2; 109:29, 65; 124:88; 128:17; 133:36; 135:3, 7; 138:19; 25; GJS 1:34.

¹⁷ Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 107.

¹⁸ Zie Genesis 3:20; 1 Nephi 5:11; Mozes 4:26.

¹⁹ Zie 2 Nephi 2:23; Mozes 5:11.

²⁰ Zie 2 Nephi 2:22.

²¹ Zie LV 38:1; Abraham 3:22–23.

²² Zie ook LV 138:56.

²³ Zie Genesis 12:8; Mozes 2:8; Abraham 4:28.

²⁴ Zie Mozes 3:17; Abraham 5:13.

²⁵ Zie Mozes 5:11.

²⁶ De Heer 'noemde *hun* naam Adam' (Genesis 5:2; Mozes 6:9; cursivering toegevoegd).

²⁷ Zie ook Mozes 6:48.

²⁸ Zie LV 101:78; 134:1.

²⁹ Zie 1 Korintiërs 15:51–53; 3 Nephi 28:8.

³⁰ Zie 3 Nephi 27:13.

³¹ Zie Romeinen 5:11; 2 Nephi 25:16; Jakob 4:11, 12; Mosiah 3:5–11, 16, 18–19; 4:2; Alma 21:9; 22:14; 34:8; 36:17; Helaman 5:9; Moroni 7:41; Mozes 7:45.

³² Zie LV 138:19.

³³ Zie Mozes 6:57–62.

³⁴ Zie 2 Nephi 9:28.

³⁵ Zie ook Exodus 40:15; Numeri 25:13; Alma 13:7.

³⁶ Zie ook LV 84:6–17; 107:40; Abraham 1:2–4.

³⁷ Zie Alma 13:9, 14.

³⁸ Zie Genesis 17:1–7; 22:16–18; 26:3–4; 28:13–14; Jesaja 2:2–3; 1 Nephi 15:18; Alma 29:8; LV 124:58; 132:47; Abraham 2:11.

³⁹ Zie LV 130:20–21.

⁴⁰ Zie 2 Nephi 2:25.

⁴¹ Zie LV 1:38.

⁴² Zie 1 Samuël 8:4–7; Matteüs 7:21; Lucas 6:46; 3 Nephi 14:21.

⁴³ LV 137:9.

⁴⁴ Zie Johannes 14:2; 1 Korintiërs 15:40–41; LV 76:50–119; 98:18.

⁴⁵ Zie LV 64:23; 85:3.

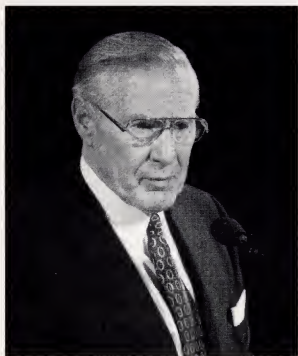
⁴⁶ Zie ook Psalm 100:5; 117:2.

⁴⁷ Zie ook LV 126:3.

Verbonden naleven en het priesterschap eren

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'In sommige landen bestaat er naast de regering een groep die de 'loyale oppositie' genoemd wordt. In het evangelie van Jezus Christus kom ik zo'n beginsel nergens tegen.'

Broeders, nooit heb ik met meer nederigheid voor deze grote vergadering van de priesterschap gestaan. Ik bid vurig dat ik niet alleen begrepen zal worden, maar ook dat ik niet verkeerd begrepen zal worden. Ik streef ernstig naar de steun van de Heilige Geest en naar het begrip van mijn broeders. Ik wil nogmaals zeggen dat ik de broeders van de priesterschap in deze kerk liefheb en intens respecteer. Jongemannen, jongens, binnenkort zullen jullie de verantwoordelijkheid krijgen om in jullie eigen gezin en in de kerk geestelijke leiding te geven. Het is heel belangrijk dat jullie begrijpen hoe belangrijk het is om de verbonden na te leven en het priesterschap dat je draagt, te eren.

Ik denk dat ik er goed aan doe om, als inleiding op de dingen die ik wil bespreken, te vertellen hoe ik enkele fundamentele beginselen begrijp. Het doel van Gods werk is om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Sinds de tijd van Adam heeft God in

verschillende tijdperken het priesterschap aan de mens gegeven om het grote heilspan voor de hele mensheid te verwezenlijken. Door getrouwheid vloeien de heerlijke zegeningen van het eeuwige leven uit dit priesterschapsgezag voort.

Willen deze zegeningen van het priesterschap tot bloei komen, dan moet er in de priesterschap een constante eenheid zijn. We moeten lokaal zijn jegens de leiders die geroepen zijn om ons te presideren en de sleutels van het priesterschap dragen. De woorden van president J. Reuben Clark jr. klinken nog steeds duidelijk in onze oren na: 'Broeders, laten we één zijn.' Hij lichtte dit als volgt toe:

'Een essentieel facet van eenheid is loyaliteit. (...) Loyaliteit bezit je niet zomaar. Je moet je verre kunnen houden van zelfzucht, hebzucht, eerzucht en alle minder goede menselijke eigenschappen. Je kunt niet lokaal zijn tenzij je bereid bent jezelf ondergeschikt te maken. (...) Je eigen voorkeuren en verlangens moeten terzijde worden gelegd, en je mag alleen maar oog hebben voor het grote doel dat voor je ligt' (*Immortality and Eternal Life*, Melchizedek Priesthood Course of Study, 1968-1969, blz. 163).

Wat is het priesterschap nou eigenlijk? De profeet Joseph Smith heeft over het priesterschap gezegd: 'Het is het eeuwige gezag van God waardoor het heele is geschapen en wordt bestuurd, waardoor de sterren aan de hemel ontstaan zijn, waardoor het grote gezag van de verhoging in het heelel werkzaam is.'

Hij heeft verder onderwezen: 'De instelling van het priesterschap ging aan de grondvesting der aarde vooraf, vóór "de morgensterren te zamen juichten, en al de zonen Gods"'. Het is het hoogste en heiligste priesterschap en is volgens de orde van de Zoon Gods.' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, 1982, blz. 148). Het lijkt geen twi-
fel

dat de macht van het priesterschap ons bereikt ver te boven gaat. De profeet Joseph Smith heeft over deze grote macht geschreven dat 'een ieder die naar deze orde en roeping geordend was, de macht zou hebben, door geloof, om bergen op te breken, om de zeeën te spijten, om watermassa's te laten opdrogen, om hun loop te veranderen; om de legers der natieën te kunnen trotseren, om de aarde te verdeelen, om elke band te verbreken, om in de tegenwoordigheid van God te staan; (...) en dit door de wil van de Zoon van God die al vóór de grondlegging bestond' (BJS, Genesis 14:30-31).

Het priesterschap werkt volgens een systeem van sublieme ordelijkheid. Maar het priesterschap is niet iets wat in het rond zweeft. Het moet worden verleend en worden verbonden aan een specifiek ambt. De mens die het draagt, heeft de heilige plicht om met dat gezag Gods werk tot stand te brengen tot zegen van alle mannen, vrouwen en kinderen. Niemand kan aanspraak maken op priesterschapsgezag, tenzij dit openlijk door bevoegde gezagsdragers wordt verleend 'en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend' (Leer en Verbonden 42:11). Uitoefening van priesterschapsgezag wordt gestuurd door de sleutels van het priesterschap. Deze sleutels berusten bij de presiderende plaatselijke en algemene autoriteiten van de kerk. Zij die de sleutels dragen, moeten het werk van de Heer op aarde leiden en voorsturen. Het is duidelijk dat, zoals Alma heeft gezegd, de herders van de kerk de taak hebben de kudde te beschermen:

'Want welke herder is er onder u, die vele schapen heeft en niet over ze waakt, opdat de wolven niet onder zijn kudde komen en deze verslinden? En ziet, indien een wolf onder zijn schapen komt, drijft hij hem niet uit?' (Alma 5:59).

De bezitters van die sleutels, die ook het rechterlijk of disciplinair gezag omvatten, hebben de verantwoordelijkheid om de kerk vrij van alle ongerechtigheid te houden (zie Leer en Verbonden 20:54; 43:11). De bisschoppen, ringpresidenten, zendingspresidenten en anderen die tot taak hebben de kerk zuiver te houden, moeten dat werk in een geest van liefde en vriendelijkheid doen. Het mag niet bij wijze van straf gedaan worden, maar bij wijze van hulp.

Maar een presiderende autoriteit bewijst een broeder of zuster geen dienst door zijn of haar overtreding door de vingers te zien. President John Taylor heeft daar het volgende over gezegd:

'Verder hoor ik dat er bisschoppen zijn die proberen de zonden van de mensen te bedekken; ik zeg ze in de naam van God dat die zonden (...) voor hun rekening zal komen, en als iemand van u deel wil hebben

De ouderlingen F. David Stanley en Kwok Yuen Tai van de Zeventig.

aan de zonden van de mensen, of ze daarin steunen, zullen ze voor *uw* rekening komen. Hoorst u dit, bisschoppen en presidenten? God zal u ter verantwoording roepen. Het is niet aan u te schipperen met de beginselen van de gerechtigheid, of de schanddaden en verdorvenheden van de mensen te bedekken' (Conference Report, april 1880, blz. 78).

Presiderende broeders, wij sporen u aan hierin de leiding van de Geest van God te zoeken, om de Schriften en het *Algemeen kerkelijk handboek* te bestuderen en u erdoor te laten leiden.

Kerkelijke discipline beperkt zich niet tot seksuele zonden, maar omvat ook zaken als moord, abortus, inbraak, diefstal, fraude en andere oneerlijkheid, moedwillige ongehoorzaamheid aan de regels en voorschriften van de kerk, het propageren of beoefenen van polygamie, afvalligheid of welk ander onchristelijk gedrag ook – waaronder opstand tegen of bespotting van de gezalfden des Heren – dat tegen de wet van de Heer en de orde van de kerk is.

Hoe functioneert de priesterschap? De besluiten van de leiders en quorums van de priesterschap moeten het voorbeeld van de presiderende quorums volgen. 'De besluiten van die quorums (...) moeten worden genomen in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtaardigheid en lankmoedigheid en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde (Leer en Verbonden 107:30).

In sommige landen bestaat er naast de regering een groep die de 'loyale oppositie' genoemd wordt. In het evangelie van Jezus Christus kom ik zo'n beginsel nergens

tegen. De Heiland heeft ons *deze* plechtige waarschuwing gegeven: 'Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet' (Leer en Verbonden 38:27). De Heer heeft duidelijk gesteld dat in de presiderende quorums ieder besluit 'door eenparige stemming tot stand [moet] komen, dat wil zeggen, dat ieder lid in elk quorum met de beslissingen ervan moet instemmen' (Leer en Verbonden 107:27). Dat wil zeggen dat na een eerlijke en openhartige discussie, men in overleg tot een besluit komt onder leiding van de presiderende functionaris, die de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid heeft. Dat besluit wordt dan gesteund, want wij bereiken zulke eenheid door geheel in overeenstemming met rechtvaardige beginselen te handelen en gehoor te geven aan de inwerking van de Geest van God.

Openlijke discussie en meningsuiting worden in de kerk aangemoedigd. Dat blijkt duidelijk uit de openhartigheid tijdens de meeste vasten- en getuigenisdiensten, of vergaderingen van de zondagsschool, ZHV en priesterschap. Maar het privilege van de vrije meningsuiting moet wel binnen bepaalde grenzen worden uitgeoefend. In 1869 heeft George Q. Cannon de grenzen van de individuele meningsuiting aangegeven:

'Een vriend (...) wilde weten of wij (...) vonden dat een eerlijk meningsverschil tussen een lid van de kerk en een algemeen autoriteit van de kerk een teken van afvalligheid was. (...) Wij antwoordden dat (...) wij ons konden voorstellen dat iemand in alle eerlijkheid met de autoriteiten van de kerk van mening kan verschillen zonder afvallig te zijn; maar dat we ons niet konden

voorstellen dat iemand die meningsverschillen openbaar maakt en door argumentatie, spitsvondigheid en overreding anderen erbij betrekt om ruzie en tweedracht te zaaien en om de daden en adviezen van de autoriteiten van de kerk, voor zover dat mogelijk is, in een verkeerd daglicht te stellen, zonder afvallig te zijn. Dergelijk gedrag is in onze ogen beslist afvallig' (*Gospel Truth*, verzameld door Jerreld L. Newquist, 2 delen, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, 2:276-77).

Activiteiten die door de kerk als afvallig worden beschouwd, zijn onder meer als 'een lid (1) herhaaldelijk, duidelijk, openlijk en opzettelijk stelling neemt tegen de kerk of haar leiders; (2) na berisping door zijn bisschop of een hogere autoriteit niet ophoudt met het onderwijzen van zaken als zijnde kerkelijke leer die geen kerkelijke leer zijn; of (3) na berisping door zijn bisschop of een hogere autoriteit niet ophoudt de leer van afvallige groeperingen aan te hangen (bijvoorbeeld sekten die het meervoudig huwelijk propageren)' (*Algemeen kerkelijk handboek*, 1989, 10-3).

Mannen of vrouwen die de fundamentele leerstellingen, procedures en orde van de kerk publiekelijk blijven aanvaallen, snijden zichzelf af van de Geest des Heren en verliezen hun recht op een plaats en invloed in de kerk. De leden worden aangemoedigd om de beginselen en leerstellingen van de kerk te bestuderen zodat zij ze zullen begrijpen. Als er daarna nog vragen zijn en als er een eerlijk verschil van inzicht bestaat, worden ze aangemoedigd om die zaken onder vier ogen met de priesterschapsleiders te bespreken.

Het getuigt van een zekere arrogantie om te denken dat iemand van ons geestelijk intelligent, geleerder of rechtvaardiger is dan de raden die geroepen zijn ons te presideren. Die raden zijn meer in harmonie met de Heer dan welke persoon die zij presideren ook, en de individuele leden van de raden laten zich in het algemeen ook door die raden leiden. Omdat deze kerk door zogenaamde 'leken' wordt bestuurd, is het onvermijdelijk dat er soms leiders boven ons gesteld worden die een andere achtergrond hebben dan wijzelf. Dat wil echter niet zeggen dat zij die een ander eerzaam vak of beroep uitoefenen dan wijzelf, minder recht op de geest van hun roeping hebben. Onder de grote bisschoppen in mijn leven bevonden zich een metselaar, een kruidenier, een boer, een zuivelhandelaar en een ijsverkoper. Of hun scholing nu beperkt was of niet deed er helemaal niet toe. Ze waren nederig, en omdat ze nederig waren, werden ze door de Heilige Geest onderwezen en grootgemaakt. Zonder uitzondering werden zij in hoge mate gesterkt terwijl zij leerden hard te werken, hun roeping te vervullen en de

heiligen die zij moesten presideren, te dienen. Zo gaat het met alle roeping in de kerk. President Monson heeft ons geleerd: 'Wie de Heer roept, maakt Hij geschikt' (Thomas S. Monson, *Ensign*, mei 1988, blz. 43).

Hoe dienen de priesterschapsdragers in de kerk de vrouwen in de kerk te behandelen? Vanaf het begin hebben de zusters van deze kerk altijd een grote en magnifieke bijdrage geleverd aan het werk van de Heer. Ze hebben enorm veel intelligentie, arbeid, cultuur en verfijning in de kerk en onze gezinnen gebracht. In de toekomst zal de inbreng van de zusters harder nodig zijn dan ooit om de waarden, het geloof en de toekomst van onze gezinnen en het welzijn van de samenleving veilig te stellen. Ze moeten weten dat ze hoog geacht, geëerd en gewaardeerd worden. De zusters met een leidinggevende functie, moeten worden uitgenodigd om deel te nemen aan de vergaderingen van de wijk- en ringraad en worden aangehoord, vooral als het gaat om zaken waar zusters, jeugd en kinderen mee gemeoid zijn.

Hoe moeten zij die het priesterschap dragen hun echtgenote en de andere vrouwelijke gezinsleden behandelen? Onze echtgenote moet gekoesterd worden. Ze heeft er behoefte aan te horen hoe haar echtgenoot haar roemt, en de kinderen moeten vaak horen hoe hun vader hun moeder prijst (zie Spreuken 31:28). De Heer hecht niet zoveel waarde aan zijn dochters als aan zijn zoons. In het huwelijk is de een niet beter dan de ander; ieder heeft een verschillende en door God toegewezen hoofdverantwoordelijkheid. Van de verschillende taken van de echtgenotes is de roeping van het moederschap de hoogste. Ik ben er heilig van overtuigd dat onze lieve, getrouwe zusters een bijzondere geestelijke rijkdom bezitten die inherent is aan hun vrouw-zijn.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Een vrouw te zijn in het laatste bedrijf van dit aardse schouwspel voor de wederkomst van de Heiland is een wel zeer noble roeping. (...) Andere instellingen in de samenleving mogen wankelen of geheel wegvallen, maar de rechtvaardige vrouw kan bijdragen tot het behoud van het gezin, dat voor sommige mensen misschien wel het laatste en enige heiligdom zal zijn temidden van de stormen en conflicten' (*Ensign*, november 1978, blz. 103).

Het priesterschap is slechts gezag in gerechtigheid. Elke poging om het thuis te gebruiken als een stok om te slaan of om onrechtvaardige heerschappij kracht bij te zetten, is in volkomen tegenspraak met dat gezag en leidt tot het verlies ervan. Als drager van het priesterschap heeft de vader een primaire verantwoordelijkheid om aanspraak te maken op geestelijke en materiële

De ouderlingen Richard P. Lindsay en V. Dallas Merrell van de Zeventig.

zegeningen van de Heer voor zichzelf, zijn vrouw en zijn gezin, maar aanspraak op die zegeningen is alleen gebaseerd op gerechtigheid, naarmate hij zijn priesterschap eert. De Heer leert ons: 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde' (Leer en Verbonden 121:41). Naar mijn mening zijn er weinig belangrijker woorden in de heilige Schriftuur over hoe het priesterschap moet worden uitgeoefend dan de prachtige taal in afdeling 121 van de Leer en Verbonden:

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen -

'Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe;

'Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.

'Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God

sterk worden en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

'De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeiën' (vss. 42-46).

Over priesterschapsverbanden heeft president Spencer W. Kimball gezegd: 'De macht van het priesterschap dat u draagt, kent geen grenzen. Die grenzen legt u zelf als u niet in harmonie met de Geest des Heren leeft, waardoor u de macht die u kunt uitoefenen, beperkt' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 498). President Kimball heeft verder gezegd: 'U verbreekt het priesterschapsverband door de geboden te overtreden - maar ook door uw taken niet te doen. Om dit verbod te verbreken, hoef je dus alleen maar niets te doen' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 497).

Een andere belangrijke herinnering aan onze plichten en zegeningen is de eed en het verbond van het priesterschap, zoals die in afdeling 84 van de Leer en Verbonden staat. Ons wordt geleerd dat het de verheven plicht van een priesterschapsdrager is om

'ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten', en 'getuigenis aan de ganse wereld' te geven en de wereld te leren over het 'oordeel dat moet komen' (vss. 43, 61, 87). Dan is er die prachtige belofte, als we getrouw zijn in onze priesterschapstaken: wij 'worden door de Geest geheiligd', en worden 'de uitverkorenen Gods', en dan zal 'alles, wat mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven' (vss. 33, 34, 38). Hoeveel belangrijker is het niet om alles te ontvangen wat de Vader heeft dan de andere dingen na te streven die dit leven te bieden heeft.

De opperste zegeningen van het leven komen door gehoorzaamheid aan de verbonden en door de ordeningen te eren die in de heilige tempel zijn ontvangen, waaronder het nieuw en eeuwig huwelijksverbond, de sluitsteen van de heilige begiftiging.

Laten we in ons verlangen om ruimdenkend te zijn, om geaccepteerd te worden, om geliefd en bewonderd te zijn, toch niet lichtvaardig omgaan met de leerstellingen en verbonden die aan ons geopenbaard zijn, en ook niet met de uitspraken van hen aan wie de sleutels van het koninkrijk Gods op aarde gegeven zijn. Voor een ieder van ons worden de woorden van Jozua steeds veelzeggender:

'Kiest dan heden, wie gij dienen zult; (...) Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15).

Dat de Geest des Heren met ons moge zijn om ons te helpen dit geweldige priesterschapsgeseg groot te maken, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Je eigen checklist voor een succesvolle eeuwige vlucht

Ouderling Hugh W. Pinnock
van de Zeventig

'De richting waarin je als jongeman vliegt, bepaalt waar je als volwassene zult landen.'

Vanavond wil ik me graag richten tot de jongemannen die hier zijn met hun vader, quorumadviseur, bisschop of vrienden.

Velen van ons vinden vliegen fascinerend. Piloten volgen een bepaalde procedure om met een gerust gevoel te kunnen opstijgen, rond de aarde te kunnen vliegen, of om deze vanuit de ruimte te kunnen verkennen en dan veilig te landen. Of je nu in een éénmotorig vliegtuig vliegt of het bevel voert over een ruimteschip dat eens in de 92 minuten om de aarde draait, elke ervaren piloot loopt zorgvuldig een *checklist* na om er zeker van te zijn dat elk systeem van het vliegtuig goed functioneert. Of we het nu hebben over een jachtvliegtuig (F-14 of F-18 Hornet) dat met oorverdovend gebrul van een vliegtuigdecker ontstijgt, of een sproeivliegtuig dat over uitgestrekte velden scheert, of de space shuttle *Discovery* die zich uit de greep van de zwaartekracht losmaakt, of een satelliet die gelanceerd wordt en waarmee wetenschappelijke en medische experimenten verricht worden, het is allemaal hetzelfde. Elke piloot, elk bemanningslid neemt voor de start een gedetailleerde checklist door om er zeker van te zijn dat alles in orde is.

Omdat ieder van jullie veel belangrijker is dan een vliegtuig, doen jullie er verstandig aan om voor jezelf een checklist op te stellen en deze door te nemen voordat je naar het resterende deel van je leven vertrekt. Ik wil vijf zaken noemen die je op je vlucht naar het eeuwige geluk vaak moet controleren. Velen van jullie hebben tachtig jaar of nog langer te leven!

Moet je nagaan! Wat een veelbelovende toekomst heb je als je je voorbereiding serieus neemt en je blik erop gericht houdt.

Punt 1: het priesterschap. Begrijp en gebruik het priesterschap dat je draagt. Eer het; besef de macht ervan. Bedenk dat het Aäronisch priesterschap dat je draagt het voorbereidende priesterschap is dat naar het Melchizedeks priesterschap leidt. Door de macht van het Melchizedeks priesterschap heeft de Eniggeborene Zoon, als de voorsterfelijke Jehova, ontelbare werelden geschapen (zie Hebrëeën 1:2, Leer en Verbonden 76:24, Mozes 1:33), en vervolgens op aarde, als onze Heiland Jezus Christus, vele wonderen verricht. Een wijze priesterschapsleider heeft onderwezen dat het nu de tijd van je leven is om het nodige te doen, zodat je later de man kan worden die je moet zijn.

Onze Hemelse Vader vertrouwt je. Je bezit hetzelfde priesterschap dat Aäron eerbaar droeg en dat Johannes de Doper gebruikte toen hij Jezus doopte om 'alle gerechtigheid te vervullen' (Mattëüs 3:15). Achttienhonderd jaar later, aan de oever van de Susquehanna, verleende hij Joseph Smith en Oliver Cowdery datzelfde priesterschap (Joseph Smith – Geschiedenis 1: 68–73).

Bedenk dat:

- Joseph Smith net zo oud was als jullie, diakenen, toen hij ernstig over godsdienst nadacht.
- Joseph Smith net zo oud was als jullie, leraars, toen hij het bos inging om te bidden en hij de zegen ontving om met God de Vader en Jezus, onze oudste Broer, te mogen spreken (zie Joseph Smith – Geschiedenis 1:11–20).
- Joseph Smith net zo oud was als jullie, priesters, toen Moroni hem voor het eerst

bezoekt en hem over het verslag op de gouden platen vertelde (zie Joseph Smith – Geschiedenis 1:27–54).

Het priesterschap dat jullie dragen, stelt jullie in staat om het brood en het water, de heilige emblemen van het avondmaal, klaar te zetten, te zegenen en rond te dienen. Jullie laten de leden van de kerk een plechtig verbond aangaan om 'de naam van Uw Zoon op zich te nemen, en zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven' (Leer en Verbonden 20:77).

Jullie halen de vastengaven op om de armen en behoeftigen te helpen. Velen van jullie zijn weleens deurwacht, zetten tafels en stoelen klaar voor vergaderingen, en vervullen andere belangrijke plichten.

Priesters, jullie hebben het gezag om te dopen (zie Leer en Verbonden 20:46), net zoals de jongemannen die op zending zijn en net als je vader en andere oudere mannen. En waar dat gepast is, ordenen jullie ook anderen (zie Leer en Verbonden 20:46–49).

Onze Hemelse Vader houdt van jullie! Je priesterschapsleiders zullen velen, velen van jullie roepen en aanstellen als lid van een quorumpresidium of als quorumsecretaris. Wat leer je veel over leiderschap door in je jonge jaren op die manier anderen te leiden. Een bisschoppen, wat vervult u een essentiële rol met de training en praktijkervaring die u onze jongemannen in leidinggevende posities geeft.

Punt 2: familie en vrienden. Bedenk altijd hoe belangrijk je thuis, ouders, andere familieleden en vrienden zijn. Verwacht niet dat je ouders dingen voor je doen die je nu zelf

kan. Het is nu jullie beurt om meer verantwoordelijkheid te gaan dragen. Je denkt misschien: 'Ja, maar mijn vader moet dat doen', of 'Ik wil dat mijn moeder dat voor mij blijft doen'. Maar een geslaagd gezin is net zo afhankelijk van de liefde en hulpvaardigheid van de kinderen als van liefdevolle ouders die hun taken verrichten.

Op zekere dag toen ik zeventien was, was ik onze auto aan het wassen; ik zou die avond uitgaan. Mijn vader kwam naar buiten om te kijken hoe ik het deed. Hij had zoveel aanmerkingen dat ik het gevoel kreeg niks goed te doen. Uiteindelijk zei ik iets in de trant van: 'Ja pa, zo kan die wel weer. Snapt u dan niet dat ik nog nooit eerder tiener ben geweest?' Hij keek me aan en zei: 'Jongen, weet je dan niet dat ik nog nooit eerder vader ben geweest?' Die dag werd ik wat wijzer, want ik besefte dat we in een gezin samen leren. We kunnen niet van onze ouders verwachten dat ze volmaakt zijn, net zo min als we van onszelf kunnen verwachten dat we alles zijn wat we gehoopt hadden.

Sta snel klaar om te vergeven als er zich thuis problemen voordoen. Help waar nodig je jongere broertjes en zusjes. Jij bent hun held. Naarmate je thuis meer verantwoordelijkheid op je neemt, zul je merken dat er zich op andere gebieden in je leven nieuwe kansen aandienen.

Kies je vrienden zorgvuldig. Ga met fatsoenlijke jongemannen en jongevrouwen om die je zullen helpen om je verantwoordelijk te gedragen. Help je vrienden om het besluit te nemen op zending te gaan, om naar de kerk te komen, en zich met goede dingen bezig te houden. Als je zestien of

ouder bent en uitgaat, zorg dan dat de meisjes met wie je uitgaat net zo deugdzaam zijn als je ze thuisbrengt als toen je ze ophaalde.

Punt 3: onderhoud de geboden. Voer nooit de vossen! Wat betekent dat nu weer? *De geboden overtreden is net als het voeren van de vossen.* In Engeland, waar we wonen, hoorden mijn vrouw en ik dat er in onze woonplaats vossen waren. We wilden er graag een zien. Een van onze burens zei dat dat wel zou lukken als we eten in onze tuin legden. De slager gaf ons wat kluiwen. Elke avond legden we er een paar in de tuin. Al gauw kwam er een vos eten. Toen nog een paar. Nu hebben we er minstens vijf die door onze bloemperken rennen, het grasveld omploegen en elke nacht een grote bende maken, een soort Jurassic Park met vacht. Wat begon uit nieuwsgierigheid is nu een probleem, en met zonde is het eigenlijk ook zo. Een onbezonnenheid kan een proces in gang zetten dat van je hele leven een bende maakt.

Bedenk dat als je niet begint met het voeren van de vossen, ze nooit je grasveld overhoop zullen halen. Als je zorgt dat je niet die schijnbaar kleine en onschuldige fouten maakt, zul je je verdere leven van veel grotere problemen gevrijwaard blijven. Wees een moedige jongeman door goed te leven. Schep fijne herinneringen voor jezelf en de mensen om je heen.

Punt 4: opleiding. Zorg dat je goede diploma's haalt. In de Schriften wordt ons geleerd dat ieder ding onder de hemel zijn tijd heeft (zie Prediker 3:1–8). Nu is het de tijd om je voor te bereiden. De richting waarin je als jongeman vliegt, bepaalt waar je als vol-

wassene zult landen. Is de richting waarin je vliegt ook de kant die je op wilt gaan?

Diegenen onder ons die wat ouder zijn, weten nog dat op school en het werk niet alles even leuk is, en dat het ook niet allemaal even nuttig of nodig lijkt. Toch is het meeste van wat je leert zinvol. Wees enthousiast over je school en maak er een gewoonte van om de tweede mijl te gaan (zie Matteüs 5:41; 3 Nephi 12:41). Dankzij die gewoonte zal je later, als je ouder bent, erin slagen hele continenten over te vliegen. Door studie en hard werken maak je jezelf klaar voor een leven van geestelijke, emotionele en financiële zelfredzaamheid. Leg nu een fundament waar je in de toekomst op zult kunnen steunen (zie Matteüs 7:24–25). Ervaar hoe geweldig het voelt om moeilijke taken te volbrengen.

De hardwerkende jongemannen van een paar jaar geleden zijn de produktieve en gerespecteerde leiders van vandaag. Velen van hen hadden verschillende baantjes toen ze nog jong waren en spaarden een deel van hun inkomen voor een zending en hun studie. Sindsdien zijn ze anderen alleen maar tot zegen geweest. Je ouders zijn niet verplicht je alles te geven wat je maar wilt. De Heer heeft ons gezegd niet lui te zijn! (zie Leer en Verbonden 42:42; 60:13; 75:3; 88:124).

Punt 5: een zending. Toen ik bij een reserveonderdeel van het leger werkzaam was als adjudant van een generaal-majoor, heb ik vele gesprekken met die op-en-top militair gevoerd. Hij was niet van onze kerk. 'Pinnock,' zei hij op een keer, 'weet je wel hoezeer jullie het als mormonen treffen?' Ik zei zoiets als: 'Zeker, majoor, maar waar doelt u precies op?' Hij zei: 'Een zending, Pinnock, dat is het helemaal. Jullie jongens worden aangespoord om op zending te gaan. Door een zending worden ze sterker, wijzer en betrouwbaarder.'

De profeet heeft jullie, jongemannen, gevraagd om op zending te gaan. De wereld heeft jullie zending heel hard nodig, en jij hebt de kracht en vooruitgang nodig die je krijgt door anderen te onderwijzen en dienen. En als je door bijzondere omstandigheden niet op zending geroepen wordt, zijn er andere mogelijkheden om de Heer te dienen.

Dat is het dan: een checklist waarmee je de goede kant op blijft vliegen. Een piloot heeft de ondersteuning van ervaren grondpersoneel nodig om zijn werk te doen, en je ouders, bisschop, quorumleiders en goede vrienden zullen je allemaal helpen om veilig door deze belangrijke jaren in je leven te vliegen. Je hebt een geweldige toekomst als je je eigen checklist maar goed in de gaten houdt. We bidden voor je, geven om je, en staan klaar om je te helpen. Van deze waarheden getuig ik in de naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Raak de boze gave noch het onreine aan

Ouderling H. Burke Peterson

Emeritus lid van de Zeventig

'We kunnen niet meedoen aan Satans manier van ontspanning zonder daarvoor verantwoording te moeten afleggen. Waarom? Omdat wij mannen en jongens van het verbond zijn.'

Broeders, met tedere gevoelens begroet ik u in de geest van liefde en respect. Ik dank u voor al het goeds dat u doet voor de kinderen van onze Vader over de hele wereld. Vanavond hoop ik dat u iets zult voelen van de bezorgdheid waarmee ik mij nu van mijn opdracht kwijt.

Omdat dit wellicht de laatste keer is dat ik u, de broeders van de priesterschap, vanaf dit spreekgestoelte zal kunnen toespreken, zijn mijn gedachten uitgegaan naar een onderwerp waardoor sommigen van u zich misschien ongemakkelijk zullen voelen. Zoals koning Benjamin het eeuwen geleden zei, zo voel ik het ook: '(Open) uw oren (...), opdat gij moogt verstaan, en uw gemoed, opdat de verborgenheden van God aan u mogen worden onthoud' (Mosiah 2:9).

Ik hoop dat wij vanavond door de Geest zullen worden onderwezen.

In Moroni 10:30 lezen we:

'En verder zou ik u willen vermanen tot Christus te komen, en iedere goede gave aan te grijpen, en de boze gave noch het onreine aan te raken' (cursivering toegevoegd).

Ik zal vanavond spreken over ons (soms onbewust) meedoen aan een van de vreselijke, onreine dingen waar die profeet vanouds het over heeft. Satan, de duivel en vader van alle leugen, heeft langzaam en sluw de zedelijkheidsnormen in onze maatschappij omlaag getrokken tot een tragisch en verwoestend niveau. In tijdschriften en boeken, op cd's en video's, op tv en in de bioscoop wordt steeds vaker een manier van leven getoond die misschien niet eens onderdoet voor de uitspattingen van de mensen in Sodom en Gomorra. Het scherm, de muziek, de lectuur lopen over van seks, naaktheid en grofheid.

Een van de grootste rampen is dat teveel mannen en jongens die het priesterschap van God dragen naar deze zogenaamde ontspanning kijken en luisteren.

Sommigen denken er in het begin niet eens zoveel bij na. Ze denken dat ze geestelijk sterk zijn en dus immuun voor de invloed ervan. Deze troep is niets meer of minder dan pornografie, gehuld in een van haar vele oogverblindende vermommingen – een van die meestervervalsers beste werkstukken.

Een deel van de ramp waar ik het over heb, is dat veel mannen en jongens niet beseffen dat ze gevangen zitten of bijna gevangen zitten. Ik ben bang dat zelfs onder mijn gehoor vanavond verslaafden zijn die het zelf niet weten. Ze zien het als een vorm van 'relaxen' waardoor ze de spanning van die dag kwijtrafen. Maar het enige dat ze in feite kwijtrafen, is hun spiritualiteit en hun vermogen om een beroep te doen op de macht van de hemel als dat nodig is.

Wij moeten inzien dat er aan dit soort ontspanning kwalijke gevolgen verbonden zijn. Vaders en moeders moeten hun kinderen waarschuwen en ze op de eeuwige straf wijzen. Geen enkele man of jongen die vanavond hier is, kan ook maar naar de lichtste vorm van zulk duidelijke grofheid kijken, lezen of ernaar luisteren zonder God, die veel van hen houdt, heel erg pijn te doen en

hun eigen ziel fors te beschadigen. We kunnen niet naar die onheilige zaken kijken of luisteren, thuis of waar ze ook getoond worden, zonder de gevolgen ervan te moeten dragen. En die gevolgen zijn maar al te echt.

We moeten bedenken dat we onze beloning voor een goed leven maar gedeeltelijk in dit leven krijgen. Zo zullen we in dit leven ook niet alle ellende ervaren die het gevolg zijn van overtreding van Gods geboden. De eeuwigheid duurt heel, heel lang.

Broeders, ik smeek u om er van af te blijven. Houd u verre van een film, video, publicatie of muziek – ongeacht de leeftijd waarvoor die geschikt wordt geacht – als er verkeerde beelden of andere uitingen in voorkomen. Heb de moed om in de woonkamer de knop om te draaien. Gooi de banden en tijdschriften in de vuilnisbak, want daar hoort vuilnis thuis.

In de Leer en Verbonden vinden we een waarschuwing en een belofte. In de belofte staat: 'En indien uw oog alleen op mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen' (Leer en Verbonden 88:67).

Als we die tekst op deze tijd toepassen, houdt dat volgens mij in dat telkens wanneer we kijken of luisteren naar het soort materiaal waar we het over hebben gehad – zelfs de mildeste vorm ervan – het licht in ons zwakker wordt omdat de duisternis in ons toeneemt. Het effect hiervan is dat we niet zo helder over de problemen van het leven kunnen nadenken, of dat nu problemen zijn op het werk, in de kerk, op school, in het gezin of persoonlijke problemen, omdat het verbindingskanaal met de bron van alle licht voor het oplossen van problemen is verstopt met allerlei onreine beelden. Ons recht op persoonlijke openbaring over welk onderwerp dan ook wordt ernstig beknot. We doen het niet zo goed op school of op het werk. We zijn meer op ons-zelf aangewezen, met het gevolg dat we meer fouten maken en niet zo gelukkig zijn. Bedenk, onze geest is een prachtig instrument. Wat we er ook instoppen, vuilnis of schoonheid, het wordt allemaal opgenomen en vastgehouden. Als we iets smerigs of

vulgairs zien of horen, waar het ook vandaan mag komen, neemt onze geest het op, en terwijl de smerige opname gemaakt wordt, worden schoonheid en reine gedachten naar de achtergrond geduwd. Hoop en geloof in Christus beginnen te vervagen, en we krijgen steeds meer te kampen met onrust en ontevredenheid.

Broers, zussen en ouders hebben het niet meer zo prettig samen als vroeger. We vinden steeds minder rust en tevredenheid in ons hart en huis. We doen dingen waar we later spijt van hebben. Ruzie steekt haar lelijke kop op en waar ruzie is, onttrekt zich de Geest van Christus.

Nogmaals zeg ik: blij eraf. Zet het uit, loop ervan weg, verbrand het, wis het uit, vernietig het. Ik weet dat het hard klinkt als we zeggen dat films voor 16 jaar en ouder en veel films voor 12 jaar en ouder gemaakt worden onder satanische invloed. Onze norm moet niet de filmkeuring zijn. Ik zeg het nog eens: door wat zij *werkelijk* vertegenwoordigen, passen ze precies in het straatje van hem die de oorsprong is van alle duisternis.

We kunnen niet meedoen aan Satans manier van ontspanning zonder daarvoor verantwoordelijkheid te moeten afleggen. Waarom? Omdat wij *mannen en jongens van het verbond zijn*, en daarom zijn we anders dan alle anderen. Als we een verbond met de Heer hebben gesloten, zijn we bijzonder – niet gewoon, maar bijzonder. Hij houdt van al zijn zoons, *maar zijn zoons van het verbond hebben een bijzondere verantwoordelijkheid*.

In de Schrift zegt de Heer ons dat zelfs vóór wij naar deze aarde kwamen, we allen geroepen werden om zijn priesterschap te dragen en zijn werk hier te steunen. Dat is geen kleine, onbeduidende taak. Hij zal ons *wel degelijk* verantwoordelijk houden voor ons aandeel in het werk.

Welnu, als u worstelt met het probleem waarover we het hebben, laat mij u dan hoop geven, en een aanvalsplan. Als je nog jong bent, ga naar je ouders of je bisschop om hulp. Zowel jong als oud moet zich tot de Heer wenden. Ophouden met de verkeerde bezigheid, en uw geest zuiveren van alle onreinheid waarover we het gehad heb-

ben, zal niet gemakkelijk zijn, en het zal ook niet snel gaan, maar het kan wel gestaag gaan. Ik citeer uit een toespraak die enkele jaren geleden vanaf dit spreekgestoelte is gegeven.

'Het reinigen van onze geest van welke onreinheid ook, is geen ingewikkeld geheim. Het begint met [oprecht, doorvoeld] gebed 's ochtends en eindigt met gebed 's avonds. Dat is de belangrijkste stap van het reinigingsproces die ik ken. Misschien is het alleen maar een gebed om kracht om met verkeerde gewoonten te te houden', of een gebed dat de zonde u tegen zal gaan staan (algemene oktoberconferentie 1980).

En ondertussen moet u goed voor ogen houden dat niet alle gebeden dezelfde dag nog verhoord worden, of de dag erna. Soms duurt het lang. Maar 'met die basis heb ik honderden wonderen zien gebeuren. Als die basis er niet is, is er alleen maar frustratie, verdriet, mislukking en wanhoop' (ibid.).

Als u het geprobeerd hebt en het hebt opgegeven, smeek ik u om het weer te proberen, en nog eens, en nog eens. Onze Hemelse Vader zal uw inspanning niet negeren als u volhoudt.

De tweede stap in dit aanvalsplan is meer geestelijke kracht krijgen door een dagelijkse studie van de Schriften. U hoeft niet lang te studeren, maar wel elke dag. Als ik u was, zou ik vanaf nu wat in de Schriften lezen en dan geen dag meer voorbij laten gaan zonder erin te lezen, al is het maar een paar minuten. Er wordt een extra portie inspiratie beloofd aan hen die regelmatig in de Schriften lezen (zie *ibid.*).

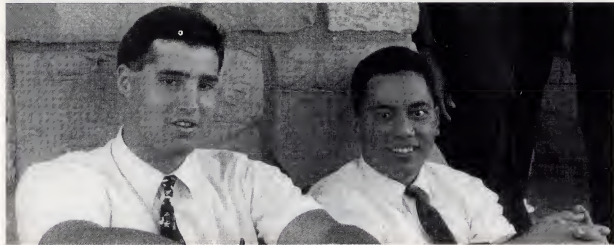
De Schriften zullen ons helpen om de duisternis met licht te verdrijven.

De derde stap die ik wil aanraden is: ontvang de zegen die uw deel wordt door de belidenis. Te veel mensen torsen schuldgevoelens mee over fouten waar ze zich niet van bekeerd hebben. Een deel van het bekeeringsproces is de belidenis. Als u een van die mensen bent die dit nodig heeft, smeek ik u om voordat de zon morgen ondergaat naar uw bisschop te gaan.

Ik getuig dat de Heiland aan het hoofd van dit werk staat. Mag ik de woorden aanhalen die de geweldige profeet Moroni bij wijze van afscheid heeft geschreven:

'Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is zijn genade u genoeg, opdat gij door zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn; en indien gij door de genade van God volmaakt zijt in Christus, kunt gij de kracht Gods geenszins verloochenen' (Moroni 10:32).

Van Hem getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

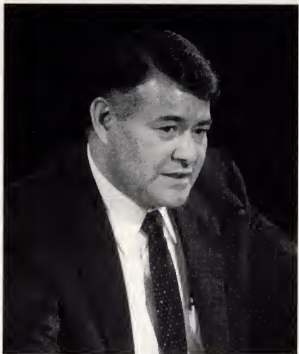

Blik op de eeuwigheid

Ouderling Carlos H. Amado

van de Zeventig

'Verruim je blik en besef dat je een band met God hebt; stel je doelen hoger en leef zodanig dat je het priesterschap dat je draagt waardig bent.'
Dienstknecht en dienstbetoon zijn veelgebruikte woorden in de herstelde kerk.

Iemand heeft eens gezegd: 'Hij die niet leeft om te dienen, dient niet te leven', wijze woorden die op elke priesterschapdrager van toepassing zijn. Een ander woord om het priesterschap te beschrijven is *dienstbetoon*; in letterlijke zin wordt iedereen die het priesterschap ontvangt 'uitgekozen (...) [om] te dienen'. De apostel Petrus heeft over u gezegd: 'Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom' (1 Petrus 2:9). Ik zal dit met een verhaal illustreren.

María Coj was een zeventienjarig lid van de kerk, de oudste van acht kinderen. Ze leed aan cysticercose, een parasitaire infectie ten gevolge van het eten van besmet voedsel. Mettertijd breidde de infectie zich uit naar haar hersens, waardoor ze vreselijke hoofdpijn kreeg en uiteindelijk blind werd. Om de pijn te verlichten moest zij van haar huis in Sololá naar Guatemala-Stad gebracht worden. Wegens stuipten, die door haar voortschrijdende ziekte werden veroorzaakt, verslechterde haar toestand zozeer dat ze alleen met een levensinstandhoudingssysteem in leven kon worden gehouden. Het was duidelijk dat ze onder die omstandigheden niet lang te leven had.

Rond die tijd reisde Erika Alonzo, een twaalfjarig en gedeeltelijk blind lid van de kerk, 22 uur met de bus van Honduras naar Guatemala-Stad om aan haar ogen geopereerd te worden. Twee weken wachtte ze op een bruikbaar hoornvlies uit de Verenigde Staten dat in haar oog getransplanteerd zou worden, maar er was er geen beschikbaar.

Op dat moment overleed María. Omdat haar blindheid veroorzaakt was door druk op de hersens, waren haar hoornvliezen nog goed. María's vader en moeder gaven toestemming voor de transplantatie. De operatie lukte.

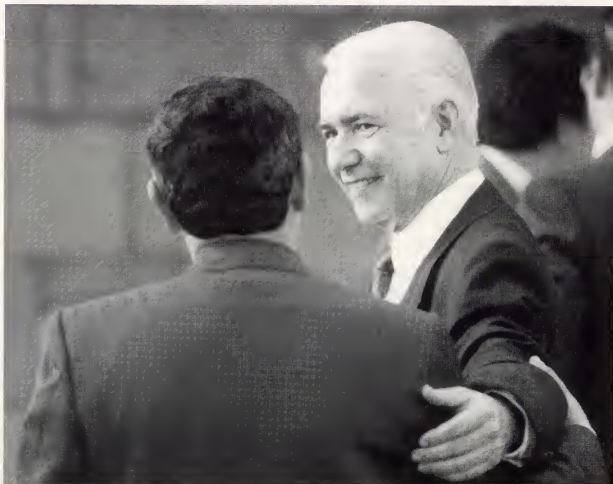
Op 12 juli 1993 reisde Erika naar Sololá om de familie Coj te ontmoeten. Een verrast gezin vroeg haar: 'Kun je zien?' Ze antwoordde: 'Ik kan alles prima zien.' Het was een geestelijke ontmoeting. Zuster Coj, die het Spaans niet zo goed verstond omdat haar eigen taal Cakchiquel is, voelde de liefde en de geest van het gesprek. Dankzij

María's hoornvlies kan Erika nu zien en van alles om haar heen genieten. De dood van één mens en de liefde van haar ouders waren een ander tot zegen. En het medische wonder van een mens die door de ogen van een ander kan kijken, is daarbij ook een verbazende werkelijkheid.

In geestelijke zin is het zo dat als jullie, Aäronisch-priesterschapdragers, kijken naar de zegeningen van dit leven en van de eeuwigheid door de ogen van getrouwe ouders, leerkrachten, bisschoppen, apostelen en profeten, je tot de ontdekking zult komen dat je, door dagelijks korte tijd te geven aan meditatie, gebed en schriftstudie, zult leren over het goddelijke in je.

Verruim je blik en besef dat je een band met God hebt; stel je doelen hoger en leef zodanig dat je het priesterschap dat je draagt, waardig bent. Leer in je jeugd om je hartstochten, verlangens en begeerten te beheersen. Bereid je serieus voor op je heerlijke taak om de waarheden van de herstelling te prediken, namelijk dat Jezus de Christus is en dat het heil alleen door Hem komt, dat Joseph Smith een profet was die door hemelse boodschappers geïnstrueerd werd om met macht en gezag alle verbonden en verordeningen te herstellen die in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanwezig zijn.

In iedere priesterschapdrager moet de persoonlijke overtuiging branden dat de zending van Jezus Christus uniek was: als Zoon van de Eeuwige Hemelse Vader en van een aardse moeder die daartoe gekozen was, werd Hij de Eniggeboren Zoon van

Ouderling Julio Dávila van de Zeventig.

God, waardoor Hij de Middelaar, Heiland en Verlosser van de mensheid kon worden. En ook al werd Hij belasterd, bespuugd, geslagen, gegeseld en vermederd, Hij 'deed zijn mond niet open' (Jesaja 53:7).

Hij stierf op jonge leeftijd; Hij was sterk en jong, en bezat een grenzeloze wijsheid. Als je 33 bent, zul je dat beter begrijpen. Zijn offer was pijnlijk maar absoluut noodzakelijk. Hij was de eerste die opstond, bekleed met heerlijkheid en eeuwig leven.

Het zoenoffer van de Zoon van God stelde de hele mensheid in staat om in de tegenwoordigheid van de Vader terug te keren. Nu leert Hij ons: 'Volgt Mij daarom, en doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen' (2 Nephi 31:12). Jullie zullen het voorrecht hebben om twee jaar als zendingeling te dienen met je ook alleen gericht op de eer van God en in de eeuwigheid in gerechtigheid en vreugde kunt leven.

In die tijd zal Christus je geest verrijnen; Hij zal je karakter vormen en in je hart de beginselen planten waardoor je in dit leven en in de eeuwigheid in gerechtigheid en vreugde kunt leven.

Misschien vind je het een hele offering om je familieleden, je opleiding en je lekkere leven te achter te laten. Anderen zullen klagen dat het zendingeligenleven zwaar is. De duizenden die op zending zijn geweest, zullen getuigen dat als je je zegeningen telt, er eigenlijk geen sprake is van offering.

Ik wil jullie graag een verhaal vertellen over geloof. Ouderling Hermelindo Coy, die enig kind was, nam afscheid van zijn moeder en verliet voor het eerst van zijn leven

zijn kleine dorpje in de bergen van Senahú (Guatemala). Op 14 maart 1991 meldde hij zich bij het opleidingsinstituut voor zendingelingen. Hoewel hij nog maar twee jaar lid van de kerk was en ook niet gemakkelijk met mensen praatte, had hij een groot verlangen om te dienen. Zijn schoolopleiding was beperkt gebleven tot vijf jaar lagere school in zijn moedertaal Kekchi. Spaans, de voertaal in Guatemala, was hem vreemd.

Tijdens zijn zending leerde hij leven met pijn in zijn been. Hij klaagde zelden. In augustus 1992 merkte hij dat naast de erger wordende pijn, er iets gekks met zijn knie was. Hij werd onderzocht. De diagnose: *botkanker*. Na gerichter onderzoek bleek dat hij kanker had in zijn lever, longen en lymfestelsel; met andere woorden: hij zou aan de ziekte overlijden. Hij begreep niet wat er precies met hem aan de hand was en ook niet hoe ernstig het was. Met de hulp van een vertaler en aan de hand van voorbeelden van het platteland waar hij zich iets bij kon voorstellen, ging hij inzien dat hij nog maar kort te leven had.

Hij vroeg nooit: 'Waarom overkomt mij dit?' Hij klaagde niet en zei niets negatiefs. Hij deed alles wat van hem verwacht werd. Hij mocht zelfs naar huis, maar hij wilde daarentegen zo lang mogelijk op zending blijven, misschien zelfs tot zijn dood. In oktober van datzelfde jaar liep hij al moeilijk en had hij een wandelstok nodig. Hij kon maar een paar uur per dag werken. In december kon hij niet meer lopen. Voor het eerst raakte hij ontmoedigd omdat hij geen zendingswerk meer kon doen. Zijn grootste

zorg was altijd wie er na zijn dood voor zijn moeder zou zorgen.

Bij een van zijn bezoeken vroeg de zendingspresident hem om meer van de fundamentele leerstellingen te ondervijzen aan zijn moeder, die, samen met verpleegsters uit het zendingengebied, 24 uur per dag voor hem zorgden. Toen hij het heilsplan in zijn eigen taal aan zijn moeder onderwees, straalde zijn gezicht zekerheid en licht uit. Ouderling Coy begreep met macht en overtuiging wat hij onderwees.

Toen zijn kracht verder afnam, stelde hij zijn volledige vertrouwen in de Heer. Toen de pijn een keer erg hevig was, zei hij in gebed: 'Hemelse Vader, ik weet niet op welke dag of op welk uur ik zal sterven, maar ik wil snel van U mijn nieuwe opdracht horen.' Hij overleed in februari 1993. Zijn dood werkte zegenrijk op alle zendingelingen, leiders, leden en zelfs niet-leden die hadden gehoord met hoevelen moed hij doorging en volhardde tot het eind. Hij sterkte allen die hem kenden.

Dierbare jonge mensen, ik beloof je dat als je met geloof dient, net als ouderling Coy, en als je kijkt door de ogen van je ouders en leiders, die ook van je houden, je getuigenis gesterkt zal worden, dat je blik zich zal veruimen, en dat je een licht zult zijn voor de geestelike verblinden en hen zult helpen tot Christus terug te keren. Sta op en schitter; wees als de ruim 49.000 zendingelingen die nu licht, hoop en kennis brengen naar hen die dat zo nodig hebben. Dat dit het werk van God is, getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tijdens de priesterschapsbijeenkomst zingen de algemene autoriteiten en de leden van het mannenkoor samen met de aanwezigen een lofzang.

Scoutingonderscheiding voor president Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Na de toespraak van ouderling Carlos H. Amado vroeg president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, aandacht voor functionarissen van de wereldscoutingorganisatie voor de overhandiging van de onderscheiding de bronzen wolf aan president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Het is een eer om vanavond bij ons te hebben de heer Jere B. Ratcliffe, voorzitter van de scouting; de heer Eugene F. 'Bud' Reid, lid van het nationale bestuur en internationaal comité van de Boy Scouts of America en voormalig voorzitter van het World Scout Committee; en de heer C. Michael Hoover, vice-voorzitter. Ik heb het genoegen eerst de heer Ratcliffe aan het woord te laten en dan de heer Reid, die iets heeft voor president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Dan zal president Monson ons toespreken. Meneer Ratcliffe, het woord is aan u.

De heer Ratcliffe:

Het is een bijzondere eer voor mij om aanwezig te zijn in deze algemene priester-schapsbijeenkomst om president Thomas S. Monson de bronzen wolf van de internationale scouting toe te kennen. President Monson is een van de meest vooraanstaande vrienden van de Boy Scouts of America en heeft als langste zitting in het

nationale bestuur, waartoe hij in 1969 gekozen werd.

In die periode hebben de Boy Scouts of America en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een ongekende samenwerking tot stand gebracht in de ontwikkeling van de jongemannen. De band tussen de HLD-kerk en de BSA is in mijn ogen een kostbare. Kostbaar omdat onze organisaties allebei voor enkele fundamentele overtuigingen staan – overtuigingen waarbij toewijding aan godsdienstige beginselen en sterke familietradities een belangrijke rol spelen.

De leiding van de BSA onderkent dat godsdienstige beginselen een belangrijk aspect van het leven zijn. Als een jongeman in geloof toeneemt, zal hij van binnenuit groeien en zo beter voorbereid zijn om in onze samenleving een positieve invloed uit te oefenen.

Scouting blijft ook de traditionele familie-waarden benadrukken. President David O. McKay, die de scouting zozeer was toegedaan, zei vaak, en ik citeer: 'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin.' Scouting en de kerk blijven streven naar sterkere gezinnen en gezinswaarden.

President Monson heeft de Boy Scouts of America zeer geholpen om ons te blijven richten op onze gemeenschappelijke fundamentele overtuiging. Hij is een uitzonder-

lijke scout. Hij heeft zijn leven in hoge mate toegewijd aan het hooghouden en toepassen van de leringen van de kerk en de zending van de Boy Scouts of America, een zending om waarden te onderwijzen die een leven lang meegaan.

President Monson, namens al uw scout-collega's wil ik u feliciteren en u en uw lieve vrouw Frances veel geluk en succes toewensen.

De heer Reid:

In mijn hoedanigheid als vertegenwoordiger van de World Scout Committee, is het mij een eer en een voorrecht deze onderscheiding, de bronzen wolf, aan president Thomas S. Monson te overhandigen. Dit is de enige onderscheiding die door de wereldscoutingorganisatie wordt toegekend. Ik wil president Monson vragen op te staan.

Deze onderscheiding is door de wereldscoutingorganisatie als volgt gemotiveerd:

'President Thomas S. Monson, USA, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen;

'Lid, nationaal bestuur, Boy Scouts of America;

'President Monson is al zijn hele leven actief in de scouting. Als jonge scout bereikte hij de rang van Life Scout en is later als Verkenner en Institutional Representative werkzaam geweest.

'In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft hij op vele niveaus leiding gegeven aan de scouting. Hij is werkzaam geweest als insigneadviseur en ook als lid van het Canadian LDS Scouting Committee en als geestelijke bij een Canadese jamboree. Hij is tien jaar lid geweest van het algemeen scoutingcomité van de kerk. In de afgelopen jaren is hij betrokken geweest bij de Scouting for Food-actie [Scouting voor voedsel] om de armen in de samenleving te helpen.

'In 1969 werd Thomas S. Monson lid van het nationale bestuur van de Boy Scouts of America, waar hij ook zitting heeft in het internationale comité. Hij bezit de onderscheiding de zilveren bizon en heeft de Boy Scouts of America vertegenwoordigd op wereldcongressen in Tokio, Nairobi en Kopenhagen.

'In zijn taken over de hele wereld als leider in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft president Monson onvermoeibaar gewerkt aan de bevordering van de scouting in vele landen. Hij heeft nauw met de World Organization of the Scout Movement samengewerkt om manieren te vinden om de banden tussen de kerk en de nationale scoutingorganisaties te versterken. Hij is een toegewijde, degelijke, hardwerkende vrijwilliger in de scouting. Zijn scoutleiderschap is voorbeeldig.'

Ik zal president Monson nu de bronzen wolf omhangen. □

Omhoog reiken

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Het Aäronisch priesterschap bereidt jongens voor op het man-zijn en op de zwaardere taken van het Melchizedeks priesterschap. Scouting helpt onze jongens om goed het priesterschapspad naar de verhoging te bewandelen.'

Geliefde vrienden en medescouts, Jere Ratcliffe, Bud Reid en Mike Hoover, jullie eren mij vanavond door jullie aanwezigheid en met jullie woorden. Ik ben nederig gestemd door het ontvangen van de onderscheiding de bronzen wolf. Ik weet dat door deze onderscheiding toe te kennen, jullie ook dank zeggen aan de kerk en haar leiders uit het heden en het verleden die mij in staat hebben gesteld om de afgelopen 24 jaar zitting te hebben in het nationale bestuur en om in de voetsporen te volgen van president Ezra Taft Benson en president George Albert Smith, die mij in deze positie zijn voorgegaan. Als lid van het internationale comité van het bestuur ben ik in de gelegenheid geweest om naar vele landen te reizen en de gunstige invloed van scouting op het leven van vele jongemannen van vele talen, rassen en culturen te zien.

Als kerk slagen we er redelijk goed in het scoutingprogramma in de Verenigde Staten en Canada te voeren. Met de hulp van Jacques Moreillon, secretaris-generaal van de World Organization of the Scout Movement, ondernemen we momenteel stappen om de invloed van de scouting naar onze jongemannen over de hele wereld te brengen.

Ik houd van de geïnspireerde woorden van president Spencer W. Kimball tot leden

over de hele wereld: 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijft de scouting steunen en zal leiders beschikbaar proberen te stellen waardoor de jongens dicht bij het gezin en dicht bij de kerk blijven en tegelijkertijd de kwaliteiten van burgerschap en karakter en gezondheid ontwikkelen die de scouting vertegenwoordigt. (...) We zijn altijd sterk en constant in onze steun aan deze geweldige beweging voor jongens geweest, en aan de eed en de wet die er de basis van vormen.'¹ Vanavond hernieuwen wij die belofte.

Sta mij toe dat ik u één persoonlijke ervaring vertel. Toen ik veertien was, ging onze troep als scoutinguitje naar Big Cottonwood Canyon. Na ons kamp te hebben opgeslagen, zei onze leider tegen mij: 'Monson, jij houdt van vissen. Hier heb je twee kunstvliegjes: een zwarte mug en een wit vlindertje. Jij vangt genoeg vis om deze troep de komende drie dagen te eten te geven, en dan haal ik jullie zaterdag weer op.' Hij ging weg. Ik nam zijn opdracht klakkeloos aan. Ik wist dat als ik mijn deel deed, ik die vissen zou vangen en de troep te eten zou geven. En dat deed ik ook. Pas jaren later beseft ik dat het gewoon onverantwoord is dat een scoutleider de jongens in de steek laat. Maar wat een leerervaring voor ons allemaal.

De illustraties van Norman Rockwell op de omslag van het tijdschrift *The Saturday Evening Post* of in *Boy's Life* hebben me altijd vertederd. Van de twee die ik het meest bewonder, is er een van een scoutleider die bij het nagloeiende kampvuur zit en kijkt naar de jongens, die in hun kleine tentjes diep in slaap zijn. De lucht is bezaaid met sterren, de verfromfaaide hoofdjes van de jongens worden door de gloed verlicht. De houding van de scoutleider weerspiegelt zijn liefde, zijn geloof, zijn toewijding. Dat doet mij dan denken aan deze gedachte: 'Het grootste geschenk dat een man een jongen kan geven, is zijn gewilligheid om toe te laten tot zijn leven.'

De andere illustratie is van een klein jonch, gekleed in het te grote scoutuniform van zijn oudere broer. Hij bekijkt zichzelf in

de spiegel aan de muur, en met zijn kleine arm geeft hij de scoutgroet. De titel had heel goed kunnen zijn: 'In de voetstappen van de scouting volgen.'

In deze wereld met enkele misleide mannen en vrouwen die geweldige organisaties zoals de scouting willen afbreken en vernietigen, doet het me goed om pal te staan voor een instelling die je je plicht tegenover God en je land leert, die de scoutwet omvat. Ja, een instelling met als motto 'wees paraat' en met als slogan 'doe dagelijks een goede daad'.

Het Aäronisch priesterschap bereidt jongens voor op het man-zijn en op de zwaardere taken van het Melchizedeks priesterschap. Scouting helpt onze jongens om het priesterschapspad naar de verhoging te bewandelen. In dat pad zitten bochten en omleidingen, waardoor uiterst belangrijke beslissingen genomen moeten worden. Hemelse inspiratie zal een wegkaart zijn waardoor we zeker weten dat we het goede kiezen. Er komt een tijd in het leven van elke jongeman om zijn toekomst ernstig te overdenken en af te wegen – want besluiten bepalen de bestemming.

Onder de vele priesterschapsdragers hier zijn er velen die het pad van hun jeugd goed hebben afgelegd. Die mannen met ervaring en geloof zijn nodig als voorbeeld voor degenen die leiding en veiligheid bij hen hopen te vinden. Broeders, als wij de kans, ja, het levensreddende voorrecht krijgen leiding te geven, zijn we er dan klaar voor? Er is hier en nu behoefte aan onze hulp.

In de steden van dit land en in de landen over de hele wereld is het gezin en het gezinsleven afgebokkeld. In veel gevallen wordt het veiligheidsnet van persoonlijk en gezinsgebod weggehaald. Een macho-achtige houding van 'Ik kan het alleen wel' of 'Ik heb niemand nodig' domineert de levensvisie van velen. Vaak is er opstandigheid tegen de gevestigde tradities van netheid en orde. De verleiding om met de meute mee te gaan is overveldigend. Zo'n vernietigende filosofie, deze formule om te falen, leidt tot de ondergang tenzij mannen met geloof, vervuld van liefde, naar voren treden om een wankele jongen de goede weg te wijzen. Denk aan dit gedicht:

*Hij stond alleen op de kruising,
De zon in zijn gezicht.
Hij dacht niet aan de onbekende wereld -
Nee, hij zou de zware race winnen.
Maar de weg ging naar links en de weg ging
naar rechts,
En de jongen wist niet welke de beste was;
Dus nam hij de weg omlaag,
En verloor de race, de overwinnaarskroon.
Hij liep in een boze val
Want niemand had op kruising gestaan
Om hem de goede weg te wijzen.*

*Op een andere dag, op diezelfde plaats,
Stond een jongen met hooggespannen ver-
wachtingen.*

*Ook hij wilde de zware race winnen;
Ook hij streefde naar het goede;
Maar er stond iemand die de wegen kende,
En hem toonde hoe hij moest gaan.
Dus keerde hij zich af van de weg omhoog,
En hij won de race, de overwinnaarskroon.
Nu bewandelt hij zeer fraaie wegen
Omdat iemand op die kruising had gestaan
Om hem de goede weg te wijzen?*

Zij die het Melchizedeks priesterschap dragen zijn niet de enigen met de kracht om omhoog te trekken, de wijsheid om te leiden en het vermogen om te redden. Velen van jullie, jongemannen, vormen het presidium van een diakonenquorum, lerarenquorum of dragen een leidende positie om de bisschop te helpen bij het leiden van het priestersquorum. Als jullie je roeping grootmaken voor wat de hulp betreft aan degenen die je presideert, zal er hulp uit de hemel komen. Bedenk dat door alle eeuwen heen onze Hemelse Vader heeft laten zien vertrouwen te hebben in jonge mensen.

De jonge Samuël moet er als elke andere jongen hebben uitgezien toen hij de Heer onder Eli diende. Toen Samuël lag te slapen en de stem van de Heer hoorde, dacht hij dat het de oude Eli was en zei: 'Hier ben ik.'

Maar toen Eli zijn verhaal had aangehoord en hem had gezegd dat het de Heer was, volgde Samuël Eli's raad op en beantwoordde toen de oproep van de Heer met de gedenkwaardige woorden: 'Spreek, want uw knecht hoort.' Dan lezen we: 'Samuël groeide op, en de Here was met hem.'³

Denk eens even na over het verstrekkende gevolg van het gebed van een jongen die werd geboren in het jaar onzes Heren 1805 in Sharon, Windsor County in de staat Vermont, ja, Joseph Smith, de eerste profeet van deze bedelling. De Vader en de Zoon verschenen aan hem en gaven hem goddelijke leiding – allemaal voor de verhoging van de kinderen van God.

Met dank denken we terug aan die nacht der nachten toen profetie werd vervuld en er in een schamele stal een pasgeboren baby in een kribbe lag. Met de geboorte van het Kerstkind kwam er een grote begiftiging, een macht sterker dan wapens, een rijkdom duurzamer dan de munten van Caesar. Dat kind, onder zulke primitieve omstandigheden geboren, zou Koning der koningen worden en Heer der heren, de beloofde Messias – ja, Jezus Christus, de Zoon van God.

Als jongen werd Jezus aangetroffen 'in de tempel, waar Hij zat te midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde.

'Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en zijn antwoord.

'En toen [Jozef en zijn moeder] Hem zagen, stonden zij versteld. (...)

'En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'⁴

Hij 'is rondgegaan, weldoende (...) want God was met Hem.'⁵

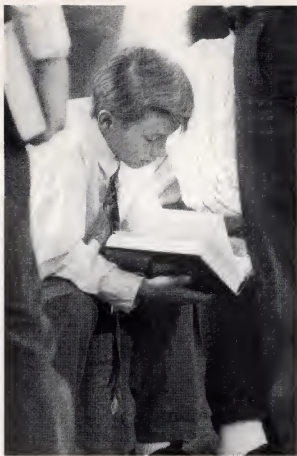
Ik geef deze sprekende voorbeelden zodat iedere jongeman die mij kan horen, mag weten wat zijn eigen kracht is als God met hem is.

Naarmate ieder gaat beseffen wat zijn potentieel is en wat onze Hemelse Vader van hem verwacht – een vastbeslotenheid om goede normen aan te houden, om het beste in jezelf naar boven te halen, en om altijd je gevoel voor wat goed is te volgen – dan zullen onvergelijkbare vreugde en eeuwigdurende vrede volgen.

Een leidraad die uit vier punten bestaat, helpt ons om onze aandacht op zo'n doel gericht te houden:

Punt 1: wees waar je moet zijn. Een wijze vader zei eens tegen zijn zoon: 'Als je ooit ergens bent waar je niet hoort te zijn, maak dan dat je wegkomt!' Kies je vrienden zorgvuldig, want je zal op ze lijken en gaan waar zij willen gaan.

Punt 2: zeg wat je moet zeggen. Wat we zegen en hoe we het zeggen laat zien wat we zijn. In het geval van de apostel Petrus, toen hij probeerde zich van Jezus te distantiëren en net deed alsof hij iemand anders was, ontdekte zijn kwelgeesten zijn ware identiteit met de indringende woorden: 'Uw uitspraak verraadt u.'⁶ De woorden die we uitspreken weerspiegelen de gevoelens van ons hart, de kracht van ons karakter, de diepgang van ons getuigenis.

Punt 3: doe wat je moet doen. Pierre, een van de hoofdpersonen in *Oorlog en vrede* van Tolstoj, roept in geestelijke wanhoop tot God: 'Waarom weet ik wat goed is en doe ik wat verkeerd is?' Wat Pierre nodig had was een keuze doen, een beslissing nemen – ja, een sterkere ruggegraat. Een woordgochelaar zei het eens zo in een parafraze op de veelgehoorde raad 'Stel nooit uit tot morgen wat je vandaag moet doen' met de toevoeging: 'Waarom stellen we niet uit tot morgen wat we vandaag niet moeten doen!'

Dan is er het excuus van de zwakken: 'De duivel heeft me ertoe aangezet.' Alleen als we het heft stevig in handen nemen, leiden we onze daden in de juiste richting.

Punt 4: wees wat je moet zijn. De apostel Paulus gaf zijn dierbare jonge vriend Timoteüs de volgende raad: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'⁷ Petrus stelde de vraag: 'Hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht?'⁸ Door zijn eigen leven beantwoorde Petrus zijn eigen vraag op overtuigende wijze. De Meester zelf heeft ook gevraagd: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.'⁹

Af en toe, als ik met jongemannen spreek, krijg ik de vraag: 'Broeder Monson, is er iets wat ik kan doen om mijn leven goed te maken en al mijn mogelijkheden te benutten?' Ik heb mijn geugelen doorzocht op een antwoord op zo'n vraag en die gevonden in een ervaring van een paar jaar terug. Ik was met een groep vrienden de bergen en de bossen ingegaan op sterke Morganpaarden. We kwamen bij een open stuk met mals, groen gras waar een klein helder stroompje door-

heen kronkelde. Geen enkel hert kon zich een beter orlog wensen. Maar er was gevaar. Een slim hert merkt de geringste beweging in de omliggende struiken op; hij hoort twijgjes kraken en kan de mens ruiken. Hij is maar van één kant kwetsbaar: van boven. In een grote boom hadden jagers een platform boven dit verlokkelijke plekje gelegd. Hoewel het op vele plaatsen verboden is, kan de jager zijn prooi pakken als die komt eten en drinken. Geen twijgje zou breken, geen beweging zou opvallen, geen geur zou de aanwezigheid van de jager verraden.

Waarom? Omdat het zo indrukwekkende hert, met zijn sterk ontwikkelde zintuigen om voor naderend gevaar te waarschuwen, niet recht omhoog kan kijken en zo zijn vijand ontwaren. De mens is niet zo beperkt. Zijn grootste veiligheid is zijn vermogen en zijn verlangen om tot God op te zien en te leven.¹⁰

Overdenk de volgende dichterlijke woorden:

*Maar als hoogste van al uw
wonderlijke werken,
Meest verheven van heel uw plan,
Plantte u in het hart van de mens
de drang om omhoog te reiken.*¹¹

Mag ik besluiten met een aangrijpend verhaal over een kleine jongen, een welp wiens liefde voor de scouting hem en zijn omgeving dichter tot God bracht toen hij omhoog reikte en de grenzen van de sterfelijkheid overschreed en de grote ruimte van de eeuwigheid binnenging, gekleed in het uniform waar hij van hield en met de onderscheidingen die hij had verdiend – in de scouting.

In oktober 1992 overleed de negenjarige Jared Barney aan hersenkanker. In zijn korte leven had hij vele operaties ondergaan, alsook bestraling en chemotherapie. Zijn laatste operatie was op 9 augustus 1992. Een maand later werden er op een MRI-scan zes nieuwe tumors gevonden, waarvan er al twee vrij groot waren.

Jared was erg ziek van de bestraling en de chemotherapie. Hoewel hij veel pijn had, zegende en sterkte de Heer hem.

Jared had een bijzondere geest die andere aantrok. Hij klaagde nooit over hoe hij zich voelde of over misselijk zijn of over de behandeling die hij kreeg. Als hem gevraagd werd hoe het ging, zei hij altijd 'Goed', hoe hij zich ook voelde. Hij stond bekend om zijn aanstekelijke glimlach. Het licht van Christus scheen in zijn ogen.

Ik wil graag voorlezen wat Jareds moeder Olivia over zijn laatste dagen heeft geschreven:

'Onze vele gebeden voor ons zontje zijn verhoord. We baden dat hij tot het einde toe zou kunnen lopen, praten en zien en dat de

Heer hem dan snel zou wegnemen. Dat alles gebeurde, en we waren de Heer zo dankbaar dat Hij onze gebeden heeft verhoord. Jared hield van het leven, en we wilden dat hij tot het einde toe er ten volle van zou kunnen genieten.

Jared had drie weken voor zijn overlijden een paar onderscheidingen verdiend: zijn beërsing, zijn Geloof in God, een gouden pijlpunt en twee zilveren pijlpunten. We wisten dat hij die onderscheidingen erg graag wilde hebben. Hij ging snel achteruit, en hij gunde zich zelfs geen slaap tot de welpenbijkomst op 14 oktober 1992, waarop hij ze zou krijgen. Tijdens de bijeenkomst stak hij drie keer zijn hand op en zei iedereen hoe lang hij op die onderscheidingen had gewacht en hoe blij hij met ze was. Toen we thuiskwamen, vroeg hij me de insignes meteen op te naaien. Dat deed ik. Toen bad hij of de Hemelse Vader hem zou laten slapen, want hij was zo moe. Dat zei hij drie keer. Hij ging slapen en bewoog de hele nacht niet. Daarna heeft hij bijna de hele tijd geslapen tot zijn overlijden.

'We hebben hem begraven in zijn welpenhert met de insignes waar hij zo lang op had gewacht. Hij had een prachtige dienst. Het was erg druk, want hij had veel vrienden in de omgeving door zijn voorbeeld van moed en geloof.'

Dat was de invloed van een geïnspireerd programma in het leven van een kleine jongen en zijn gezin.

Tot alle Aäronisch-priesterschapsdragers hier vanavond met hun vader en leiders zeg ik dat het priesterschapsprogramma van de kerk met zijn activiteiten, waaronder de scouting, je op je reis door het leven zal helpen en niet hinderen. Mogen we ons allemaal voorstellen om het voorbeeld van onze Heer en Heiland Jezus Christus te volgen, zijn geboden te onderhouden en naar zijn leringen te leven, opdat we de grootste van alle gaven, het eeuwige leven bij God, mogen ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Spencer W. Kimball, *Ensign*, mei 1997, blz. 36.

² *Central Christian Monitor*.

³ 1 Samuël 3:4, 10, 19.

⁴ Lucas 2:46–48, 52.

⁵ Handelingen 10:38.

⁶ Matteüs 26:73.

⁷ 1 Timoteüs 4:12.

⁸ 2 Petrus 3:11.

⁹ 3 Nephi 27:27.

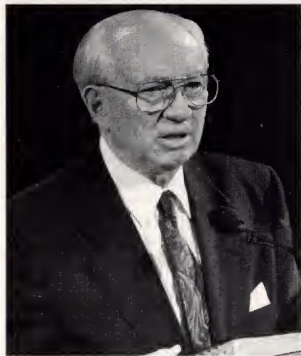
¹⁰ Alma 37:47.

¹¹ naar Harry Kemp, 'God the Architect', *The World's Great Religious Poetry*, bezorgd door Caroline Miles Hill (New York: Macmillan, 1954), blz. 211.

Mijn getuigenis

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Het kostbaarste wat mij is gegeven, is de overtuiging in mijn hart van de waarheid en goddelijkheid van dit heilige werk.'

Ik wil president Monson van ganser harte feliciteren met zijn onderscheiding. De ecologen zouden zeggen dat het goed is om een wolf onder ons te hebben. Dit is een zeer verdiende erkenning van jarenlange trouwe inzet voor de scouting, een beweging die de kerk nu al tachtig jaar sponsort en die een zegen voor honderdduizenden jongens en jongemannen is.

Broeders, dit was een geweldige vergadering. We zijn allen gesterkt. Ik bid dat ik bij mijn afsluitende persoonlijke getuigenis door de Heilige Geest mag worden geleid. Toen ik nog jong was, woonde ik eens een algemene conferentie in deze tabernakel bij en hoorde toen president Heber J. Grant zeggen dat hij bovenal dankbaar was voor het getuigenis dat hij bezat van dit werk, het werk van God.

Ik ben nu ouder dan president Grant was toen ik hem die woorden hoorde spreken. Ik begrijp nu wat hij voelde. Het kostbaarste van alles dat mij is gegeven, is de overtuiging in mijn hart van de waarheid en goddelijkheid van dit heilige werk.

Ik dank de Heer voor de kennis die Hij mij heeft gegeven dat Joseph Smith een profet van de levende God was. Ik heb eerder verteld over een ervaring die ik had als twaalf-

jarige jongen, pas tot diaken geordend. Ik ging met m'n vader naar de priesterschapsvergadering van onze ring. Hij zat als lid van het ringpresidium op het podium, en ik zat op de achterste rij in de kapel. De mannen in die grote vergadering stonden op en zongen:

*Ere de man tot wie sprak werd Jehova,
die tot profet werd gezalfd door de Heer.
Hij was d' ontsluter der laatste bedeling,
eens geven volken en vorsten hem eer.
(Lofzang 24)*

Toen ik hen die lofzang met kracht en overtuiging hoorde zingen, kwam er in mijn hart een getuigenis van de goddelijke roeping van de jonge Joseph. Ik ben dankbaar dat in de zeventig jaren die sindsdien voorbijgegaan zijn, de Heer dat getuigenis in stand heeft gehouden. Ik ben blij dat mijn geloof niet aan het wankelen is gebracht door wat de critici schrijven. Ze schijnen maar niet te willen zien dat kennis van de dingen Gods door de macht van de Geest komt en niet door menselijke wijsheid.

Ik beveel de woorden van George Santayana, jarenlang een vooraanstaand professor aan de Harvard University, bij u allen aan:

*O wereld, gij kiest niet het betere deel!
Het is geen wijsheid slechts wijs te zijn,
en voor de innerlijke aanblik het oog te sluiten;
nee, wijsheid is het hart te geloven.
(bezorgd door Charles L. Wallis,
The Treasure Chest, New York:
Harper & Row, 1965, blz. 93)*

Ik dank mijn Vader in de hemel voor het getuigenis dat ik heb van de werkelijkheid van het eerste visioen. Ik heb tussen de bomen gestaan waar Joseph als jongen knielde, en de influisteringen van de Geest gehoord dat het gebeurd was zoals hij het gezegd heeft. Ik heb de woorden van critici gelezen, die al sinds 1820 proberen dat verslag in diskrediet te brengen. Ze hebben veel

ophef gemaakt van het feit dat er verschillende versies waren en dat het verslag dat we nu hebben, pas in 1838 geschreven is. Nou en? Ik vind geborgenheid voor mijn geloof in de eenvoud van zijn verslag, in het ontbreken van argumenten, in de rechtstreekse redelijkheid, en in het feit dat hij zijn getuigenis heeft verzegeld met zijn bloed.

Had er een grotere bekrachtiging kunnen zijn?

Is het vreemd dat Jakobus in zijn geschriften allen die in wijsheid tekort schieten, uitnodigt om in geloof aan God te vragen? (zie Jakobus 1:5). Is het vreemd dat zo'n gebed verhoord wordt? Ik dank de Heer voor mijn overtuiging dat het antwoord op dat gebed in de vorm van een heerlijke verschijning van de Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon kwam, om na eeuwen van duisternis het gordijn te openen en een nieuwe en beloofde en laatste bedeling van het evangelie in te luiden. Is het echt gebeurd? Ik twijfel er niet aan. Was het niet tijd, aangezien er een periode van verlichting in de wereld aanbrak, dat zij, de Vader en de Zoon, zich openbaarden om hun vorm en macht en levende werkelijkheid te laten zien, en zo voor eens en voor altijd de ware aard van de Godheid te tonen?

Ik dank de Almachtige voor mijn getuigenis van het Boek van Mormon, die geweldige metgezel van de Bijbel. Ik blijf het vreemd vinden dat ongelovige critici maar steeds teruggaan naar de aloude beschuldigingen dat Joseph Smith het boek gebaseerd heeft op ideeën uit *View of the Hebrews* van Ethan Smith en het manuscript van Solomon Spaulding. Het vergelijken van het Boek van Mormon met die geschriften is als het vergelijken van een man met een paard. Het is waar dat ze allebei lopen, maar daar houdt vrijwel alle vergelijking op. Maar de essentie van het boek ontdek je alleen door het te lezen. Ik spreek als iemand die het boek keer op keer heeft gelezen en de kracht en diepgang en schoonheid ervan ervaren heeft. Ik vraag u: had Joseph Smith in zo korte tijd een boek kunnen schrijven dat zo ingewikkeld in elkaar stak en toch zo'n harmonieus geheel vormde? Had hij op eigen kracht de taal, de gedachtengangen, de ontroerende inspiratie kunnen scheppen waardoor miljoenen over de hele wereld het boek zouden lezen en zeggen: 'Het is waar?'

Ik heb veel Engelse literatuur gelezen. Toen ik nog studeerde genoot ik van de schoonheid en rijkdom van alle stromingen, van oud tot modern. Ik ben opgebouwd door geschriften die zijn voortgekomen uit het genie van begaafde mannen en vrouwen. Maar al met al heb ik er niet de inspiratie, de kennis van de hoogste en eeuwige

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1993

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

De Raad der Twaalf

Neal A. Maxwell

Howard W. Hunter

Boyd K. Packler

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

Mervyn J. Ashton

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Rex D.inger

G. Leo E. Asby

Charles DeLor

L. Alden Parker

Jack J. Christensen

Norma J. Brugh

W. Eugene Hansen

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angel Alonso

Carlos H. Amato

Neil L. Andriessen

Bob A. Bantz

William R. Bostford

Ted E. Brannaman

F. Ericus Buchter

John K. Comstock

D. Todd Christoffen

J. Richard Ciolek

Spencer J. Conada

Steve K. Cook

Robert K. DeWickbotham

Loren C. Dunn

Henry B. Fering

Vaughn L. Frensham

John H. Gooling

John H. Gubbang

F. Mohm Hemmings

Harold G. Hilborn

Jeffrey A. Hilling

F. Burton Howard

Mazlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lorne Kenrick

Yoshitaka Kikuchi

Dean L. Larson

Lynn A. Jackson

Alexander B. Johnson

Glenn L. Pace

James W. Penrose

Hugh W. Penneck

Ronald E. Postman

Hoffman Rector, Jr.

Hope B. Ringler

Earl C. Trapp

Robert E. Wells

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in arabische volgorde)

Lin Yanzeng

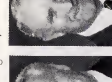
Dikhan N. Arbabzad

Eduardo Ayala

Masahiro Yamashita

C. Marc Gabriel

Albert Coburn, Jr.

Gary J. Cleburn

Rubin G. Clavin

J. Gerard R. Gates

Gillian A. Culler

Julia E. Davis

John B. Dickstein

Geneva W. Doney

John E. Fowler

Lloyd P. George

K. Song Han

Jay E. Hansen

Malcolm S. Jappan

Gene J. Kellford

W. Mark Lawrence

Augustus A. Lim

Richard P. Lintzay

Merrin K. Lyberty

John M. Madigan

Helmut M. Moran

Gerald E. Muldoon

V. Debrah Marshall

Joseph C. Murray

Stephen D. Nagelstad

Dennis B. Neumannsmeider

Joseph A. Nove

Sara K. Samsara-Kern

David E. Scovanus

F. Robert Sperry

Mark W. Tui

Horacio A. Amoro

I. Bolaga Washburn

Lowell D. Wood

Dennis A. Wosley

De Presiderende Bisschop

David Burton

Robert C. Eglighy

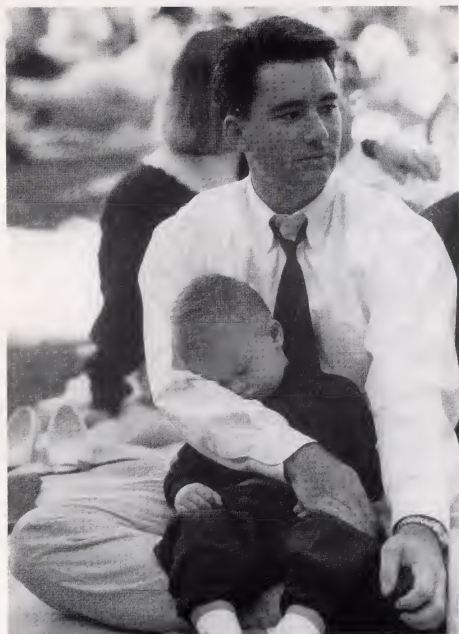

Robert D. Hales

President van de Zeventig

President van de Zeventig

President van de Zeventig

Ouderling Jacob de Jager kreeg tijdens de conferentie het emeritaat.

dingen uit kunnen putten die ik heb ontvangen door de geschriften van de profeten in dit boek, dat op het platteland van Harmony (Pennsylvania) en Fayette (New York) is vertaald en op de Grandin Press in Palmyra is gedrukt. Keer op keer heb ik het afsluitende getuigenis van Moroni gelezen, waarin ook deze aansporing staat:

'En ik vermaan u deze dingen te bedenken; want de tijd nadert snel, dat gij zult weten, dat ik niet lieg, want gij zult mij zien voor de rechterstoel Gods; en de Here God zal tot u zeggen: Heb Ik mijn woorden niet aan u verkondigd, die door deze man werden geschreven, gelijk een roepende uit de doden, ja, als iemand, die uit het stof spreekt? (...)

'En God zal u tonen, dat hetgeen ik heb geschreven, waar is' (Moroni 10:27, 29).

Ik dank de Heer, broeders, dat ik niet hoef te wachten tot ik Moroni ontmoet om te weten dat zijn woorden waar zijn. Ik weet dat nu en weet dat al lange tijd door de macht van de Heilige Geest.

Ik dank mijn eeuwige Vader voor de herstelling van het heilig priesterschap, 'opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken' (Leer en Verbonden 1:20). Ik heb de schoonheid en wonderlijkheid van dat priesterschap gezien in de leiding van deze opmerkelijke kerken. Ik heb de kracht ervan door mij heen voelen vloeien, tot zegen en

genezing van zieken. Ik heb gezien hoe nederige mannen erdoor veredeld werden en tot grote en zware taken werden geroepen. Ik heb gezien hoe zij spraken met macht en gezag van omhoog, alsof de stem van God door hen sprak.

Ik dank de Heer voor het getuigenis dat Hij mij heeft gegeven van de compleetheid van het evangelie, van de breedte en het bereik en de diepte ervan. Het is bedoeld om alle zoons en dochters in alle generaties des tijds tot zegen te zijn – zowel de levenden als de doden. Ik kan niet dankbaar genoeg zijn voor de verzoening die door mijn Heiland en Verlosser tot stand is gebracht. Door zijn offer op het hoogtepunt van zijn volmaakte leven – een offer dat in onuitsprekelijke pijn gebracht is – werden de banden des doods verbroken en werd de opstanding van de hele mensheid een feit. Meer nog, de deuren van de celestiale heerlijkheid zijn geopend voor allen die de goddelijke waarheid willen aanvaarden en de beginselen ervan willen gehoorzamen. Staan er ergens in de literatuur woorden die meer zekerheid geven dan deze woorden, geopenbaarde woorden, over hen die de geboden van God gehoorzamen?

'En wederom geven wij getuigenis – want wij zagen en hoorden – en dit is het getuigenis van het evangelie van Christus aangaande hen, die in de opstanding der rechtvaardigen zullen voortkomen –

'Zij ontvingen het getuigenis van Jezus, en geloofden in zijn naam en werden gedoopt volgens de wijze van zijn begrafenis (...)

'Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heeft gegeven –

'Zij zijn het, die priesters en koningen zijn, die van zijn volheid en van zijn heerlijkheid hebben ontvangen; (...)

'Dezen zijn het, wier lichaam celestiaal is, wier heerlijkheid die der zon is, namelijk de heerlijkheid van God, de hoogste van alle, wiens heerlijkheid zinnebeeldig wordt vergeleken bij de zon in het uitspannel' (Leer en Verbonden 76:50–51, 53–56, 70).

Ik zeg u, dat zijn niet de woorden van de mens Joseph Smith. Dat zijn door God geopenbaarde woorden die spreken van de heerlijke mogelijkheid, de beloofde zegeningen die mogelijk zijn gemaakt door de Zoon van God door zijn goddelijke verzoening voor allen die willen luisteren en gehoorzamen. Dat zijn de woorden van de Verlosser van de wereld, die in het celestiale koninkrijk heerst en regeert en die ons uitnodigt om het onszelf mogelijk te maken in zijn tegenwoordigheid te komen.

Ik dank mijn Verlosser voor het getuigenis van deze eeuwige waarheden. En ik dank Hem voor een getuigenis van de geldigheid van het geweldige plaatsvervangende werk dat in onze tempels plaatsvindt. Zonder dit werk zou God niet rechtvaardig zijn. De heilzame effecten van de zaligheid komen zo binnen het bereik van alle kinderen van onze Vader. Ik dank mijn Heer voor de wonderlijkheid en majesteit van zijn goddelijke plan.

Ik ben dankbaar voor mijn getuigenis van het zendingprogramma van deze kerk. Momenteel hebben we meer dan 49.000 zendingen. Ze zijn de mensen tot zegen, waar ter wereld ze ook gaan. Ze brengen goede boodschap van vrede en heil aan allen die willen luisteren.

Ik dank de Heer voor de geest van dit zendingswerk, dat over de hele wereld in het hart en in de gezinnen van ons volk leeft. Geen offer is te groot voor gezinnen om een zoon of dochter het zendingsveld in te sturen. Laat mij u een brief voorlezen die ik laatst kreeg als antwoord op een zendingsoproep aan een jongeman:

'Geliefde broeders,

'Gregory is twee dagen voordat zijn oproep binnenkwam, in een ongeluk om het leven gekomen. Wij hebben het gevoel dat Gregory talenten, vermogens en getuigenis nu aan de andere zijde van het leven gebruikt worden.

'Hij is op zaterdag 19 juni overleden.

'Wij hebben een cheque bijgesloten ter waarde van al zijn zendings spaargeld en schenken dit aan het internationale zendelingenfonds. Wij verzoeken u het zo mogelijk in de Dominicaanse Republiek te gebrui-

ken. We zouden graag zien dat het gebruik wordt voor de heiligen in minder fortuinlijke omstandigheden die niet onder normale omstandigheden een zending kunnen vervullen. We laten het aan u over.

'Greg heeft al het geld zelf gespaard. Vanaf het moment dat hij zelf geld ging verdienen heeft hij de helft voor zijn zending gespaard, tien procent voor tiende, en met de rest (...) kocht hij wat hij nodig had. Omdat dit geld [het zendingsgeld] aan het werk van de Heer was gewijd, weten we zeker dat Hij het graag voor dat doel gebruikt ziet.

'We houden van u en weten dat dit werk waar is. We weten ook zonder enige twiifel dat Greg nu het werk van zijn Vader doet. We zijn dankbaar voor onze zegeningen.

'Moge het werk van de Heer zich over de aarde blijven verspreiden.

[getekend]

'de moeder van Greg'.

Bij de brief was een cheque van bijna negenduizend dollar gevoegd.

Ik dank mijn Vader voor wat ik de lagere wetten van het evangelie zou kunnen noemen. Ik zal het eerst over tiende hebben. Ik sta versteld van de eenvoud van dit geweldige goddelijke beginsel dat de opbouw van Gods koninkrijk op aarde mogelijk maakt. Zij die tiende betalen, doen dat niet uit wettelijke verplichting. Niemand wordt onder censuur gesteld of geëxcommuniceerd als hij niet betaalt. Maar honderdduizenden, zelfs miljoenen leden doen het trouw, eerlijk en gewillig. Ze doen het vanwege de overtuiging die elk van hen in het

hart meedraagt dat dit werk waar is en dat de wet door God is gegeven.

Ik ben in een positie om te zien wat er gebeurt. Ik sta versteld over en dank de Heer voor het geloof van zijn toegewijde heiligen. Ik weet dat wat zij betalen heilig is, en ik beloof er alles aan te doen dat die heilige middelen niet verspild worden maar met eerlijkheid en integriteit worden gebruikt ter opbouw van zijn heilig werk op aarde.

En ik zie nog een andere kant aan dit prachtige beginsel. Het is de vervulling van de belofte van de Heer aan hen die Hem hierin gehoorzamen. Ik zie de vensters des hemels geopend worden voor ons volk, zodat de zegeningen van de Almachtige over hen worden uitgestort. Ik zie het geluk, de goedheid, de dankbaarheid en het optimisme van hen die in de betaling van hun tiende en offergaven eerlijk met de Heer leven. Ik zie zijn voorspoedig makende hand op hen en wil ook hiervan getuigen.

Ik dank de Heer voor een getuigenis van het woord van wijsheid. Ik zou willen dat we het vollediger naleefden. Maar zelfs al doen we dat niet, toch stort de Heer zijn zegeningen uit over hen die het proberen. De belofte ligt voor ons dat als we het doen, we gezondheid in de navel en merg in de beenderen zullen ontvangen en wijsheid en grote schatten vinden, ja, verborgen schatten, en zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden; en de engel der verwoesting zal aan ons voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en ons niet

doden (zie Leer en Verbonden 89:18-21). Voor mij is het wonderbaarlijk dat achter de beloften van fysieke aard er de belofte ligt van verborgen schatten van kennis omtrent goddelijke en eeuwige dingen.

Ik ben dankbaar, mijn broeders, voor het getuigenis dat ik heb van de goddelijke roeping van de leiders van de kerk. Hoewel president Benson zeer beperkt is in zijn mogelijkheden, weet ik dat hij door God tot dit hoge en heilige ambt geroepen is. Ik steun hem als profet, ziener en openbaarder. Mijn oprechte verlangen is hem als raadgever trouw te dienen door mijn dienstbetoon aan de kerk en de leden te dienen.

Op de president van de kerk na ben ik nu langer algemeen autoriteit dan welk ander mens dat nu leeft. Ik denk dat ik langer dan welk ander mens dat nu leeft in de leiding-gevende posities van de kerk gewerkt heb. Bijna zestig jaar heb ik op persoonlijke wijze allen die zitting hebben gehad in het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, het Eerste Quorum der Zeventig, en meer recent het Eerste en Tweede Quorum der Zeventig, en ook de Presiderende Bisschop, gezien en gekend. Het waren en zijn mensen, en dus niet geheel vrij van menselijke zwakheden. In die lange tijd zijn er van die velen twee of drie gestruikeld. Maar ik ben ervan overtuigd dat er ergens ter wereld voor geen enkele zaak betere mensen te vinden zijn. Ze hebben zich die waardigheid niet aangemattigd, maar zijn door God geroepen, net als Aáron. Ze dienen in een geest van toewijding en liefde. Het zijn mannen van gebed en geloof, mannen die het priesterschap dragen en in nederigheid goddelijk gezag uitoefenen. Hun enige doel is het koninkrijk op te bouwen en te verbeteren.

Ik houd van hen en ik dank hen, en ik houd van u en dank u, mijn broeders, waar u ook werkzaam bent in regio's, ringen en wijken, zendingsgebieden en tempels, wat dan ook. Ik houd van u en dank u voor uw trouw, voor uw toewijding, voor uw loyaliteit, voor uw gebeden, voor uw geloof.

Ook u maakt deel uit van mijn getuigenis, net als de vele getrouwe en kundige vrouwen op zowel algemeen als plaatselijk niveau in de kerk - vrouwen met enorme kwaliteiten en groot geloof zonder wie dit werk jammerlijk incompleet zou zijn. Ook zij zijn door God geroepen.

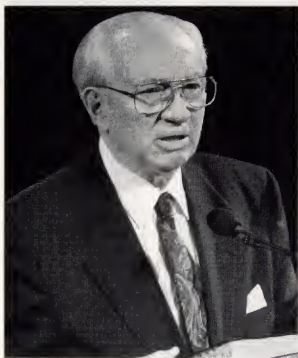
Ik dank mijn eeuwige Vader voor die goddelijke vonk die in elk van ons leeft en voor de gave van het leven die we van Hem krijgen. Ik dank mijn Verlosser voor zijn grootste gave aan allen, de gave van het eeuwige leven. Zij zijn het die ik aanbid en eerbiedig en liefheb. Zij zijn het tot wie en door wie ik bid. Ze zijn mijn Vader en mijn God, mijn Verlosser en mijn Heer. En van Hen getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg

President Gordon B. Hinckley
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

'Als wij dit tijt willen keren, dan moeten onze inspanningen daartoe beginnen terwijl de kinderen nog jong en onderwijsbaar zijn, wanneer ze nog willen luisteren en leren.'

Mijn broeders en zusters, dichtbij en ver weg:

Ik spreek hierbij mijn liefde en dankbaarheid voor u uit. Ik ben uiterst dankbaar voor uw steun door geloof en gebed. Wij hebben uw gebeden nodig. Wij willen ze altijd waardig zijn. Velen van u schrijven brieven vol bemoeidiging en vertrouwen. Ze worden zeer gewaardeerd. Wij bidden ook voor u.

Enkele dagen geleden kwam er een man naar mijn kantoor die afkomstig was uit Las Vegas (Nevada). Zijn vrouw en zijn gehuwde dochter vergezelden hem. Toen hij had gedaan waarvoor hij kwam, vroeg de jongere vrouw of ik iets wilde aannemen van haar dertienjarige dochter. Ze pakte een schilderij uit van twee vlinders die rond een bloeiende struik dartelden.

De moeder legde uit dat haar dochter met vier jaar door een auto geschept was. Alles in haar lichaam was gebroken. Ze was verlamd vanaf haar schouders tot haar tenen, en kon dus haar armen

noch haar benen gebruiken. Dit schilderij had ze gemaakt door een penseel tussen haar tanden vast te houden en haar hoofd te bewegen.

Terwijl ik naar dat relaas luisterde, werd het schilderij steeds mooier en waardevoller in mijn ogen. Het werd meer dan een afbeelding van vlinders. Het stelde opmerkelijke moed voor onder overveldig moeilijke omstandigheden, volhardende oefening in het vasthouden en bewegen van de kwast, smeekbeden om hulp, geloof – het geloof van een kind, gevoed door liefdevolle ouders, dat ze niet tegenstaande haar handicap iets moois kon maken.

Sommigen zouden zeggen dat dit geen meesterwerk is. Zonder kennis van de oorsprong ervan zou dat het oordeel kunnen zijn. Maar wat is het criterium voor kunst? Is het niet de inspiratie die men krijgt door ernaar te kijken?

Ik zal dit schilderij thuis in mijn studeerkamer hangen, zodat wanneer ik ergens mee worstel er een beeld van een prachtig klein meisje in mijn gedachten komt, een meisje dat beroofd is van het gebruik van haar voeten en handen, dat een penseel tussen haar tanden vasthoudt om iets moois te maken. Bedankt, Krystal, voor wat je voor me hebt gedaan. Ik hoop dat jouw verhaal een nieuwe mate van kracht geeft aan anderen die, onder ontoedigende omstandigheden, het gevoel hebben niet meer verder te kunnen. Ik hoop dat jouw voorbeeld als een poolster zal zijn om hen te leiden door de duisternis waar zij doorheen strompelen.

Wanneer ik denk aan hen die een last dragen, gaan mijn gedachten uit naar onze geliefde profet. President Benson is nu 94. Hij draagt nog steeds de mantel van zijn heilige functie. Maar hij is zwaar beperkt in zijn activiteiten. Hij kan vormingen niet bij ons zijn of tot ons spreken. Wij hebben

hem lief. Wij houden hem in ere. Wij bidden voor hem. Wij steunen hem. En wij gaan voorwaarts.

Deze kerk is gebaseerd op beginselen die goddelijk zijn. Vanaf de dag van haar oprichting is zij geleid door profeten, en ik geef u mijn plechtig getuigenis dat de Heer Jezus Christus, wiens kerk het is, en wiens naam zij draagt, nooit een persoon of een groep mensen zal toestaan haar op een dwaalspoor te brengen. Hij heeft de macht om hen te verwijderen als zij ooit de verkeerde richting zouden inslaan.

Wij hebben zowel binnen als buiten de kerk critici. Hoewel zij openlijk voor hun mening uitkomen en toegang hebben tot de media, zijn het er relatief weinig. Als wij totaal geen kritiek zouden krijgen, zouden we ons daar zorgen over maken. Het is niet onze taak het de wereld naar de zin te maken, maar juist om de wil van de Heer te doen, en vanaf het begin is de goddelijke wil vaak strijdig geweest met de wereldse leefwijze.

Die wereldse leefwijze lijkt op een koers te liggen die elke weldenkende man of vrouw zorgen zou moeten baren.

Wij, in Amerika, zijn opgezadeld met een groot tekort in onze nationale begroting. Dat heeft tot astronomische schulden geleid.

Maar er is nog een tekort dat, wat de gevolgen op de lange duur betreft, nog ernstiger is. Het is een zedelijk tekort, een verval in de maatstaven die de mensen erop na houden, dat aan het fundament van onze samenleving vreet. De toestand in dit land is ernstig. En hij is ernstig in elk ander land dat ik ken.

Enkele maanden geleden verscheen er in de *Wall Street Journal* iets dat men noemde: een 'index van (...) wat er gebeurt met onze cultuur.' Daaruit lees ik u het volgende voor:

'Sinds 1960 is de bevolking van de Verenigde Staten gestegen met 41%; het bruto nationaal produkt is bijna verdrievoudigd; en de sociale uitgaven van alle niveaus van de overheid (...) heeft (...) bijna een vervijfvoudiging [doorgemaakt].

'Maar in dezelfde periode is er een stijging van 560% geweest van geweldsmisdrijven; een stijging van 419% in het aantal buitenechtelijke geboorten; een verviervoudiging van het echtscheidingspercentage; een verdrievoudiging van het percentage kinderen dat in een éénoudergezin woont; en een stijging van ruim 200% van het zelfmoordcijfer onder tieners' (*Wall Street Journal*, 15 maart 1993).

Het artikel besluit met een uitspraak van Aleksander Solzjenitsin:

'Het Westen heeft een erosie en verzwakking van zijn hoge zedelijke en ethische idealen doorgemaakt. De spirituele spil van het leven is vervaagd' (*Ibid.*).

Uiteraard hoeft men geen statistieken te lezen om in te zien dat er een zedenvervalding is die overal om ons heen schijnt plaats te vinden. Dat blijkt uit de huwelijken die zo makkelijk kapotgaan, de wijdverbreide ontrouw, de groei van jeugdbenden, het toenemende gebruik van drugs en de epidemische verspreiding van AIDS, de toenemende minachting voor het leven en de bezittingen van anderen. Het is te zien in de ontsiering van particulier en openbaar bezit met graffiti, wat schoonheid vernietigt en een belediging is voor de kunst. Het uit zich in de schuttingtaal die ons huis binnendringt.

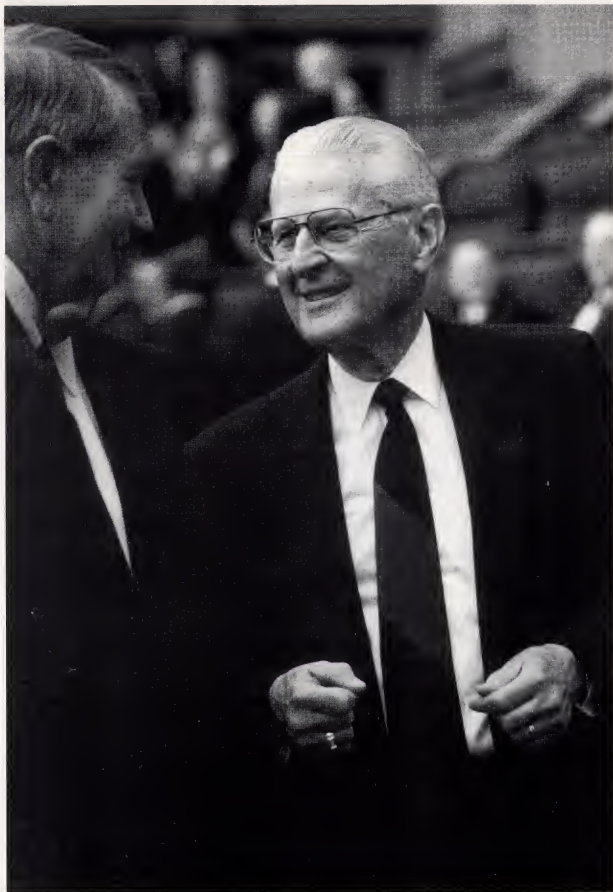
De eindeloze golf seks en geweld op de tv, de vuiligheid in zoveel films, de verheerlijkte sensualiteit in zoveel hedendaagse literatuur, de nadruk op seksuele voorlichting, een wijdverbreide afbraak van de openbare orde – het zijn allemaal uitingen van dat verval.

Wat is de oplossing? Kunnen we iets doen om de koers van de huidige ethische en zedelijke achteruitgang te veranderen? Ja, volgens mij wel.

Wat er gebeurt is gewoon een verschrikkelijke uiting van het waardenverval van onze samenleving. Zij die zich daar zorgen over maken, stellen een uitgebreidere wetgeving voor, meer geld voor grotere politiekorpsen, en belastingverhogingen om meer gevangnissen te bouwen. Die zaken zijn wellicht nodig om de huidige problemen op te lossen. Misschien helpen ze op korte termijn. Maar ze zullen slechts zijn als een pleister die te klein is voor de wond. Ze kunnen helpen om de symptomen op te lossen, maar ze zullen niets aan de oorzaken doen. Bij het zoeken naar een remedie hebben we het over een groter werk dat verricht moet worden op onze scholen. Maar de onderwijswereld heeft zijn verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van waarden grotendeels van de hand gewezen. Er wordt gerekend op de kerk, op deze en alle andere kerken. Ik ben dankbaar voor wat de paus onlangs in Denver heeft gezegd toen hij waarschuwde voor zedelijke valkuilen. Het doet me deugd te zien dat de doopsgezinden begonnen zijn met een kuisheidscampagne. Wij, als kerk, doen veel, heel veel, en ik ben van mening dat we veel bereiken. Maar het is niet genoeg.

En het eind van het liedje is dat de voorname plek om aan een waardensysteem te werken toch het gezin is.

Ik las onlangs over een vader die een rechter smeekte om zijn zoon op te sluiten omdat hij hem niet meer onder controle kon houden. Ik twijfel er niet aan dat hij het geprobeerd heeft. Maar nu is het te laat. Er zijn al bepaalde houdingen aangemomen. Gewoonten hebben een vaste vorm gekregen. Als wij dit zij willen keren, dan moeten onze

Ouderling H. Burke Peterson van de Zeventig kreeg tijdens de conferentie het emeritaat.

inspanningen daartoe beginnen terwijl de kinderen nog jong en onderwijsbaar zijn, wanneer ze nog willen luisteren en leren.

Niet lang nadat we getrouwd waren, bouwden we ons eerste huis. We hadden erg weinig geld. Ik deed veel werk zelf. De tuin inrichten was helemaal mijn taak. De eerste van de vele bomen die ik plantte, was een doornloze johannesbroodboom. Ik zag de tijd al voor me dat hij met zijn filterende schaduw zou bijdragen tot de afkoeling van het huis in de zomer, en zette hem op de hoek waar de wind uit de vallei naar het oosten het hardste woei. Ik groef een gat, zette de kale wortel erin, deed er grond om-

heen, goot er water over en dacht er nauwelijks meer aan. Het was maar een piepklein boompje, met misschien een diameter van 2,5 centimeter. Het was zo flexibel dat ik het met gemak in alle richtingen kon buigen. Ik besteedde er in de loop der jaren weinig aandacht aan. Totdat ik op een winterdag, toen de boom kaal was, uit het raam keek en merkte dat hij overhing naar het westen, vervormd en uit het lood. Ik kon het nauwelijks geloven. Ik ging naar buiten en duwde er tegenaan alsof ik hem rechtop wilde zetten. Maar de stam was nu bijna dertig centimeter dik. Mijn kracht stelde niets voor vergeleken daarbij. Ik haalde uit mijn schuur

een katrol en een touw. Ik bevestigde het ene eind aan de boom en het andere aan een stevige paal, waarna ik aan het touw trok. De katrol bewoog een beetje, en de stam van de boom trilde enigszins. Maar daar bleef het bij. Het leek wel of hij zei: 'Je kunt me niet meer rechtzetten. Het is te laat. Ik ben zo gegroeid omdat je me verwaarloosd hebt, en ik zal niet buigen.'

Uiteindelijk pakte ik in wanhoop mijn zaag en haalde de grote, zware tak aan de westkant eraf. De zaag liet een luttelke litten na, meer dan twintig centimeter lang. Ik deed een stap achteruit en keek eens wat ik had gedaan. Ik had het voornaamste deel van de boom afgezaagd, en had slechts één tak overgelaten die hemelwaarts groeide.

Er is meer dan een halve eeuw voorbijgegaan sinds ik die boom geplant heb. Mijn dochter, haar man en kinderen wonen daar nu. Onlangs keek ik weer naar de boom. Hij is groot. Hij heeft een betere vorm. Hij ziet er goed uit naast het huis. Maar zijn jeugdtrauma was groot en de behandeling die ik hem gaf om hem recht te zetten uiterst wreed.

Toen hij pas geplant was, zou een stukje touw hem recht op hebben gehouden ondanks de kracht van de wind. Ik had dat touwtje moeten gebruiken: het was zo weinig moeite geweest. Maar ik deed het niet, en hij boog mee met elke wind die er tegenaan blies.

Ik heb zo vaak iets soortgelijks gezien in het leven van kinderen die ik heb geobserveerd. De ouders die hen in de wereld hebben gebracht, lijken bijna afstand te hebben gedaan van hun verantwoordelijkheid. De resultaten zijn tragisch. Enkele eenvoudige ankers zouden hun de macht hebben gegeven om de krachten te weerstaan die hun leven hebben gevormd. Nu ben ik bang dat het te laat is.

Iedereen is het kind van een moeder en een vader. Geen van beiden kan de consequenties van hun ouderschap ontvluchten. Aan de scheppingsdaad is onverbrekelijk de verantwoordelijkheid voor het geschapen kind verbonden. Niemand kan strafeloos die verantwoordelijkheid ontlopen.

Het is niet genoeg alleen voedsel en onderdak te verschaffen. Er bestaat een even grote verantwoordelijkheid om voeding en leiding te geven aan de geest, het verstand en het hart. Paulus heeft aan Timoteüs geschreven dat als iemand niet voor de zijnen, en nog wel voor zijn huisgenoten zorgt, hij erger is dan een ongelovige. (Zie Timoteüs 5:8.)

Ik ben ervan overtuigd dat Paulus het over meer dan alleen stoffelijke voeding had.

Jaren geleden sprak president Stephen L. Richards, destijds raadgever in het Eerste Presidium, vanaf dit spreekgestoelte en

pleitte er wesprenkend voor 'de vader weer aan het hoofd van het gezin te plaatsen'. Ik herhaal dat verzoek aan alle vaders die mij kunnen horen. Het is uw fundamentele en onontkoembare plicht om als hoofd van uw gezin te fungeren. Dat impliciert totaal niet dat daar een dictatorschap of onrechtvaardige heerschappij uit moet voortvloeien. Het brengt alleen de vaderplicht met zich mee om in de behoeften van het gezin te voorzien. En die behoeften zijn meer dan alleen voedsel, kleding en onderdak. Die behoeften omvatten rechtvaardige leiding en onderricht, zowel door voorbeeld als formeel onderricht, van fundamentele beginselen als eerlijkheid, integriteit, dienstbetoon, respect voor andermans rechten, en een begrip dat we rekenschap moeten afleggen van wat we in dit leven doen – niet alleen aan elkaar, maar ook aan de God des hemels, die onze Eeuwige Vader is.

Laat elke moeder beseffen dat ze geen grotere zegening heeft dan de kinderen die zij heeft gekregen als gave van de Almachtige; dat zij geen grotere zending heeft dan hen op te voeden in licht en waarheid, in begrip en liefde; dat zij geen groter geluk zal krijgen dan te zien hoe zij opgroeien en jongemannen en jonge vrouwen worden die de beginselen van de deugdzzaamheid respecteren, die vrij zijn van de smetten van onkuisheid en de schande van misdadig gedrag.

De auteur van Spreuken heeft gezegd: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6).

De gezondheid van elke samenleving, het geluk van zijn volk, hun welvaart en hun vrede hebben alle hun wortels in het onderrecht door vaders en moeders.

De structuur van onze samenleving wordt tegenwoordig bedreigd door gebroken gezinnen en de tragische gevolgen daarvan.

Ik geloof dat we dat met de nodige inzet kunnen veranderen. We moeten beginnen bij de ouders. Wij moeten ervoor zorgen dat iedere man en vrouw een begrip heeft van de eeuwige doelen van het leven, van de huwelijks plichten en de ouderlijke plichten. Tegen mensen die kinderen krijgen en hen verlaten, zeg ik dat God hen ervoor verantwoordelijk zal houden, want het zijn ook zijn kinderen van wie de uitroepen over wat u gedaan hebt tot Hem opstijgen. Bij de plicht om te verwekken hoort de plicht om te verzorgen, te beschermen, te onderwijzen, en te leiden in rechtschapenheid en waarheid. U hebt de macht en de plicht om te presideren in een gezin waar vrede en veiligheid heerst, liefde en harmonie.

Ik herinner de moeders overal eraan hoe heilig uw roeping is. Niemand anders kan uw plaats innemen. Geen verantwoordelijkheid is groter, geen plicht bindender

dan die dat u hen die u in de wereld hebt gebracht, moet opvoeden in liefde, vrede en integriteit.

Tot u beiden zeg ik: laat geruzie de geest in uw gezin niet overschaduwen. Zet uw eigen belangen opzij ten behoeve van een veel grotere, eeuwige goed. Voed uw kinderen op in licht en waarheid, zoals de Heer geboden heeft.

Kunt u zich iets beters wensen dan vrede voor uw kinderen? Kunt u een betere bijdrage leveren aan de samenleving? Ik doe u een plechtige en heilige belofte, dat als u dat doet, de tijd zal komen dat u kijkt naar hen die u hebt geschapen, verzorgd en liefgehad, de zoete vruchten zult zien van die zorg, en op uw knieën zult gaan om de Heer te bedanken voor zijn zegening.

Ondanks dit alles, weet ik dat velen onder u geweldige ouders zijn, met kinderen die in alle rechtschapenheid opgroeien. Hun leven zal gelukkig en productief zijn, en de wereld zal er beter door worden. Ik dank u en feliciteer u hartelijk. U bent gelukkige mensen.

Maar er zijn anderen – en teveel onder ons eigen volk – van wie de kinderen, om de openbaring te citeren, 'opgroeien in goddeloosheid,' die niet ernstig zoeken naar 'de rijkdommen der eeuwigheid, maar hebzucht spreekt uit hun ogen' (Leer en Verbonden 68:31). Op hen doe ik een beroep.

Het zal misschien niet gemakkelijk zijn. Het zal misschien doorweven zijn met teleurstellingen en moeilijkheden. Er zal meed en geduld voor nodig zijn. Maar liefde kan de doorslag geven – liefde die in de jonge jaren gul gegeven wordt, en die zich uitstrekt tot in de moeilijke jaren van de jeugd. Het zal bereiken wat geld dat aan kinderen besteed wordt nooit bereiken kan.

- En met geduld, met beheersing van de tong en beheersing van boosheid. De auteur van Spreuken heeft verklaard: 'Een zacht antwoord keert de grimmigheid af' (Spreuken 15:1).

- En bemoediging, die gauw complimentjes geeft en niet zo gauw bekritiseert.

Die dingen zullen, samen met het gebed, wonderen bewerkstelligen. U kunt niet verwachten het alleen te doen. U hebt de hulp van de hemel nodig bij de opvoeding van een hemels kind – uw kind, dat tevens het kind van zijn of haar Hemelse Vader is.

O God, onze eeuwige Vader, zegen de ouders zodat zij met liefde, geduld en bemoediging hen zullen onderrichten die zo kostbaar zijn, de kinderen die van U gekomen zijn, opdat zij samen beschermd mogen worden en geleid naar het goede en, naarmate zij groeien, een zegen zullen zijn voor de wereld waarvan zij deel zullen uitmaken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Zendingswerk: onze plicht'

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer heeft voor de verspreiding van zijn geweldige boodschap overeenkomstige boodschappers nodig.'

Ik heb gebeden dat de zegeningen van de hemel mij vormgeven zullen leiden in wat ik zeg, zodat ik de verlangens van mijn ziel op u kan overbrengen.

Enkele weken geleden had ik met mijn vrouw een gesprek vol vreugde en nostalgie toen we naar de luchthaven reden om afscheid te nemen van een elfde kleinkind, dat op zending ging. Tijdens ons korte contact – met hartelijke afscheidsgroeten en emotionele omhelzingen – haalden we herinneringen op aan enkele verhalen over de uitwerking van de evangelieboodschap op onze familie. Over hoe de betovergrootvader van onze zendeling-kleinzoon, die Joseph Toronto heette, de evangelieboodschap in 1843 – honderdvijftig jaar geleden – van zendingen in Boston hoorde en aannam.

Joseph Toronto hielp bij de bouw van de Nauvoo-tempel. Brigham Young had op 6 juli 1845 een vurig beroep gedaan op de heiligen om 'te denken aan de tempel [en erin te bidden]' en om 'uw tiende te betalen'. De heiligen wilden de tempel erg graag zover af krijgen dat het werk aan de verordeningen kon beginnen voordat men naar het westen zou trekken. Er was dringend behoefte aan een groter aantal arbeiders en meer tiende. Joseph Toronto, die zich kort daarvoor had laten dopen, zocht Brigham Young na de vergadering op en verklaarde

dat 'hij zichzelf en al zijn bezittingen aan het koninkrijk van God wilde geven'. Hij overhandigde Brigham Young 2600 dollar in gouden munten. (Zie *Church News*, 20 juni 1981, blz. 16.) Brigham Young dankte de Italiaanse bekeerling en verklaarde dat 'hij aan het hoofd van zijn volk zou staan en dat hij noch zijn gezin ooit honger zouden lijden'. (Zie *Joseph Toronto: Italiaanse pionier en patriarch*, bez. door de Toronto Family Organization, juni 25, 1983.) Later, in 1849, werd hij geroepen om de apostel Lorenzo Snow te vergezellen naar zijn geboorteland, Italië, om dat land te openen voor de verkondiging van het evangelie. (Zie *Church News*, 20 juni 1981, blz. 16.)

We spraken ook over Hector C. Haight, een andere voorouder, die in 1856 geroepen werd om zijn thuis in Farmington (Utah) te verlaten om de Scandinavische Zending te presideren, hoewel hij weinig of geen kennis had van Deens, Zweeds of Noors. Maar met vertrouwen in de Heer, en met behulp van de Scandinavische leden, volbracht hij zijn taak. In 1858 rapporteerde hij dat er '2610 zielen zijn gedoopt (...)' en 990 leden zijn geëmigreed naar Zion.' (Zie Andrew Jensen, *History of the Scandinavian Mission*, Deseret News Press: Salt Lake City [Utah], 1927, hoofdstuk 31, blz. 128.)

Die voorouders zorgden voor inspiratie, samen met vele anderen, en gaven een voorbeeld van liefde voor het evangelie en haar goddelijke waarheid, en van zendingswerk, wat onze kinderen en kleinkinderen erven, maar toch zelf moeten ervaren en ontwikkelen.

Ons hart was die ochtend verheugd toen we weer getuige waren van het wonder dat al eerder begonnen was, en waarvan we wisten dat het zou voortgaan – niet slechts de komende twee jaar, maar de rest van zijn leven – de verandering van een jongeman in een machtige verkondiger van onze Heer Jezus Christus, en gelovige volging van Hem. Onze dankbaarheid voor het zendingsprogramma van de kerk, en ons vertrouwen daarin – in al haar spirituele dimensies – en onze dankbaarheid voor haar voortdurende invloed op onze familie, werden vergroot en versterkt.

Toen ik de familieleden daar op de luchthaven hun liefde en vreugde zag uiteten, en de tranen rijkelijk zag vloeien, dacht ik aan de honderden jongemannen, jonge vrouwen en echtparen die wekelijks onze opleidingsinstituten over de hele wereld verlaten om te beginnen aan de geweldigste ervaring van hun leven – crop uitgaan om onze Hemelse Vader te dienen met heel hun hart, macht, verstand en sterkte. Dat is echt een van de grote wonderen van onze tijd.

Onlangs stond er in de *Church News* iets over Aaron Thatcher, een jongeman die gek is van honkbal. Aaron was door veel talentenjagers gadeslagen vanwege zijn unieke talenten, maar hij had hun herhaaldelijk gezegd dat hij geen contract zou tekenen tot hij zijn verplichting aan de Heer had vervuld door een zending van twee jaar te vervullen.

'Hoe kan een jongeman nou zo'n aanbod afslaan?', vragen mensen zich af. Maar hij heeft het gedaan! Zijn verlangen om de Heer te dienen was groter dan zijn verlangen naar onmiddellijke roem. Aaron legde uit: 'Ik ga niet op zending omdat (...) mijn vader dat ook heeft gedaan. Ik ga omdat ik een getuigenis van het evangelie heb, en de profeten ons hebben gezegd dat elke gezonde jongeman die ervoor in aanmerking komt een voltijdzending behoort te vervullen. Dat wil ik doen, met heel mijn hart' (*Church News*, 4 september 1993, blz. 5).

Broeders en zusters, de Heer scheidt de mogelijkheden om zijn werk over de hele wereld te verbreiden. Het is een grote zegening voor ons allemaal om – ieder op zijn eigen manier – daaraan deel te nemen. In de afgelopen vijf jaar is het aantal zendingen over de hele wereld gegroeid van 36.000 tot 49.700. Het aantal zendingsgebieden is gegroeid van 220 tot 294. Bijna anderhalf miljoen mensen is lid geworden van de kerk. En onze zendingen of vertegenwoordigers onderzochten nu in ruim veertig landen meer dan vijf jaar geleden.

Wie had, buiten de profeten van God, het wonder kunnen voorzien van de snelle groei van het werk van de Heer? Het is echt zoals de Heer het in afdeling 88 van de Leer en Verbonden heeft voorzegt: Hij bespoedigt het werk in de daarvoor bestemde tijd. (Zie Leer en Verbonden 88:73.)

Ik sta verbaasd naarmate ik steeds meer ga begrijpen van de omvang en het belang van het visioen en de inspiratie die de profeet Joseph Smith ontving van hemelse boodschappers terwijl hij de stenen van het fundament van de herstelde kerk zorgvuldig op hun plaats legde. Met zijn ervaring en kennis kon Joseph Smith in maart 1842 stoutmoedig schrijven:

'Onze zendingen gaan naar verschillende landen, (...) het waarheidsvaandel is opgericht; (...) Gods waarheid zal invloed, nobel en onafhankelijk voorwaarts

gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zullen zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (*History of the Church*, deel 4, blz. 540).

Er ontstaat een geest onder onze mensen, een verlangen om een leven te leiden dat in overeenstemming is met de waarheid, zodat zij eens kunnen reageren op een kans om God te dienen. Dat is dezelfde geest en hemelse invloed die John Taylor, Wilford Woodruff en anderen ertoe bracht om vroeg op de morgen van 26 april 1839 afscheid te nemen van de heiligen in de stad Far West, voordat zij op zending gingen naar Groot-Brittannië. (Zie Leer en Verbonden 118:4-5.) Bij die gelegenheid baden zij om beurten op de plek die voor de bouw van de tempel was bestemd, en gaven hun getuigenis. Toen zongen zij een lofzang en vertrokken, zoals hun was opgedragen door openbaring, vervuld met de zegeningen van de hemel en de bevestigende invloed van de Heilige Geest. Die vroegere apostelen gingen op zending na geestelijk gevoed en gezegend te zijn op een manier die hen en hun gezinsleden zou steunen in veel moeilijkheden, en hun getuigenis van de boodschap van de herstelling van Christus' kerk op aarde zou inspireren.

Wat een voorrecht en zegening om een klein deel uit te maken van dit grote werk! Aan dat voorrecht is echter een grote verantwoordelijkheid verbonden. De Heer heeft voor de verspreiding van zijn gewel-

dige boodschap overeenkomstige boodschappers nodig. Hij heeft mensen nodig die in staat zijn om met succes de machtige en eeuwige invloed te gebruiken die Hij hun in handen zal geven. In afdeling 88, waar de Heer het over de bespoediging van zijn werk heeft, geeft Hij de werkers in zijn koninkrijk een gebod om 'u voor te bereiden en u te heiligen; ja, zuivert uw hart, en reinigt uw handen en uw voeten voor Mij, opdat Ik u moge reinigen' (Leer en Verbonden 88:74).

De roeping om de Heer te dienen legt ons allen een enorme, maar veredelende laak op de schouders. In 1839 stuurde het Quorum der Twaalf Apostelen een brief vol inspiratie en aanwijzingen aan hen die geroepen waren om het evangelie te verbreiden. Naast hun zegen, getuigenis en gebeden, verklaarden zij:

'God heeft u geroepen tot een heilige positie, namelijk om boodschappers te zijn voor de volken der aarde; en van uw ijver (...) en de juistheid van de leerstellingen die u verkondigt (...) hangt het lot van de mensheid af. U bent de mensen die God geroepen heeft om zijn koninkrijk te verbreiden; Hij heeft de zorg voor de zielen aan u toevertrouwd, (...) en de grote God verlangt dat u getrouw bent' (*History of the Church*, deel 3, blz. 395).

President Spencer W. Kimball luidde een heel nieuw tijdperk van zendingswerk in toen hij verkondigde:

'Wanneer ik vraag om meer zendingen, vraag ik niet om meer zendingen zonder getuigenis of om hen die niet goed genoeg

leven. Ik vraag om (...) onze zendingen beter te trainen, in elke wijk en elke gemeente (...) zodat onze jonge mensen zullen begrijpen dat het een groot voorrecht is om op zending te gaan, en dat ze lichamen, mentaal en geestelijk gezond moeten zijn, en dat 'de Heer niet met de geringste mate van toelating zonde kan aanschouwen'. [Wij] vragen om zendingen die zorgvuldig (...) getraind zijn door het gezin en de organisaties van de kerk, en die komen (...) met een groot verlangen' (*Ensign*, oktober 1974, blz. 7).

'Wij moeten onze zendingen beter voorbereiden, niet alleen op taalgebied, maar ook wat de Schriften betreft, en boven alles met een getuigenis en een brandend verlangen dat kracht aan hun woorden geeft' (Studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, april 1976).

Het Eerste Presidium heeft onlangs die belangrijke aansporing nog eens onderstreept. De Heer als zending dienens is een voorrecht; het voornaamste doel van voltiendzingswerk is de opbouw van het koninkrijk van God. En de Heer heeft zijn beste mensen nodig. Jongemannen en jonge vrouwen die aan de oproep gehoor geven moeten voorbereid zijn op de grootste uitdaging van hun jonge leven - zowel spiritueel, intellectueel, emotioneel als lichamenlijk voorbereid.

Hoewel onze zendingen versterkt, verheven en grootser worden door hun dienstbetoon, is dat niet hun voornaamste doel, en zij, noch hun familie, noch hun leiders behoren een zending als de uitkomst voor onopgeloste problemen te zien. De Heer heeft het beste nodig wat wij Hem geven kunnen; Hij heeft mensen nodig die kunnen rennen, niet slechts lopen - zowel lichamenlijk als geestelijk - mensen die zijn eeuwige invloed met reinheid, kracht en overtuiging kunnen aanwenden.

Wil dat zeggen dat zij die er nog niet klaar voor zijn, moeten worden afgewezen? Natuurlijk niet! Het betekent dat onze jongemannen, hun familieleden en hun leiders elk hun verantwoordelijkheid moeten aanvaarden wat de voorbereiding van goede, bewakende, toegewijde vrijwilligers voor het koninklijke leger van de Heer betreft.

Als wij die taak op ons nemen, zal de Heer onze inspanningen versterken en onze zendingen grootser maken. Zij zullen de werktuigen worden waardoor de Heer zijn wonderen zal verrichten.

Ik ontving onlangs een brief van een jonge vriend uit Californië die een zending had vervuld in Chili. Hij schreef over de onvergetelijke doop van een man, vrouw en kinderen, waarbij hij betrokken was geweest. Hij haalde herinneringen op aan het geweldige geloof van de vader, die als eenvoudige knecht had gewerkt in een renstal, die nauwelijks enige opleiding had genoten, maar

groot geloof had in de evangeliebeginselen. Die man aanvaardde het evangelie, leefde het na en onderwees zijn gezinsleden door zijn voorbeeld.

'Als zendelingen,' schreef mijn vriend, 'beschouwden wij dat gezin als misschien wel onze beste bekering. De vader had een ongebruikelijke motivatie om te werken – hard te werken – om zijn gezin te onderhouden en de Heer te kunnen dienen.'

Mijn jonge vriend had zojuist gehoord dat die fijne man inmiddels geroepen was als eerste raadgever in het presidium van een van de ringen in Chili.

Ruim vijftien jaar geleden vroeg president Kimball of 'ieder gezin elke avond en elke ochtend (...) zou willen bidden tot de Heer om de deuren van andere landen te openen, zodat ook die volken het evangelie van Jezus Christus konden ontvangen' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball; Salt Lake City, Bookcraft, 1982; blz. 586). De afgelopen jaren hebben we de verwezenlijking gezien van het beeld dat de profeet voor ogen had. Er zijn deuren opengegaan; de muren van verschillende landen hebben het begeven. Wij moeten ons erop voorbereiden daar binnen te gaan, op passende en legale wijze, naarmate de Heer die deuren opent.

Wij zijn dankbaar voor de duizenden die gehoor hebben gegeven aan de oproep om te dienen, dankbaar voor de kloekmoedige zendelingen die wekelijks de wereld in trekken om mee te helpen aan de grote oogst die de Heer aan het bespoedigen is. Wij erkennen en waarderen de opoffering en het dienstbetoon van uw zoons en dochters, en het geweldige werk dat zij verrichten. Wij waarderen ook de rijpe echtparen die de gemakken van hun huis, en hun geliefde kinderen en kleinkinderen achterlaten. Uiteraard zullen uw inzet en opofferingen u tot zegen zijn.

Ik wil besluiten met de volgende geïnspireerde woorden die de Raad der Twaalf op 3 juli 1839 ter bemoediging van de heiligen in een brief heeft geschreven:

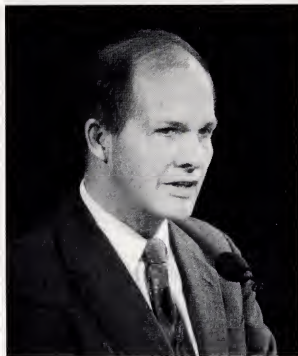
'Temedien van het gekletter van de oorlog, het woeden van de pest, de beroering van de volken, en de ineenstorting van imperiums, zal de waarheid voortgaan met grote macht, geleid door de hand van de Almachtige, en zal de hand leggen op de eerlijken van hart onder de volken; Zion zal bloeien als een narcis, de volken zullen zich scharen om haar banier, en de koninkrijken van deze wereld zullen spoedig de koninkrijken worden van onze God en zijn Christus, en Hij zal voor eeuwig en eeuwig regeren' (*History of the Church*, deel 3, blz. 397).

Dat wij, wanneer die heerlijke tijd komt, daar allemaal deel van uit mogen maken bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De hedendaagse helden van Israël

Ouderling Monte J. Brough
van het Presidium der Zeventig

'Deze mannen 'aarzelden' niet, en lieten hun eigen belangen niet voorgaan op die van Israël.'

Toen ik nog jong was, had ik het geluk in een van mijn eerste jeugdwerkclasses van een leider het verhaal van Davids 'helden' te horen. Dat is een gedetailleerd verhaal over de daden van de beste soldaten onder Davids bevel. Het gebeurde eens dat slechts 37 mannen uit de grote legers van Israël goed genoeg werden beschouwd om de begeerde titel 'held' te ontvangen.

Laten we eens kijken wat we meer te weten kunnen komen over die groep uitmuntende soldaten. In Kronieken lezen we: 'Met bogen uitgerust, bekwaam om zowel rechter- als linkerhand te gebruiken bij het slingeren van stenen en het schieten met pijl en boog' (1 Kronieken 12:2).

Zij waren 'strijdvaardige krijgslieden, met schild en speer uitgerust, er uitzien als leeuwen, en vlug als gazellen op de bergen' (1 Kronieken 12:8).

Deze helden hadden de vaardigheden van een krijgsman tot in hoge mate ontwikkeld. Het waren vastberaden mannen en waren, net als leeuwen, volkomen onbevreesd. Zij waren voorbereid op elke strijd.

Toen mijn leraren over de prestaties en heldendaden van deze mannen vertelde, maakte dat grote indruk op me. Het ging

zelfs zo ver dat, terwijl mijn vrienden hun fantasiepelletjes als cowboys, astronauten of sportsterren speelden, ik me voorstelde dat ik door koning David was uitgekozen als een van zijn helden. Ik maakte zelfs zwaarden van houten latten, en speren van stokken, en deed alsof ik ten strijde trok tegen de vijanden van de koning. Gek genoeg, nu ik erover nadenk, waren mijn twee kleine broertjes bijna altijd de vijand. Het verhaal van de voorbereiding en toewijding van deze helden is vanaf mijn jeugd altijd een bron van inspiratie voor me geweest.

Er is een inspirerend verhaal over drie van die helden die hoorden dat koning David verlangde naar water uit de bron in Betlehem. Blijkbaar was er destijds in Betlehem een bron met bijzonder versissend water, waar de koning graag wat van wilde hebben. De koning gaf geen bevel om het water te halen; hij vertelde alleen dat hij verlangde naar een slok van die koel, versissende vloeistof uit de bron in Betlehem.

Zonder dat ze er de opdracht toe kregen, zonder dat het zelfs hun taak was, braken drie van de helden met groot gevaar voor eigen leven door de vijandelijke linies om naar Betlehem te reizen. Ze haalden water uit de bron en keerden, alweer met groot gevaar voor eigen leven, terug door de vijandelijke linies om David die geweldige versissende water te brengen. David was zo onder de indruk van dat persoonlijke, onzelfzuchtige dienstbetoon, dat hij het water weigerde. Hij vond het zo moedig en geweldig dat hij het water over de grond uitgoot. In de Schriften staat: hij 'plengde het voor de Here' (2 Samuël 23:14-17; 1 Kronieken 11:17-19).

Is dat niet een inspirerend verhaal van toewijding en vrijwillig dienstbetoon? Een dergelijke daad van trouw en eigen initiatief was heel gewoon onder die mannen. Dan is het toch ook geen wonder dat die mannen helden werden voor een jongen? Laten we eens kijken naar de andere eigenschappen en bijdragen van die helden.

Het waren mannen die 'wisten wat Israël doen moest...' (1 Kronieken 12:32).

Dat bijzondere begrip van hun tijd en het daaruit voortvloeiende vermogen om te weten wat Israël doen moest, zijn van groot belang. Met andere woorden, deze helden waren op de hoogte van de situatie in hun tijd, zij waren daarin onderwezen. Hoe hadden zij dat begrip verkregen? Veel van de stammen of staten van Israël waren onder die 37 mannen vertegenwoordigd. Door hun culturele verscheidenheid waren zij een extra kracht voor de legers van Israël. Beproefd door moeilijke persoonlijke ervaringen, waarvan er enkele opgetekend staan in de verhalen over de 37 mannen, waren zij tot een begrip gekomen van hun tijd. Daardoor konden zij beter op de hoogte zijn van de behoeften van hun volk en de oplossingen van veel van de problemen in die tijd. En met dat begrip kwamen zij erachter wat Israël moest doen.

Zij waren mannen 'die zich zonder aarzeling in slagorde zouden opstellen' (1 Kronieken 12:33).

Deze helden begrepen dat het noodzakelijk was een organisatie te hebben die zou blijven voortbestaan in moeilijke en zware tijden. Deze mannen 'aarzelden' niet, en lieten hun eigen belangen niet voorgaan op die van Israël.

Daardoor, en omdat zij gedreven werden door zuivere motieven, streefden zij niet naar een andere positie of rang in de legers van David. Ieder van de 37 kon volkomen op de anderen vertrouwen wat betreft het uitvoeren van de opdrachten die ze kregen, wat hun rang ook was. Zij begrepen wat hun taak was, en hielden zich daaraan.

De laatste eigenschap die ik wil noemen, is er een die we als de belangrijkste eigenschap van die mannen mogen beschouwen. We lezen:

'Deze allen, strijders in gelid geschaard, kwamen met een volkomen toegewijd hart naar Hebron, om David koning te maken over geheel Israël; ook al de overige Israëlieten waren één van zin om David koning te maken' (1 Kronieken 12:38).

Die eigenschap was een 'volkomen toegewijd hart', volledige toegewijding aan de opbouw van het oude koninkrijk Israël.

Zij hadden geen persoonlijke of andere doelen die in tegenspraak waren met hun toegewijding aan de koning en de opbouw van Israël. Zij begrepen de goddelijke aard van Davids functie en boden hem hun volledige trouw en toegewijding aan. Zij hadden een volkomen toegewijd hart. Zo waren de helden van Israël!

Later hoorde ik ook verhalen over andere mensen van wie het karakter helden van hen zou maken. Denk eens aan het verhaal van de ontwikkeling en groei van de held Petrus. Hij werd zorgvuldig gevormd door de Heer om de vaardigheden en toegewijding op te doen die hem in de gelegenheid zou-

Terwijl het Tubernakelkoor en de aanwezigen tijdens de zondagmorgenbijeenkomst zingen, wordt de volgende spreker, ouderling Monte J. Brough van het presidium der Zeventig, op het podium verwelkomd door ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf.

den stellen om een held te worden. Dat hij uiteindelijk ook een volkomen toegewijd hart verkregen had, blijkt uit zijn antwoord op de derde vraag:

'Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U lieheb' (Johannes 21:17).

En dan is er nog de heldhaftige apostel Paulus. Zijn moed en initiatief zijn samengevat in deze woorden van vastere profetie:

'Want wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Timoteüs 4:6-7).

Wat een helden!

Om te voorkomen dat iemand het verkeerd begrijpt, zullen we ook een van de mooiste voorbeelden van de eigenschappen van deze helden bekijken. De volgende uitspraak is gedaan door een vrouw met de eigenschappen van een heldin, Ruth:

'Dring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten: uw volk is mijn volk en uw God is mijn God; waar gij zult sterven, zal ik sterven, en daar zal ik begraven worden' (Ruth 1:16-17).

Wat een heldhaftige vrouw!

David zelf gaf als jongen al een voorbeeld van de eigenschappen van de helden die hij later zou aanvoeren. Toen hij tegenover de grote krijgsman stond, verzekerde hij hem:

'Gij treedt mij tegemoet met speer en zwaard en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscharen, de God der slagorden van Israël' (1 Samuël 17:45).

Wat een heldhaftige jongeman!

Van alle mensen op aarde is Joseph Smith waarschijnlijk het beste voorbeeld geweest van de eigenschappen van die helden. Zijn verhaal van opoffering en toegewijding kan ook in een van zijn laatste uitspraken samengevat worden:

'Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomergorzen; mijn geweten is vrij van Schuld; mijn God en alle mensen' (Leer en Verbonden 135:4).

Wat een ongelooflijk heldhaftige man!

Ik zoek nog steeds naar voorbeelden van heldhaftige mannen en vrouwen. Ik wil u vertellen wat ik weet over de algemene autoriteiten en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties van de kerk, zowel mannen als vrouwen. Ik ben er niet zeker van of ze een speer kunnen werpen met hun rechter- of linkerhand, zoals de helden; maar ze voeren hun taak uit met de ervaring van een leven vol uitstekende voorbereiding. De gezinsleden van deze hedendaagse helden zijn de moeilijkheden van het leven niet bespaard gebleven.

Door de ervaringen van het leven, waaronder tragedies, ziekten, ongelukken, armoede en, in sommige gevallen, zelfs de zwakheden van de ouderdom, hebben deze heldhaftige dienstknechten begrip van hun tijd gekregen.

Deze mannen en vrouwen, inclusief hun heldhaftige en ondersteunende echtgenoten, hebben een hoog niveau van ervaring bereikt in de rechten, de geneeskunde, het huishouden, het onderwijs, zaken en landbouw en veeteelt. Hoewel ze beslist geen leven zonder moeilijkheden hebben gehad, zijn ze opmerkelijk succesvol geweest in hun rol als ouder en gezinshoofd. Zij hebben samen vele jaren volrijks werk verricht voor de kerk. Zij zijn lid van wetgevende

lichamen geweest, stadsbesturen, schoolbesturen, en van nationale en internationale organisaties. Hun jaren van dienstbetoon aan de samenleving omvatten werk voor liefdadigheids- en onderwijsorganisaties, en het inzamelen van geld voor een grote verscheidenheid aan goede doelen.

Net als de helden vanouds, komen deze hedendaagse helden uit veel verschillende landen en staten, en nemen ze een grote verscheidenheid aan ervaring en culturen met zich mee. Die gezamenlijke ervaring omvat honderden jaren dienstbetoon in landen die niet hun geboorteland zijn. Sommigen die hier voor u op het podium zitten, lijden aan 'jet lag' en afmatting door de enorme eisen die hun opdrachten qua reizen aan hen stellen.

Velen zijn uit landen over de hele wereld bijgekommen en zullen zich over enkele dagen weer over de meeste landen van de wereld verspreiden. In de meeste gevallen zullen zij hun kinderen en kleinkinderen achterlaten om te voldoen aan de eisen die hun volledig toegewijde hart aan hen stelt. Ik verzeker u dat deze helden van Israël een begrip hebben gekregen van deze tijd, en van wat de kerk en haar leden 'moeten doen'.

Dat begrip en die kennis worden niet alleen door hun aanzienlijke intellect bereikt, maar ook door de ontwikkeling van dat 'volledig toegewijde hart'.

Ik stel dat allen die naar mij luisteren baat zouden hebben bij het onderzoeken van het leven van hen die wij steunen als algemene functionarissen van de kerk. U zult onder hen belangrijke voorbeelden vinden en hen die een 'volkomen toegewijde hart' hebben, leren kennen. Wat een heldhaftige mannen en vrouwen!

Weet dat ik hier sta als getuige van Hem die de grootste held is van allemaal, en wie wij het meest willen navolgen. Lees nog maar eens in het Boek van Mormon zijn machtige verklaring van toewijding en geoorzaamheid aan zijn Vader:

'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

'En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen' (3 Nephi 11:10-11).

Broeders en zusters, luister alstublieft tijdens deze conferentie naar de woorden van de hedendaagse helden. Zij spreken met een volkomen toegewijde hart, dat, en dat verzeker ik u, hun een begrip geeft van onze tijd en van wat de kerk moet doen.

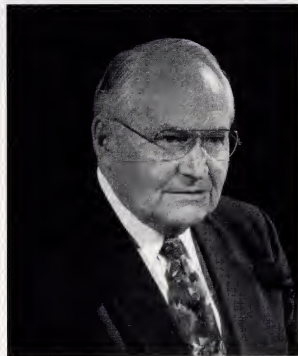
In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Kies toch goed'

Ouderling L. Tom Perry

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De makkelijke en populaire boodschappen van de wereld zullen niet de juiste keus zijn, en er zal veel moed voor nodig zijn om het goede te kiezen.'

Het refrein van James L. Townsends ontroerende lofzang verschaft een tijdloos advies over wat we moeten doen wanneer we bij een splitsing van de weg in ons leven komen. We moeten altijd het volgende doen:

*Kies toch goed! Kies toch goed!
Bijl steeds om wijsheid van de Heer.
Kies toch goed, zoals 't moet,
en God behoedt u immermeer.
(Lofzang 162.)*

Onlangs vergaderde ik op een reis naar Nieuw-Zeeland met een zendingspresident die een prachtige dasspeld droeg met het inspirerende KGW-owfel 'Kies de goede weg'-embleem. Ik had de indruk dat er een verhaal achter die unieke KGW-speld moest zitten. Toen ik naar huis ging, schreef ik een bedankbriefje en vroeg hem naar zijn dasspeld. Ik kreeg er dit antwoord op:

'U bent erg opmerkzaam. Ja, er zit een verhaal achter de dasspeld die ik draag. Ik heb verscheidene dasspelden die mij dierbaar zijn. Het zijn cadeaus van mijn kinderen, mijn vrouw, en vrienden. Ik draag echter bij voorkeur deze prachtige zilveren speld met mooi turquoise inlegwerk en het inspirerende KGW-embleem van ons jeugdwerk.

'Waarom? Ik denk dat het begonnen is

toen ik als bisschop een gesprek had met een goed uitzienende jongeman die het Aäronisch priesterschap zou ontvangen. Hij vertelde me een bijzonder verhaal. Hij zei dat hij en enkele vrienden op een dag op school een pakje sigaretten vonden. Ze besloten om naar een rots te lopen en de sigaretten daar op enkele zwerfkeien op te roken. Ze staken op, en de jongeman zei dat hij, toen hij naar de brandende sigaret keek, zijn KGW-ring zag. Hij deed snel de sigaret uit en besloot toen, heel verstandig, om zo iets nooit meer te doen. Hij koos ervoor om 'het goede te kiezen' zodra hij eraan herinnerd werd wat dat embleem betekende. Uit dat verhaal heb ik een bijzondere liefde overgehouden voor het geïnspireerde KGW-embleem.

'En nu het verhaal hoe ik aan de KGW-dasspeld gekomen ben. Enkele weken geleden, voordat ik als zendingspresident naar Nieuw-Zeeland kwam, bevond ik me in de Wijk Kayente in de stad Kayente (Arizona). Toen ik afscheid nam van velen van mijn Navajo-vrienden, werd ik omarmd door een opmerkelijke, jonge Navajo-bisschop die vervolgens zijn dasspeld verwijderde, ze in mijn stropdas speldde, en mij vroeg om ze niet te vergeten.

'Nu ik hier in Nieuw-Zeeland ben, is het laatst wat ik 's morgens doe als ik mij kleed voor het werk in deze fantastische roeping het in mijn das steken van mijn dasspeld met dat prachtige zilveren en turquoise KGW-embleem. Ik vind ze geweldige! Ik weet dat zij dit oude werkpaard de hele dag helpt om de juiste keuzen te doen. Ik weet dat zij ook bijdraagt tot de vervulling van een profetische belofte die president Gordon B. Hinckley mij en mijn vrouw deed toen hij ons de handen oplegde en ons aanstelde.

'Hij zei ongeveer het volgende: "U zult onmiddellijk een liefdesband voelen met elke zending in uw zending." Ik kan u niet vertellen hoe vaak een zending mij iets heeft gezegd in de trant van "President Gardner, ik vind dat u een prachtige dasspeld hebt." En dan laat hij of zij me de eigen KGW-ring zien.

'Ik geloof dat die Navajo-bisschop geïnspireerd was om me die dasspeld te geven,

en dat ik dagelijks het goede kies wanneer ik besluit om ze te dragen. Bovendien helpt die zilveren met turquoise KGW-speld me om een band te krijgen met dat koninklijke leger zendingen in het Zendingengebied Wellington (Nieuw-Zeeland).

'Ik ben blij dat ik u kan vertellen over die bijzondere ervaring met dat geweldige jeugdwerkmotto.'

Die opmerkelijke brief van die zendings-president in Nieuw-Zeeland heeft mij ertoe gebracht om wat te zeggen tegen jullie, fijne jongelui van de kerk. Jullie hebben de kans gehad, of hebben die nog, om onderricht te krijgen van liefhebbende jeugdwerkleerkrachten die evangeliebeginselen onderwijzen die jullie zullen helpen het goede te kiezen. Het Boek van Mormon staat vol verhalen van wat er gebeurt met mensen die keuzen doen – zowel goede als slechte.

In Alma's eerste jaar als rechter werd er een grote, sterke man met de naam Nehor ter berechting voor hem gebracht. Volgens de Schriften ging Nehor rond onder de mensen om moeilijkheden te maken en tweedracht te zaaien.

'En hij was onder het volk rondgegaan, en hij predikte hun, dat hij het woord van God noemde; hij had tegen de kerk gesproken en verkondigde het volk dat iedere

priester en leraar gezien moest zijn; en dat zij geen handenarbeid moesten verrichten; maar dat zij door het volk moesten worden onderhouden.

'En hij getuigde eveneens tot het volk, dat het ganse mensdom ten laatsten dage zalig zou worden, en dat zij niet behoefden te vrezen of te beven, maar het hoofd moesten opheffen en verheugd zijn; want de Here had alle mensen geschapen en ook alle mensen verlost; en ten slotte zouden alle mensen het eeuwige leven hebben' (Alma 1:3-4).

Nehors woorden spraken de mensen aan, maar zijn leer, hoewel die populair was bij velen, was niet juist. Wanneer wij geconfronteerd worden met de vele beslissingen van het leven, zullen de makkelijke en populaire boodschappen van de wereld niet de juiste keuzen zijn en zal er veel moed voor nodig zijn om het goede te kiezen.

In het land Ammonihah vonden Amulek en Alma ook een volk dat valse leerstellingen volgde. Alma probeerde hen weer tot het ware en levende evangelie te bekeren. Zeezrom, een man die bedreven was in de wegen van de duivel, vocht de leringen van Amulek aan. Zeezrom vroeg Amulek: 'Zal Hij (Christus) zijn volk redden in hun zonden?' Amulek antwoordde en zei: 'Ik zeg u, dat Hij dit niet zal doen, want het is Hem onmogelijk Zijn woord te verloochenen' (Alma 11:34).

Toen bespotten Zeezrom Amulek, maar Amuleks reactie was fantastisch – hij legde het verlossingsplan uit:

'En ik zeg u wederom, dat Hij hen niet kan redden in hun zonden, want ik kan zijn woord niet verloochenen; Hij heeft gezegd, dat niets onreins het koninkrijk der hemelen kan beërvan; en hoe kunt gij zalig worden, tenzij gij het koninkrijk der hemelen beërvt? Daarom kunt gij in uw zonden niet zalig worden.

'En Hij zal in de wereld komen om Zijn volk te verlossen en zal de overtredingen op Zich nemen van hen, die in Zijn naam geloven; en dit zijn zij, die het eeuwige leven zullen hebben; en de zaligheid komt tot niemand anders.

'Daarom blijven de goddelozen alsof er geen verlossing was geschied, uitgezonderd het losmaken van de banden des doods; want, zie, de dag komt, dat allen uit de doden zullen opstaan en voor God staan om volgens hun werken te worden geoordeeld' (Alma 17:37, 40-41).

Later, nadat hij aanzienlijke beproevingen had doorstaan en door een zalving genezen was, werd Zeezrom lid van de kerk.

De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd dat 'geluk het doel van ons bestaan is, en dat het ook de uitkomst ervan zal zijn als we het pad volgen dat daarheen leidt. En dat pad is deugd, rechtschapenheid, getrouwheid, heiligheid, en het onderhouden van al Gods ge-

boden' (Joseph Smith, *History of the Church*, deel 5, blz. 134-135).

Wij leven in een wereld waarin we overal geconfronteerd worden met keuzen. De tv biedt ons zowel goed als kwaad. De boekwinkels liggen vol publicaties met zowel goed als kwaad. Slechts weinig films kunnen wij zonder bezwaren bekijken omdat ze vol godslasterlijke taal, geweld en onzedelijke beelden zijn. Ook de reclame is vol verleidingen om het woord van wijsheid te overtreden. Muziek met monotone ritmes dreunt ongepaste gedachten in ons hoofd.

Denk eens na over de volgende raad die president Spencer W. Kimball ons gegeven heeft:

'Mag ik een aanbeveling doen? Ontwikkel zelfdiscipline zodat je steeds minder hoeft te beslissen en opnieuw te beslissen wat je zult doen wanneer je telkens weer geconfronteerd wordt met dezelfde verleiding. Sommige dingen hoef je slechts één keer te beslissen. Wat een grote zegening is het om niet meer almaar te moeten worstelen met een bepaalde verleiding. Dat is namelijk tijdverslindend en uiterst riskant.

'En zo is het ook, mijn dierbare jonge vrienden, met de positieve dingen die je wilt bereiken, zoals op zending gaan en goed leven om in de tempel te kunnen trouwen: die hoeven maar één keer beslist te worden en dan vallen alle andere beslissingen met betrekking tot die doelen vanzelf op hun plaats. Doe je dat niet, dan is elke overweging riskant, en kan elke twijfel een fout tot gevolg hebben. Er zijn dingen die heiligen der laatste dagen doen, en andere dingen die we gewoon niet doen. Hoe eerder je een standpunt inneemt, hoe sterker je staat!' (President Kimball *Speaks Out*, president Spencer W. Kimball, 1981, blz. 94.)

Om tegenwicht te bieden aan de wereldse boodschappen die ons verleiden om het verkeerde te kiezen, heeft de Heer ons gezegd met symbolen van reinheid die ons op het juiste pad moeten houden om het goede te kiezen. Ik moest daar aan denken bij de doop van een van mijn kleindochters, die enkele maanden geleden plaatsvond. Tijdens het kerkprogramma dat aan de doop voorafging, las mijn kleindochter dit gedicht voor, dat door haar moeder voor de gelegenheid geschreven was.

MIJN DRIE WITTE JURKEN

Mam heeft voor mij een jurk gekocht.

Een witte, niet rood, roze of blauw.

Het is een heel bijzondere

In die kleur waar ik van hou.

Er is er eerder pas één geweest –

Een jurk die ik al lang wenschte –

Die ik een tijd geleden droeg

Toen ik mijn naam en zegen ontving.

Als klein baby'tje was ik gekleed

In de eerste witte jurk die ik had gekregen.

Mijn papa hield mij in zijn armen
En gaf mij een naam en een zegen.
Ik was destijds nog zo rein en had tijd
Om te groeien en te leren, misschien
Over Hemelse Vaders plan voor mij
En de heerlijkheid die ik hopelijk verdient.

Nu heb ik de leeftijd waarop ik
Goed kan onderscheiden van kwaad,
En ben ik hier omdat ik mij
In deze witte jurk dopen laat.
En dan ben ik weer vrij van zonde,
Het pad is duidelijk, ik heb 't gevonden.
Ik grijp de roede en houd die goed vast,
En sluit met zekerheid mijn verbonden.
Zoals modder vlekken op mijn jurk zou
maken,
Zou zonde mijn ziel maar besmeuren,
En is de sleutel beken of wassen,
Want wil is mijn doel van alle kleuren.

En als ik mijn uiterste best doe,
Dan word ik gezegend in grote mate,
En zal men mij in Gods heilig huis,
Witte jurk nummer drie dragen laten.
Ik doe nu de volgende befoefe:
Ik streef steeds het goede te kiezen heel graag,
Door deze heilige verordening van de doop,
Waarbij ik mijn tweede witte jurk draag,
(Naar Linda Gay Perry Nelson, 1993.)

Wij bevinden ons in een tijdperk in de geschiedenis van de wereld waarin Satan al zijn strijdkrachten mobiliseert om de mensen van het enge en nauwe pad af te leiden. Gelukkig hebben de meeste leden van de kerk duidelijk besloten wie zij zullen dienen. Net als Jozua vanouds verklaren zij: 'Ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15.)

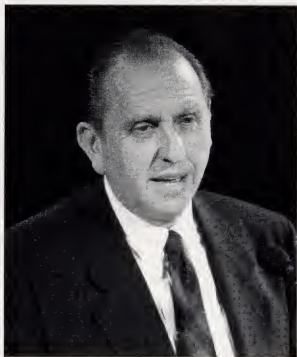
Ik hoop en bid dat jullie, fijne jonge leden van de kerk, de moed zullen hebben om consequent het goede te kiezen! Bovendien stel ik voor dat jullie allemaal geheugenteuntjes verzinnen om jezelf en je geliefden te helpen het goede te kiezen wanneer je met een keuze geconfronteerd wordt. Een dapsel, een KGW-ring of een witte jurk in de kast kan ons écht helpen, als we die associëren met ons verlangen naar reinheid en rechtchapheid. Belangrijker nog dan deze tastbare geheugenteuntjes is echter een diepgewortelde overtuiging in ons hart dat we het soort leven willen leiden dat ons zal helpen om de goede keuzen te doen, niet alleen terwille van de vrede en het geluk in de wereld nu, maar ook terwille van de vrede en het geluk in de eeuwigheid.

Ik beloof je dat je eeuwig geluk zult vinden als je consequent het goede kiest. God leeft! Jezus is de Christus! Gehoorzaamheid aan zijn wet zal ons naar het eeuwige leven leiden, dat is mijn plechtig getuigenis tot jullie in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De moeilijkheden van het leven onder ogen zien

President Thomas S. Monson

'Wanneer de klappen van het leven neigen ons terneer te drukken, laten we dan bedenken dat anderen diezelfde weg hebben begaan, en hebben volhard en overwonnen.'

Het is deze conferentie dertig jaar geleden dat ik groepen en gestuurd werd als lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Bij die gelegenheid vroeg ik ernstig om uw geloof en uw gebeden. En nu ik vandaag weer in de gelegenheid ben om tot u te spreken, hernieuw ik dat verzoek, dat ik uw geloof en gebeden bij mij mag hebben.

Toen we, nog maar een maand geleden, een nationale feestdag vierden, bevonden ouderling Russell M. Nelson en ik ons met onze kinderen en kleinkinderen in een zwembad vol warm water, met op de achtergrond een adembenemend uitzicht op een hemelsblauwe lucht. We hielden voornamelijk een oogje op de kleintjes, ongeveer zoals een moederkip haar kuikens in de gaten houdt. Ik zei tegen ouderling Nelson: 'Is het niet interessant dat wij, ook al houden de ouders hun kinderen in de gaten, ons toch geroepen voelen om op onze kleinkinderen te letten?' We hadden een hele fijne tijd door te kijken hoe de kinderen speelden en te luisteren naar hun blijde uitroepen.

Toen merkte ik in het zwembad een vader op die zijn ernstig gehandicapte zoon vasthield en zijn verschrompelde, kleine lichaam heen en weer trok door de kade. Andere gezinsleden hielpen hem, en de jongen

had er duidelijk plezier in. Hij was echter totaaf afhankelijk. Er kwam geen opgewekt geluid van zijn lippen, zijn ledematen plensden niet speels. Hij had als baby een ernstige ziekte gekregen, met als gevolg dat hij niet kon spreken, een hersenbeschadiging had, en in principe een last was voor zijn geliefden. De grootvader van de jongen zei tegen me: 'Dat is mijn kleinzoon. De hele familie houdt van hem. We genieten van zijn gezelschap en reageren wanneer hij wat nodig heeft. Hij is ons allemaal tot zegen.'

Al gauw begonnen de aanwezigen het zwembad te verlaten. Het gelach en het spelen hielden op. Er viel een stilte toen de zoon aan zijn ondergang begon en de koude lucht me eraan herinnerde dat het tijd was om naar huis te gaan. Maar dat ontroerende tafereel van liefde en toewijding bleef mij bij.

In gedachten ging ik terug naar een plek ver weg, heel lang geleden – naar een ander bad, dat Betesda heette. In het boek Johannes staat wat daar gebeurde:

'Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad, dat in het Hebreeuws de bijnaam Betesda draagt, met vijf zuilengangen. Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden en verschrompelden, die wachtten op de beweging van het water. Want van tijd tot tijd daalde een engel des Heren neder in het bad; dan bewoog het water; wie er dan het eerst in kwam na de beweging van het water werd gezond, wat voor ziekte hij ook had. En daar was een man, die reeds achtereindertig jaar lang ziek geweest was. Hem zag Jezus liggen en daar Hij wist, dat hij daar reeds lange tijd was, zeide Hij tot hem: Wilt gij gezond worden? De zieke antwoordde Hem: Here, ik heb geen mens om mij, zodra er beweging komt in het water; in het bad te werpen; en terwijl ik onderweg ben, daalt een ander voor mij af. Jezus zeide tot hem: Sta op, neem uw matras op en wandel. En terstond werd de man gezond en nam zijn matras op en ging zijns weegs'.¹

Een ander tafereel van lijden en verdriet is te vinden in de beroemde Tate Gallery in Londen. Daar is een muur in een veelgebruikte gang getooid met een meesterwerk dat 'Ziekte en gezondheid' heet. Het schil-

derij stelt een orgeldraaier met zijn aapje voor, en een groep vrolijke, gezonde kinderen die plezier hebben om de capriolen van het dier. Op de achtergrond is een klein jongetje met een bleek gezicht in een rolstoel te zien; hij kan niet spelen of meedoen met het plezier van de andere kinderen. Wie het tafereel bekijkt, wordt overveldig door sympathie voor het zieke jongetje en krijgt in stilte tranen van verdriet omdat hij de onuitgesproken gevoelens aanvoelt.

Wie is in staat om de jongens en meisjes, de mannen en de vrouwen te tellen op wie een ziekte zijn littekens heeft achtergelaten, bij wie sterke ledematen levenloos zijn geworden, en van wie geliefden tranen van verdriet hebben vergoten en gebeden van geloof hebben uitgesproken?

Ziekte is niet de enige boosdoener die ons leven binnendringt en het verandert. In onze drukke, gehaaste wereld kunnen ongelukken in een oogwenk pijn veroorzaken, geluk vernietigen en onze toekomst ernstig beperken. Dat heeft ook de jonge Robert Hendricks ervaren. Hoewel hij drie jaar geleden nog gezond en zorgeloos was, heeft hij bij een kettingbotsing een hersenbeschadiging opgelopen. Hij kan zijn ledematen slechts beperkt gebruiken en kan niet goed meer praten. Zijn moeder riep mij destijds naar het ziekenhuis. Zij vertelde hoe wanhopig ze was terwijl ik keek naar de bijna levenloze figuur die op de intensive care in het witte ziekenhuisbed lag. Er stonden apparaten te werken om zijn levensfuncties kunstmatig in stand te houden, zijn hoofd was bedekt met verband, en zijn toekomst was niet alleen twijfelachtig, de dood leek zelfs zeker.

Het wonder waarop gehoopt werd, vond echter plaats. Er kwam hemelse hulp. Ro-

bert bleef in leven. Zijn herstel is tot nu toe moeizaam geweest, maar gestaag. Een toegewijde vriend, die ten tijde van het ongeluk bisschop was, heeft Robert elke zondag verzorgd, hem aangekleed en naar de kerk gereden – trouw en altijd vol geduld.

Op zekere dag bracht Roberts voormalige bisschop hem naar mijn kantoor, want Robert wilde kennis met mij maken omdat hij zich niet kon herinneren dat ik de avond van die crisis bij hem was geweest in het ziekenhuis. De toegewijde bisschop en hij gingen zitten en Robert 'sprak' met mij door middel van een kleine elektronische machine waarop hij spelde wat hij wilde zeggen, waarna het op een strook papier werd afgedrukt. Op die machine uitte hij zijn liefde voor zijn moeder, zijn dank voor de helpende handen en de gewillige harten die hem hebben omringd, en zijn dankbaarheid voor een liefdevolle, zorgzame Hemelse Vader die hem dankzij zijn gebeden heeft gesteund. Ik citeer enkele minder persoonlijke boodschappen: 'Het begint aardig goed met me te gaan, gezien wat ik heb doorgemaakt.' 'Ik weet dat ik mensen zal kunnen helpen en iets goeds in hun leven zal kunnen doen, en dat is geweldig.' 'Ik besef echt niet hoe gelukkig ik eigenlijk ben, maar in mijn gebeden wordt mij gezegd dat ik gewoon moet doorzetten.'

Aan het eind van het bezoek, zei de bisschop: 'Robert wil u graag verrassen.' Robert ging staan en zei met veel moeite: 'Dankuwel.' Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. Hij was aan het herstellen. 'God zij dank' was het enige dat ik kon zeggen. Later bad ik hardop: 'Ik dank u ook voor liefdevolle bisschoppen, vriendelijke leerkrachten en vaardige specialisten.'

Robert is inmiddels, met de hulp van zijn voormalige bisschop, zijn huidige bisschop, en anderen, naar de tempel geweest. Hij heeft de computer leren bedienen. Hij heeft zich opgegeven voor een computerstudie aan de universiteit. En hij is verder op weg geholpen door medewerkers van Deseret Industries die hem hebben aangemoedigd en hem belangrijke vaardigheden hebben bijgebracht. Nu kan Robert met een stok lopen. Hij heeft geleerd te praten, ook al is het dan hordend en stotend, en met grote moeite. Zijn vooruitgang is enorm.

Soms beneemt een ziekte of ongeluk iemand het leven. Status, leeftijd en plaats maken daarbij geen verschil. De dood overvalt de ouderen die wankelen op hun benen. De roep van de dood wordt ook gehoord door hen die nog nauwelijks halverwege hun levensreis zijn, en vaak stilt hij zelfs het gelach van kleine kinderen.

Over de hele wereld speelt zich dagelijks het droeve tafereel af van rouwende geliefden die afscheid nemen van een zoon, dochter, broeder, zuster, moeder, vader of een dierbare vriend.

Laten we eens kijken naar zo'n tafereel, dat vorige maand nog plaatsvond op de begraafplaats Sunset Gardens. Daar waren de vrienden en familieleden van Roger S. Olson verzameld. Zijn kist bevatte zijn aardse lichaam. Claudia, zijn vrouw, zes dierbare kinderen, en zijn familie, vrienden en kennissen stonden daar in stilte.

Nog maar enkele dagen eerder was Roger op weg gegaan naar zijn werk, waar hij een getalenteerd en erkend auteur was op het gebied van de gespecialiseerde fotografie. Door een ongeluk verloor hij zijn leven toen de helicopter waarin hij zat, neerstortte – het gebeurde allemaal in een oogwenk en zon-

der enige waarschuwing, Overmand door verdriet, maar getroost door geloof, hadden zij die hem hadden liefgehad en bij hem hadden gewoonde slechts tijdelijk afscheid van hem genomen. Zij voelen zich gesteund door de kennis die de scepticus verwerpt. Zij koesteren het verslag in Lucas waar die uiterst belangrijke gebeurtenis beschreven staat die volgde op de kruisiging en begraving van onze Heer en Heiland, Jezus Christus:

'Op de eerste dag der week gingen zij [Maria Magdalena en de andere Maria] reeds vroeg in de morgenstond (...) naar het graf.' Tot hun verbazing was het lichaam van hun Heer weg. Lucas vertelt dat er twee mannen in blinkende kleren bij hen stonden, en zeiden: Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.²

Geheel tegen de in de huidige wereld algemeen heersende filosofie in – die twijfelt aan de authenticiteit van de bergrede, afwijkt van Christus' leringen, God verloochent, en zijn wetten verwerpt – koesteren de Olsons, en ware gelovigen overal, de getuigenissen van de ooggetuigen van zijn opstanding. Stefanus, die gedoemd was de wrede marteldood te sterven, zag op naar de hemel en riep uit:

'Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.'³

Saulus had op de weg naar Damascus een visioen van de verzenen, verhoogde Christus. Petrus en Johannes getuigen ook van de verzenen Christus. En in onze bedeling heeft de profeet Joseph Smith welsprekend getuigd van de Zoon van God, want hij heeft Hem gezien en heeft de Vader Hem horen voorstellen: 'Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!'⁴

Wanneer wij overdenken wat ons overkomen kan – ziekten, ongelukken, de dood, en een hele serie minder grote moeilijkheden – kunnen wij, samen met Job vanouds, zeggen: 'De mens wordt toe moeit geboren.'⁵ Daar hoef ik nauwelijks aan toe te voegen dat het woord 'man' in de Engelse King James-versie van het boek Job ook vrouwen omvat. Er kan rustig aangenomen worden dat niemand ooit een leven heeft geleid helemaal zonder lijden of beproeving. Noch is er ooit een periode in de geschiedenis van de mensheid geweest die niet haar deel aan beroering, vernietiging en ellende had.

Wanneer het levenspad een wrede wending neemt, dan is er de verleiding om te denken of te zeggen: 'Waarom ik? Zelfbeschuldiging is een veelvoorkomend gebruik, zelfs als we onze moeilijkheid zelf niet in de hand hadden. Socrates zou eens hebben gezegd: 'Als wij allen ons ongeluk naar een gezamenlijke opslagplaats zouden brengen, opdat ieder een gelijk deel van het

geheel zou ontvangen, zou de meerderheid maar al te graag zijn eigen deel terugnemen en vertrekken.'

Maar soms lijkt er geen licht te zijn aan het einde van de tunnel – geen ochtendgloren om het duister van de nacht te verdrijven. Wij voelen ons omringd door de pijn van gebroken harten, de teleurstelling van dromen die in rook zijn opgegaan, en de wanhoop van verdwenen verwachtingen. Wij uitien samen de bijbelse smeekbede: 'Is er geen balsem in Gilead?'⁶ Wij zijn geïsoleerd om ons eigen ongeluk te zien door het vervormde prisma van het pessimisme. Wij voelen ons verlaten, eenzaam, ons hart is gebroken.

Allen die zo wanhopig, wil ik de verzekering van de woorden van de psalmist bieden: 'Des avonds vernacht het geweentegen de morgen is er gejuicht.'⁷

Wanneer de klappen van het leven neigen ons terneer te drukken, laten we dan bedenken dat anderen diezelfde weg hebben begaan, en hebben volhard en overwonnen.

Job was een volmaakt en rechtschapen man die 'godvrezend' was en 'wijkende van het kwaad'.⁸ Hoewel hij vroom was in zijn gedrag, en welvarend wat geld betreft, zou Job een beproeving krijgen die iedereen zou verleiden. Ontdaan van zijn bezittingen, veracht door zijn vrienden, zelfs in verleiding gebracht door zijn vrouw, zou Job uit het diepst van zijn edele ziel zeggen: 'Maar ook nu, zie mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge.'⁹ 'Ik weet: mijn Lossers leeft.'¹⁰

We kijken weer naar onze eigen tijd: ik wil u over een voorbeeld vertellen van moed, mededogen en overwinning. Het illustreert hoe het mogelijk is om de moeilijkheden van het leven onder ogen te zien – of liever: recht in de ogen. Het is een voorbeeld van het vermogen om lichamelijke beperkingen te krijgen, pijn en ander lijden te doorstaan, en toch nooit te klagen. Ik heb het over Wendy Bennion uit Sandy (Utah) en Jami Palmer uit Park Valley (Utah). Beiden zijn tiener, en beiden hebben een soortgelijke aandoening. Hun situaties zijn bijna gelijk. Daar Wendy's strijd het oudste is, zal ik vandaag over haar vertellen.

Hoewel ze al jong kanker kreeg, en lang chemotherapie moest ondergaan, volhardde Wendy moedig. Haar leerkrachten werkten mee, haar ouders en andere familieleden hielpen – maar de werkelijke steunpilaar in haar kwelling is wel haar onverzettelijke geest geweest. Wendy heeft anderen met soortgelijke aandoeningen opgevrolijkt. Ze heeft voor hen gebeden; ze heeft hen gesteund met haar eigen voorbeeld en geloof.

Toen Wendy anderhalf jaar chemotherapie achter de rug had, werd er ter ere van haar een ballonfeestje gehouden. De media versloegen die gebeurtenis. Eén van de vele

ballonnen die deze dag werden opgelaten werd kilometers verder gevonden door Jayne Johnson. Hij kwam neer in haar achtertuin, en ze vond hem net toen ze aan haar eigen chemotherapie begon. Ze schreef Wendy en vertelde dat ze verdrietig en bang was geweest, maar dat het vinden van de ballon met het briefje – waarop iets stond over Wendy, haar kanker, en het afmaken van de behandelingen – haar kracht had gegeven, en dat Wendy echt een bron van inspiratie voor haar was. Wendy zei: 'Ik denk dat het echt de bedoeling was dat ze die ballon vond, zodat ze zou weten dat het niet het eind van de wereld is en dat er mensen zijn die écht beter worden.'

Hoewel Wendy's kanker weer terugkwam, en er een tweede ronde terapie nodig was, heeft deze bijzondere jongedame niet gewankeld, en is ze niet teruggekeerd voor wat ze moest doorstaan. Ik heb maar zelden iemand met dergelijke moed, vastberadenheid en geloof gezien. Dat kan ook gezegd worden van Jami Palmer. Zij zijn de verpersoonlijking van de woorden van de dichteres Ella Wheeler Wilcox:

*Het is makkelijk genoeg om vrolijk te lijken
Wanneer het leven als een liedje voorbijgaat.
Maar degenen die het meeste waard is,
kan glimlachend kijken
Wanneer alles om hen heen helemaal mis
gaat.*

*Want een probleem is de beproeving
van het hart,
En is iets dat altijd in de loop der jaren
verschijnt;
En de glimlach die de lof der aarde verdient,
Is de glimlach waardoor de traan verdwijnt.¹¹*

Er is een leven dat een steun betekent voor hen die moeilijkheden hebben of die geplaagd worden door verdriet: de Heer Jezus Christus. De profeet Jesaja heeft aangaande zijn komst voorspeld: 'Hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden hebben begeerd.'

'Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte; ja, als iemand, voor wie men het geelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht.'

'Nochtnans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte.'

'Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was om Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden.'¹²

Ja, onze Heer en Heiland, Jezus Christus, is ons voorbeeld en onze kracht. Hij is het

licht dat in duisternis schijnt. Hij is de goede Herder. Hoewel bezig met zijn majestueuze zending, nam Hij de kans waar om lasten te verlichten, hoop te geven, lichamen te herstellen, en leven terug te geven.

Er zijn maar weinig verslagen van de zending van de Meester die mij meer ontroeren dan zijn voorbeeld van mededogen voor de weduwe in Nain: 'En het geschiedde... dat Hij reisde naar een stad, genaamd Nain. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare. Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar. En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet. En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.'¹³

Wat een macht, wat een tederheid, wat een mededogen betoonde de Meester zo! Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn, als wij zijn edele voorbeeld maar volgen. Kansen daarvoor vinden we overal. We hebben ogen nodig om het meelijwekkende lot te zien en oren om de stilzwijgende smeebeden van een gebroken hart te horen. Ja, een ziel die vol mededogen is, zodat we niet alleen van oog tot oog en van oor tot oor kunnen communiceren, maar, op de majestueuze wijze van de Heiland, ook van hart tot hart.

Zijn woorden worden onze gids: 'In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.'¹⁴

Hij leeft. Hij zal ons allen steunen. Mogen wij zijn geboden onderhouden. Mogen wij Hem altijd volgen en zijn gezelschap verdienen, zodat wij met succes de moeilijkheden van het leven onder ogen zullen zien en ze overwinnen. Dat bid ik nederig, in zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Johannes 5:2-9

² Lucas 24:1-6

³ Handelingen 7:56

⁴ Joseph Smith-Geschiedenis 1:17

⁵ Job 5:7

⁶ Jeremia 8:22

⁷ Psalm 30:5

⁸ Job 1:1

⁹ Idem, 16:19

¹⁰ Idem, 19:25

¹¹ 'Worth While', uit *The Best Loved Poems of the American People*, bez. door Hazel Felleman (Garden City, New York: Doubleday, 1936), blz. 144.

¹² Jesaja 53:2-5

¹³ Lucas 7:11-15

¹⁴ Johannes 16:33

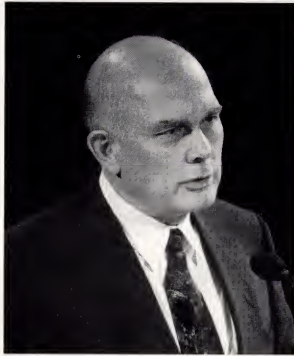
Zondagmiddagbijeenkoms
3 oktober 1993

Het grote plan van gelukzaligheid

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wanneer we het heilsplan begrijpen, begrijpen we ook waarom God zijn kinderen geboden heeft gegeven en wat de gevolgen daarvan zijn.'

Vragen zoals waar we vandaan komen, waarom we hier zijn en waar we na dit leven naartoe gaan, worden beantwoord in het evangelie van Jezus Christus. De profeten hebben dat het heilsplan en 'het grote plan van gelukzaligheid' (Alma 42:8) genoemd. Door inspiratie kunnen we deze wegkaart naar de eeuwigheid begrijpen en gebruiken om onze weg in de sterfelijkheid te vinden.

Het evangelie leert ons dat we geestkinderen van hemelse ouders zijn. Voor onze geboorte hadden we 'een voorsterfelijke persoonlijkheid van geest als zoon of dochter van een Eeuwige Vader' (Verklaring van het Eerste Presidium, *Improvement Era*, maart 1912, blz. 417; zie ook Jeremia 1:5). We zijn naar de aarde gekomen om naar onze bestemming, het eeuwige leven, toe te werken. Die waarheden bezorgen ons, in tegenstelling tot anderen, die het bestaan van God betwijfelen en geloven dat het leven het resultaat is van toevallig samenwerkende factoren, een uniek perspectief en andere waarden om onze beslissingen op te baseren.

Ons inzicht in het leven begint met een raadsvergadering in de hemel. Daar werden de geestkinderen van God onderricht in zijn eeuwig bestemmingsplan. We hadden daar zoveel vooruitgang gemaakt als zonder lichaam en ervaring van de sterfelijkheid maar mogelijk was. Om een volheid van vreugde te verwezenlijken, moesten we bewijzen dat we gewillig waren om de geboden van God te onderhouden in omstandigheden waar we ons niets meer konden herinneren van wat zich voor onze geboorte op aarde had afgespeeld.

Ons sterfelijk leven hield in dat we de dood zouden ondergaan en de smet van zonde op ons zou komen. Om ons van de dood en de zonde terug te winnen, voorzag het plan van onze Hemelse Vader in een heiland, die door zijn verzoening allen van de dood zou verlossen en de vereiste prijs zou betalen om allen die voldoen aan de voorwaarden die Hij voorschreef, van hun zonden te reinigen (zie 2 Nephi 9:19-24). Satan had een ander plan. Hij stelde voor alle geestkinderen van God te redden door hun keuzevrijheid weg te nemen, en dus ook de mogelijkheid tot zonde.

Toen het plan van Satan werd verworpen, rebelleerden hij en de geesten die hem volgden tegen het plan van de Vader, met het gevolg dat ze werden uitgeworpen.

Het ontelbaar aantal sterfelingen dat op aarde geboren is, heeft zonder uitzondering voor het plan van Hemelse Vader gekozen en ervoor gevochten. Velen van ons hebben tevens verbonden gesloten met Hemelse Vader aangaande wat wij in het sterfelijk leven zouden doen. Op manieren die nog niet geopenbaard zijn, zijn onze daden in de geestenwereld van invloed op ons sterfelijk leven.

Hoewel Satan en zijn volgelingen hun kans op een sterfelijk lichaam hebben verspeeld, hebben ze wel toestemming om hun geestelijke machten aan te wenden om zo mogelijk het plan van God te dwarsbomen.

Dat zorgt voor de noodzakelijke tegenstelling waardoor stervelingen getest worden op het gebruik van hun keuzevrijheid.

De hardnekkigste tegenstand van Satan richt zich op de belangrijkste aspecten van het plan van de Vader. Hij tracht de Heiland en het goddelijk gezag in diskrediet te brengen, de gevolgen van de verzoening ongedaan te maken, openbaring na te bootsen, mensen weg te voeren van de waarheid, persoonlijk verantwoording te loochenen, geslachtsverwarring te veroorzaken, het huwelijk te ondermijnen en de mensen af te houden van kinderen krijgen (vooral ouders die hun kinderen in rechtschapenheid zouden opvoeden).

Het mannelijk en vrouwelijk geslacht, het huwelijk, en het ter wereld brengen en opvoeden van kinderen is allemaal een essentieel in het grote plan van gelukzaligheid. Uit hedendaagse openbaring weten we dat onze sekse reeds deel uitmaakte van onze voorsterfelijke staat. God heeft verklaard dat hij 'man en vrouw' geschapen heeft (Leer en Verbonden 20:18; Mozes 2:27; Genesis 1:27). Ouderling James E. Talmage heeft gezegd: 'Het onderscheid tussen mannelijk en vrouwelijk is geen eigenschap die alleen voor de korte periode van de sterfelijheid geldt; het was een fundamenteel kenmerk van onze voorsterfelijheid' (*Millennial Star*, 24 augustus 1922, blz. 539).

Tot de eerste man en vrouw op aarde heeft de Heer gezegd: 'Weest vruchtbaar en vermenigvuldig u' (Mozes 2:28; zie ook Genesis 1:28; Abraham 4:28). Dit was het eerste en belangrijkste gebod. Het was essentieel dat de geestkinderen van God op aarde geboren werden en de gelegenheid kregen om naar het eeuwige leven toe te groeien. Bijgevolg is alles wat verband houdt met de voortplanting het eerste doelwit van de tegenstander in zijn pogingen om Gods plan te dwarsbomen.

Toen Adam en Eva dat eerste gebod ontvingen, bevonden zij zich in een overgangstoestand, niet langer in de geestenwereld maar met een stoffelijk lichaam dat nog niet kon sterven of zich voortplanten. Om het eerste gebod van de Vader te vervullen, moesten zij de grens overschrijden tussen aan de ene kant het aardse paradijs en aan de andere kant de vreselijke beproevingen en geweldige kansen van de sterfelijheid.

Om redenen die nog niet openbaar zijn, kon deze overgang of 'val' niet gebeuren zonder een overtreding – de bewuste keuze om uit vrije wil een wet te breken (zie Mozes 6:59). Het zou een geplande overtreding zijn, een formaliteit die nodig was om een eeuwig doel te bereiken. De profet Lehi heeft verklaard dat 'indien Adam niet had overtreden, hij niet zou zijn gevallen' (2 Nephi 2:22), maar in dezelfde staat gebelven waarin hij geschapen was.

'En zij zouden geen kinderen hebben gehad. Zij zouden daarom in een staat van onschuld zijn gebleven, en geen vreugde hebben gehad, want zij kenden geen ellende, en goed hebben gedaan, want zij kenden geen zonde' (vers 23).

Maar Lehi komt tot de slotsom dat de val gepland was omdat 'alles werd gedaan in de wijsheid van Hem, die alles weet' (vers 24).

Eva was de eerste die de beperkingen van de hof van Eden doorbrak om het sterfelijk leven mogelijk te maken. Welke vorm haar daad ook heeft aangenomen, formeel was het een overtreding, maar in eeuwig opzicht was het een heerlijke noodzaak om de poort naar het eeuwige leven te openen. Adam toonde wijsheid door hetzelfde te doen. Zodoende 'viel(en) Eva en Adam opdat de mensen mochten zijn' (vers 25).

Sommige christenen veroordelen Eva voor die daad en denken dat zij en haar dochters op een of andere manier erdoor getekend zijn. Heiligen der laatste dagen echter weten door openbaring dat er reden is om Eva te prijzen voor die daad en voor de wijsheid en de moed die ze in die belangrijke aangelegenheid van de 'Val and the Fall', *Woman*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, blz. 67–68). Joseph Smith heeft geleerd dat het geen 'zonde' was, omdat God het verordineerd had (zie *The Words of Joseph Smith*, ed. Andrew F. Ehat en Lyndon W. Cook, Provo, Utah: Religious Studies Center, Brigham Young University, 1980, blz. 63). Brigham Young heeft verklaard dat 'wij moeder Eva nooit mogen veroordelen, ook niet in de minste mate' (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 145). Ouderling Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'Ik neem het aandeel dat Eva in deze val had nooit een zonde, en ook beschuldig ik Adam niet van zonde. (...) Het ging om een overtreding van de wet, niet om een zonde. (...) Want het was iets wat Adam en Eva moesten doen!' (Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 1, blz. 109–110).

Die impliciete tegenstelling tussen *zonde* en *overtreding* herinnert ons aan het voorzichtige woordgebruik in het tweede geloofsartikel: 'Wij geloven dat de mens zal worden gestraft voor zijn eigen zonden en niet wegens Adams *overtreding*' (cursivering toegevoegd). Ook in de wetgeving kent men een soortgelijk onderscheid. Sommige daden zoals moord zijn misdaden omdat ze op zich slecht zijn. Andere daden, bijvoorbeeld uitbaten zonder vergunning, zijn misdaden omdat ze door de wet verboden zijn. Volgens dit onderscheid is de daad die de val veroorzaakt heeft, geen zonde – anders gezegd: slecht op zich – maar een overtreding – dat wil zeggen: verkeerd omdat het formeel verboden was. Die woorden dek-

ken niet altijd een andere lading, maar in verband met de val lijkt dit onderscheid wel zinvol te zijn.

Uit hedendaagse openbaring leren wij dat onze eerste ouders de noodzaak van de val begrepen. Adam zei: 'Geprezen zij de Naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen' (Mozes 5:10).

Let op het verschillend gezichtspunt en de aparte wijsheid van Eva die het doel en de gevolgen van het grote plan van gelukzaligheid voor ogen had: 'Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde van onze verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God allen gehoorzamen geeft' (vers 11). In zijn visioen van de verlossing van de doden zag president Joseph F. Smith 'de groten en de machtigen' bijeenvergaderd om de Zoon van God te ontmoeten, en onder hen was ook 'onze glorierijke moeder Eva' (LV 138:38–39).

Wanneer we het heilsplan begrijpen, begrijpen we ook waarom God zijn kinderen geboden heeft gegeven en wat de gevolgen daarvan zijn. God leert ons de juiste beginselen en nodigt ons uit om onszelf te besturen. Dat gebeurt door de keuzen die wij doen in de sterfelijheid.

We leven in een tijd van grote politieke, wettelijke en sociale druk om veranderingen tot stand te brengen waarvan het resultaat geslachtsverwarring is en een uitvlaken van de verschillen die tussen mannen en vrouwen bestaan. Ons eeuwig gezichtspunt laat niet toe dat we veranderingen goedkeuren die raken aan de eigen taken en voorrechten van mannen en vrouwen die essentieel zijn voor de verwezenlijking van het grote plan van gelukzaligheid. Tegen sommige veranderingen van wetten en gebruiken met betrekking tot de behandeling van mannen en vrouwen verzetten wij ons niet omdat die veranderingen gewoon tot doel hebben verkeerde zaken, die nooit op eeuwigheidsbeginselen gebaseerd waren, recht te zetten.

Het voortplantingsvermogen is de heiligste macht die God aan zijn kinderen gegeven heeft. Het eerste gebod had betrekking op het gebruik van die macht, terwijl een ander belangrijk gebod het misbruik ervan verbood. Wij leggen zoveel nadruk op de wet van kuisheid omdat wij de rol begrijpen die het voortplantingsvermogen vervult in de verwezenlijking van het plan van God.

Dat wij ons voortplantingsvermogen gebruiken behaagt God; maar Hij heeft wel geboden dat het uitsluitend binnen de grenzen van het huwelijk wordt gebruikt. President Spencer W. Kimball heeft geleerd dat 'intieme seksuele omgang in een wettelijk hu-

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

welijk goed is en Gods goedkeuring heeft. Seksuele omgang op zich is niet onheilig of vernederend want juist op die manier nemen mannen en vrouwen deel aan het scheppingsproces en uiten zij hun liefde' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 311).

Buiten de grenzen van het huwelijk is ieder gebruik van het voortplantingsvermogen in mindere of meerdere mate zondig en een verlaging en perversie van het goddelijkste attribuut dat mannen en vrouwen be-

zitten. Het Boek van Mormon leert ons dat onkuished 'uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest de gruwelijkste van alle zonden [is]' (Alma 39:5). In deze tijd heeft het Eerste Presidium de leerstelling van de kerk verklaard dat 'seksuele zonde, zijnde de ongewettigde seksuele omgang tussen mannen en vrouwen, bijna even afschuwelijk is als moord' ('Message of the First Presidency', 3 oktober 1942; geciteerd uit *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, verz. dr. James

R. Clark, 6 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975, deel 6, blz. 176). Sommigen die het heilsplan niet kennen, gedragen zich als promiscue dieren. Heiligen der laatste dagen echter, vooral diegenen die heilige verbonden gesloten hebben, kunnen zich zo'n vrijheid niet veroorloven. Wij zijn verantwoordelijk tegenover God voor de vernietiging of het misbruik van de scheppingsmacht die Hij ons gegeven heeft.

De uiterste daad van vernietiging is het ontnemen van leven. Daarom is abortus zo'n ernstige zonde. Onze opvatting aangaande abortus is niet gebaseerd op openbaarde kennis over het tijdstip waarop, wettelijk gesproken, het sterfelijk leven begint. Het is gebaseerd op onze kennis dat volgens een eeuwig plan alle geestkinderen van God naar de aarde moeten komen met een heerlijke bedoeling en dat het individu reeds lang voor de bevruchting bestond en in alle eeuwigheid blijft bestaan. Wij stellen ons vertrouwen in profeten van God die ons gezegd hebben dat, eventuele 'zeldzame' uitzonderingen buiten beschouwing gelaten, 'vrijwillige abortus provocatus fundamenteel indruist tegen het gebod van de Heer: "Gij zult niet (...) doden, noch iets dergelijks doen" (LV 59:6)' (*Supplement 1991 op het Algemeen kerkelijk handboek*, blz. 1).

Onze kennis van het grote plan van gelukzaligheid biedt ons tevens een unieke kijk op het huwelijk en het krijgen van kinderen. Ook in dat opzicht staan onze opvattingen lijnrecht tegenover sommige sterke hedendaagse gebruiken, alsmede wettelijke en economische stromingen.

Een toenemend aantal koppels minacht het huwelijk en vele echtparen kiezen voor geen dan wel een zeer beperkt aantal kinderen. In de laatste jaren heeft een sterke economische druk in vele landen de klassieke opvatting van één kostwinner per gezin veranderd. Het onvermijdelijk gevolg van een toenemend aantal buitenshuis werkende moeders met jonge kinderen, is dat ouders minder tijd besteden aan hun opvoeding. De gevolgen daarvan zijn duidelijk: een toenemend aantal abortussen en echtscheidingen, kinderverwaarlozing en jeugtmisdadigheid.

Wij leren dat het huwelijk noodzakelijk is om het plan van God te verwezenlijken, de juiste aardse omgeving te scheppen voor de geboorte, en gezinsleden voor te bereiden op het eeuwige leven. De Heer heeft gezegd: 'Het huwelijk is de mens van Godswege geboden (...) met het oogmerk, dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde; en dat ze met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat overeenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt' (LV 49:15-17).

Onze visie van het huwelijk steelt op eeuwige openbaring, niet op wereldse soci-

logie. De apostel Paulus leert ons dat 'in de Here evenmin de vrouw zonder man iets (is), als de man zonder vrouw' (1 Korintiërs 11:11). President Spencer W. Kimball heeft verklaard dat 'zonder een juist en succesrijk huwelijk niemand ooit de verhoging zal ontvangen' (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, blz. 24).

Het gebruik wil dat het initiatief voor een huwelijk uitgaat van de man. Daarom heeft president Joseph F. Smith profetische druk uitgeoefend op mannen door te zeggen: 'Een huwbare man, die ongehuwd blijft, leeft niet ten volle naar zijn geloof' (*Evangelieer*, blz. 272). Wij horen van mannelijke leden van de kerk van dertig en ouder die de gedragsnormen van het evangelie wel naleven maar bezig zijn eigendom te vergaren en te genieten van hun vrijheid zonder enig besef dat het huwelijk voorrang heeft. Pas op, broeders, u schiet tekort in een heilige opdracht.

Kennis van het grote plan van gelukzaligheid geeft een heilige der laatste dagen een eigen standpunt over het ter wereld brengen en opvoeden van kinderen.

In bepaalde streken en tijd zijn kinderen vaak beschouwd als arbeidskrachten in een familiale economie of als een waarborg voor het onderhoud van hun ouders. Hoewel zij dergelijke opvattingen afwijzen, hebben sommigen in deze tijd helemaal geen scrupules in verband met een vergelijkbare opvatting die het welzijn van een geestkind van God ondergeschikt maakt aan het gemak en het comfort van de ouders.

De Heiland onderwees dat we geen schatten op aarde moeten verzamelen maar schatten in de hemel (Matteüs 6:19-21). In het licht van de uiteindelijke bedoeling van het grote plan van gelukzaligheid, geloof ik dat onze uiteindelijke schatten op aarde en in de hemel onze kinderen en ons nageslacht zijn.

President Kimball heeft gezegd: 'Het is een daad van uiterste zelfzucht wanneer een echtpaar dat kinderen kan krijgen, dat weigert' (*Ensign*, mei 1979, blz. 6). Wanneer echtparen het krijgen van kinderen uitstellen totdat zij hun stoffelijke doelen verwezenlijkt hebben, betekent het tijdsverloop alleen al een ernstige aantasting van hun mogelijkheden om mee te werken aan de verwezenlijking van het plan van onze Hemelse Vader voor al zijn geestkinderen. Getrouwe heiligen der laatste dagen kunnen zich niet veroorloven kinderen te zien als een hinderpaal voor wat de wereld 'zelfverwezenlijking' noemt. Onze verbonden met God en de uiteindelijke bedoeling van dit leven hebben alles te maken met die kleinen die onze tijd, liefde en opoffering nodig hebben.

Hoeveel kinderen moet een echtpaar hebben? Zoveel kinderen als zij kunnen verzor-

gen! Kinderen verzorgen betekent natuurlijk meer dan hen gewoon het leven geven. Kinderen moeten bemind, opgevoed, onderwezen, gevoed, gekleed, gehuist en goed voorbereid worden om zelf goede en bewaamde ouders te worden. Vele HLLD-ouders hebben een groot gezin en tonen hun geloof in Gods belofte dat Hij hen zal zegenen als zij zijn geboden onderhouden. Anderen verlangen er wel naar, maar krijgen toch niet de kinderen of het aantal kinderen dat zij verlangd hebben. In zo'n persoonlijke aangelegenheid mogen we elkaar niet oordelen.

President Gordon B. Hinckley heeft de volgende geïnspireerde raad gegeven aan een publiek van jonge heiligen der laatste dagen:

'Ik denk graag positief over de zin en de heiligheid van het leven, over de bedoeling van deze staat in onze eeuwige reis, over de noodzaak van de aardse ervaringen in het grote plan van God, onze Vader, over de vreugde die alleen kinderen in een gezin kunnen brengen en aan de zegeningen van een goed nageslacht. Als ik aan die waarden denk en zie dat ze onderwezen en onderhouden worden, ben ik bereid om de vraag over de aantallen over te laten aan de man en de vrouw en de Heer' ('If I Were You, What Would I Do?', *Brigham Young University 1983-1984 Fireside and Devotional Speeches*, Provo, Utah: University Publications, 1984, blz. 11).

Sommigen die naar deze boodschap luisteren, zullen ongetwijfeld zeggen: 'En ik dan?' Wij weten dat vele goede en getrouwe heiligen der laatste dagen het op het ogenblik moeten stellen zonder de ideale gelegenheden of de essentiële voorwaarden voor hun vooruitgang. Ongehuwd zijn, kinderloosheid, dood en echtscheiding verwijderen idealen en betekenen uitstel van beloofde zegeningen. Daarnaast zijn sommige vrouwen, die ernaar verlangen voltdijs moeder en huisvrouw te zijn, zich er letterlijk toe genoodzaakt voltdijs te werken. Maar die teleurstellingen zijn van tijdelijke aard. De Heer heeft beloofd dat zijn zonen en dochters in de eeuwigheid geen enkele zegening zullen ontberen wanneer zij zijn geboden onderhouden, trouw hun verbonden nakomen en het goede verlangen te doen.

Vele belangrijke ontberingen van het sterfelijke leven zullen in het millennium rechtgezet worden. Het millennium is immers de periode waarin alles voltooid zal worden wat in het grote plan van gelukzaligheid voor alle goede kinderen van God nog onvoltooid bleef. Wij weten dat dit het geval zal zijn met de tempelverordeningen. Ik geloof dat dit eveneens het geval zal zijn wat gezinsrelaties en -ervaringen betreft.

Ik bid dat de uitdagingen en tijdelijke afleidingen van de sterfelijke niet tot gevolg hebben dat we onze verbonden vergeten om onze eeuwige bestemming uit het oog verliezen. Wij die het plan van God voor zijn kinderen kennen en ons ertoe verbonden hebben om eraan mee te werken, hebben een duidelijke verantwoordelijkheid. Wij moeten ernaar verlangen het goede te doen en we moeten alles doen wat, gezien onze eigen omstandigheden in de sterfelijke, voor ons mogelijk is.

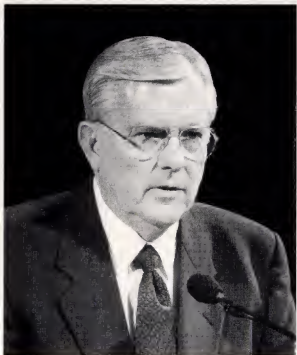
Bij dit alles moeten we de waarschuwing van koning Benjamin indachtig zijn: 'Ziet toe, dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden; want het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat' (Mosiah 4:27). Telkens als ik twijfel aan mijn kunnen, of mij teleurgesteld of ontmoedigd voel, denk ik aan die geïnspireerde leerstelling.

Wanneer we alles gedaan hebben wat in ons vermogen ligt, kunnen we rekenen op de genade die God beloofd heeft. Wij hebben een Heiland die niet alleen de zonden op zich genomen heeft, maar ook 'de pijn en krankheden van Zijn volk (...) opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:11-12). Hij is onze Heiland en wanneer wij alles gedaan hebben wat binnen ons vermogen ligt, zal Hij het verschil bypassen, op zijn manier en in zijn tijd. Daar getuig ik van. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De kracht van goede raad

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wanneer we eensgezind handelen, creëren we een geestelijk synergisme, of met andere woorden, een verhoogde doeltreffendheid ten gevolge van ons gezamenlijk optreden of onze samenwerking.'

De algemene autoriteiten hebben tijdens deze conferentie duidelijke en waardevolle waarheden van het evangelie van Jezus Christus onderwezen. Ik getuig dat wij 'de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid' gehoord hebben (Leer en Verbonden 68:4).

De Heer heeft zelf in zijn voorwoord op de Leer en Verbonden gezegd: 'Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

We hebben tijdens deze conferentie niet kunnen luisteren naar toespraken van president Benson, president Hunter en ouderling Ashton. Ik streef naar de hulp van de Heer omdat ik een belangrijk beginsel wil onderwijzen met dezelfde geest en duidelijkheid als mijn broeders.

God heeft in de voorsterfelijke wereld een grote raadsvergadering samengeroepen om ons zijn heerlijke plan voor ons eeuwig welzijn voor te leggen. De kerk van de Heer is georganiseerd met raden op elk niveau, te

beginnen met de Raad van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, tot en met de raden van ringen, wijken, quorums, hulporganisaties en gezinnen.

President Stephen L. Richards heeft gezegd: 'Het genie van ons kerkelijk bestuur is het besturen door raden. (...)

'Ik heb genoeg ervaring om te weten hoe waardevol raden zijn. Er gaat nauwelijks een dag voorbij of ik herken (...) de wijsheid van God die raden in het leven geroepen heeft (...) om zijn koninkrijk te besturen. (...) Ik kan u zonder de minste aarzeling verzekeren dat, wanneer u in raadsvergadering samenkomt zoals dat van u verwacht wordt, God u de oplossing zal geven voor de problemen waarmee u geconfronteerd wordt' (Conference Report, oktober 1953, blz. 86).

Als één van de Twaalf ben ik werkzaam in verschillende algemene raden en comités van de kerk. Ik vergader geregeld met de leiders en leidsters van de hulporganisaties. We plegen samen overleg, bestuderen de Schriften en bidden om leiding bij onze inspanningen om te achterhalen hoe de hulporganisaties de leden van de kerk doeltreffender kunnen helpen en sterken.

In veel opzichten functioneren algemene raden van de kerk op dezelfde manier als ring- en wijkraden. Alle raden van de kerk dienen vrije en open gedachtenwisseling aan te moedigen en naar een duidelijke en kernachtige communicatie te streven. Raden dienen doelen en punten van zorg te bespreken. De uiteindelijke doelstelling dient wederzijds begrip te zijn. Ring- en wijkraden zijn de ideale gelegenheden voor de leiders en leidsters van alle organisaties om overleg te plegen en elkaar te sterken. Ring- en wijkgaderingen dienen er in de eerste plaats op gericht te zijn activiteiten en rentmeesterschappen te coördineren, en niet het plannen ervan. In die vergaderingen dienen priesterschapsleiders en de leid(st)ers van hulporganisaties samen hun taken te bespreken en manieren te zoeken waarop de programma's van de kerk de leden kunnen helpen om het evangelie thuis na te leven. In deze tijd hebben individuen

en gezinnen behoefte aan de wijze en geïnspireerde hulp van de kerk om het kwaad van de wereld te bestrijden.

In een recente raadsvergadering met de presidiums van de hulporganisaties van de vrouwen, vertelden de zusters mij dat zeer weinig vrouwen in de kerk zelf het priesterschap willen dragen. Maar zij willen wel gehoord en gewaardeerd worden en zinvolle bijdragen leveren tot de groei van de ring en de wijk en de leden daarvan die de Heer willen dienen en meehelpen om de zending van de kerk te volbrengen.

Bijvoorbeeld, niet zo lang geleden hadden we het in onze vergadering over de waardigheid van onze jongeren om op zending te gaan. Presidente Elaine Jack zei: 'Weet u, ouderling Ballard, de zusters van de kerk zouden goede ideeën kunnen geven hoe we onze jongeren beter kunnen voorbereiden op een zending, als ze er maar om gevraagd werden. We zijn tenslotte hun moeders, nietwaar?' Dergelijke voorstellen van de zusters zijn even welkom in verband met tempelbezoek en een hebeeloo andere problemen waar priesterschapsleiders eventueel mee kampen.

Broeders, zorg er alstublieft voor dat u van de zusters in uw raadsvergaderingen de nodige inbreng krijgt. Moedig alle raadsleden aan voorstellen en ideeën naar voren te brengen om de ring en de wijk op een efficiëntere manier het evangelie te laten verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen.

De ideale situatie is dat alle leden van een kerkelijke raad of een gezinsraad hun zorgen ter sprake brengen en oplossingen voorstellen die gebaseerd zijn op evangeliebeginselen. Ik geloof dat de kerk en haar gezinnen gesterkt zouden worden als ring-presidenten en bisschoppen hun raadsvergaderingen zouden gebruiken om antwoorden te zoeken op vragen in verband met het verbeteren van de avondmaalsdienst; het verbeteren van de erbieid; het aandacht hebben voor kinderen; het sterken van de jeugd; het helpen van de alleenstaanden, ook de alleenstaande ouders; het onderwijzen en begeleiden van onderzoekers en nieuwe leden; het verbeteren van het onderwijs in het evangelie; en vele andere onderwerpen van die aard.

In de tweede helft van dit jaar hebben we in aansluiting op de ringconferentie een speciale trainingsvergadering gehouden om de deugdzzaamheid van onze jongeren te bespreken.

Aanwezig daarop waren de leden van de ring- en de wijkraden. Het beste forum voor elke vraag die ik tijdens de bespreking te beantwoorden kreeg, is de wijkraden. Toch hebben de vragenstellers slechts zelden het gevoel dat ze met hun vragen, zorgen en voorstellen op de wijkraden terecht kunnen.

In deze gevaarlijke tijden hebben we de gezamenlijke inspanning nodig van alle mannen en vrouwen die in de kerk werkzaam zijn. Van diegenen die mee moeten waken over het koninkrijk is immers uiterste waakzaamheid geboden. We hebben allen grote individuele taken, maar even belangrijk is onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid om in raadsvergadering bijeen te komen en gezamenlijk problemen trachten op te lossen en alle leden van de kerk tot zegen te zijn. Wanneer we eensegzind handelen, creëren we een geestelijk synergisme, of met andere woorden, een verhoogde doeltreffendheid of resultaat ten gevolge van ons gezamenlijk optreden of onze samenwerking. Het effect daarvan is met name groter dan de som van de afzonderlijke delen.

De klassieke moralist Aesopus illustreerde de kracht van het synergisme door een stokje omhoog te houden en een vrijwilliger uit het publiek te vragen het te breken. Natuurlijk had de vrijwilliger daar geen enkele moeite mee. Toen Aesopus hem echter meer stokjes tegelijk gaf, was de vrijwilliger op een bepaald ogenblik niet meer in staat om ze te breken. De moraal van de demonstratie van Aesopus was duidelijk: samen brengen we een synergisme tot stand dat ons veel sterker maakt dan wanneer we alleen staan.

Het is nooit Gods bedoeling geweest dat zijn kinderen alleen zouden staan. Kinderen hebben ouders, en ouders hebben de kerk, met de Schriften, de levende profeten en apostelen, en de Heilige Geest zodat ze de juiste beginselen leren begrijpen en zich bij de uitoefening van hun ouderlijke opdracht door die beginselen laten leiden.

De apostel Paulus heeft ons geleerd dat de Heiland zijn kerk georganiseerd heeft met apostelen, profeten, en andere functionarissen en leerkrachten 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het

lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs (...) bereikt hebben' (Efeziërs 4:12-13).

Paulus heeft de leden van de kerk en hun verschillende taken vergeleken met het lichaam:

'Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele leden. (...)

'Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild. (...)

'Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam.

'En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig. (...)

'Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen allen in de vreugde' (1 Korintiërs 12:14, 18, 20-21, 26).

De Schriften maken duidelijk dat onze respectieve roeping en dan wel kunnen verschillen en van tijd tot tijd veranderen, maar dat alle roeping belangrijk zijn voor de werking van de kerk. We hebben priesterschapsquorums nodig die hun invloed laten gelden en het rentmeesterschap dat zij van God gekregen hebben, uitoefenen. Op dezelfde manier hebben wij ook behoefte aan een zustershulpvereniging, een jeugdwerk, een jongverouwenorganisatie, een zondagschool en een activiteitencomité die alle hun vitale functies verrichten. En het is noodzakelijk dat de functionarissen en leden van al deze geïnspireerde organisaties samenwerken en elkaar waar nodig bijstaan voor het welzijn van de individuen en de gezinnen. Dit is niet het werk van een man of van een vrouw; het is *allemaal* het werk van God en centraal daarin staat de verzoening van onze Heer Jezus Christus. Ik heb enkele concrete suggesties die ons naar mijn mening kunnen helpen om doeltreffender te zijn in ons gezin en in onze kerkroeping.

Ten eerste: concentreer u op de grondbeginselen. Die grondbeginselen zijn in deze conferentie zeker aan bod gekomen. Zij die ons onderwijzen, moeten ervoor zorgen dat de leer zuiver blijft en onderricht wordt. Ondertwils met de Geest en maak gebruik van de Schriften en de goedgekeurde leermedelen van de kerk. Breng speculatieve en omstreden onderwerpen niet ter sprake of ga er niet over uitwiden. Bestudeer de leringen van deze conferentie in uw gezinsavond en gezinsbesprekingen; uw gezin zal erdoor gesterkt worden. In een wereld vol zonde, conflict en verwarring kunnen we vrede vinden en zekerheid door de geopenbaarde waarheden van het evangelie te kennen en na te leven.

Ten tweede: concentreer u op mensen. Plannen en coördineren moet zeker gebeuren, maar teveel raadsvergaderingen beginnen en eindigen daarmee. In plaats van een litanie van organisatorische plannen en versla-

gen naar voren te brengen moet u de meeste tijd van uw raadsvergadering besteden aan het bespreken van de behoeften van de individuele leden. Vertrouwelijk omgaan met informatie is daarbij van essentieel belang. Raadsleden dienen alles wat in raadsvergaderingen besproken wordt, strikt vertrouwelijk te houden.

Ten derde: stimuleer een vrije en open communicatie. Een dergelijke openheid is essentieel om het doel van onze raden te bereiken. Leiders en ouders dienen een klimaat te creëren dat uitnodigt tot openheid, waarbij iedereen belangrijk is en iedere mening gewaardeerd wordt. De Heer heeft gewaarschud: 'Laat er één tegelijk spreken, en laten allen naar zijn woorden luisteren, opdat wanneer een ieder heeft gesproken, allen door elkander mogen zijn opgebouwd' (LV 88:112; cursivering toegevoegd). Leiders dienen voldoende tijd voor een raadsvergadering uit te trekken en in gedachte te houden dat zij op dergelijke vergaderingen minstens evenveel dienen te luisteren als te spreken.

Ten vierde: mogen deelnemen is een voorrecht. Dat voorrecht brengt ook een verantwoordelijkheid met zich mee, namelijk om zich te houden aan de beperkingen van de organisatie, het standpunt waarvan u overtuigd bent goed voorbereid te hebben, en het met anderen te delen en krachtig te verdedigen. Even belangrijk is echter de verantwoordelijkheid om de uiteindelijke beslissing van de leider van die raad volledig te steunen, ook al bent u het er niet volledig mee eens.

President David O. McKay heeft eens verteld van een vergadering van de Raad der Twaalf Apostelen waar een zaak van het allergrootste belang besproken werd. Hij en de andere apostelen hadden een sterk gevoel over de maatregelen die genomen dienden te worden en zij hadden zich erop voorbereid om hun visie in een vergadering met het Eerste Presidium ter sprake te brengen. Tot aller verbazing vroeg president Joseph F. Smith niet zoals gewoonlijk naar hun mening, maar 'hij ging staan en zei: "Dit is de wil van de Heer".'

President McKay schreef: 'Hoewel dat niet volledig overeenstemde met wat hij besloten had, (...) was de president van de Twaalf de eerste om op te staan en te zeggen: "Broeders, ik stel voor dat dit de opinie en het oordeel van deze raad wordt."

"Ik steun het voorstel!", zei een ander en de stemming was eenparig. Nog geen zes maanden later bleek duidelijk de wijsheid van die leider' (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, blz. 264).

Wanneer een leider een beslissing neemt, dienen de leden van die raad die beslissing met heel hun hart te steunen.

Ten vijfde: leid met liefde. Jezus heeft geleerd dat het grote en eerste gebod in de wet is 'de Here, uw God, met geheel uw hart en met geheel uw verstand (lief te hebben). (...)

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:37, 39). Priesterschapsleiders dienen te leiden door 'overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed, (...) ongeveinsde liefde, (...) vriendelijkheid en zuivere kennis' (LV 121:41-42). Dat zijn de beginselen waar we ons moeten door laten leiden in onze omgang met onze naaste in de kerk van Jezus Christus.

Zij die het priesterschap bezitten, mogen nooit vergeten dat zij, noch in hun gezin, noch in kerkroepingen, enig recht hebben om priesterschapsmacht uit te oefenen alsof zij een knuppel in de hand hadden. De Heer heeft Joseph Smith gezegd dat 'wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken - vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man' (LV 121:37).

Met andere woorden, iedere man die de bijzondere machten des hemels voor zelfzuchtige doeleinden opeist en het priesterschap thuis of in de kerk in enige mate van ongerechtigheid wil gebruiken, begrijpt gewoon de aard van zijn gezag niet.

Het priesterschap betekent: dienstbetoon, niet dwangarbeid; medeleven, niet dwang; verzorging, niet betuigeling. Wie daar anders over denkt, overschrijdt de grenzen van het priesterschapsgezag.

Gelukkig leiden de meeste vaders en priesterschapsleiders in de kerk met liefde, evenals de meeste moeders en leiders en leidsters van hulporganisaties. Van leiderschap dat op liefde gebaseerd is, gaat een ongelooftelijke, reële kracht uit. De gevolgen blijven zichtbaar in het leven van de kinderen van onze Vader. Moge God u zegenen, broeders en zusters, dat u geïnspireerde eensgezindheid en eenheid moogt bereiken in uw raadsvergaderingen en uw dienstbetoon aan elkaar. Alleen op die manier kunnen de kerk en de gezinnen van de kerk de mogelijkheden die zij hebben om goed te doen onder Gods kinderen op aarde ten volle benutten.

Ik weet dat God leeft en Jezus de Christus is. Ik weet dat wij hun werk beter volbrengen als we in eenheid en liefde in raadsvergadering met elkaar samenkomen. Dat wij daarin gezegend mogen worden, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wijk- en gemeentegezinnen: onderdeel van Gods plan

Zuster Virginia H. Pearce

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwenorganisatie

'Houd van de wijk waar u deel van uitmaakt: doe mee, geniet ervan, leer ervan.'

Gemakkelijkheidshalve gebruik ik vanmiddag het woord *wijk* om zowel wijken als gemeenten aan te duiden, daar beide organisaties hetzelfde doel beogen. Het doel van de wijk is niet het gezin te vervangen, maar het rechtschapen onderricht in het gezin te steunen. Een wijk is een organisatie met voldoende inzet en kracht om de rol van 'veiligheidsnet' te vervullen wanneer het eigen gezin niet alle leer- en groeivervingen aanbiedt of kan aanbieden die nodig zijn om naar onze Hemelse Vader terug te keren.

Ik bid en hoop dat onze waardering voor de kracht van het wijkgezin in de komende minuten mag toenemen en dat wij ons er opnieuw toe zullen verbinden ons positief in te zetten in die gemeenschap van heiligen.

Ten eerste: het wijkgezin geeft u het gevoel erbij te horen. In zijn verhalend gedicht 'De dood van een huurling' heeft Robert Frost geschreven:

*This is de plaats,
waar ze je moeten opvangen
als je ernaartoe moet.*

Ik zou het willen noemen:

*Een plaats die je niet hoeft te verdienen.
(Regels 118-120)*

Ook een wijk is 'een plaats die je niet hoeft te verdienen'. Door ons lidmaatschap van de kerk van Jezus Christus hebben we dat thuis gekregen. In een wijk, net zoals in een gezin, is iedere persoon verschillend en waardevol. Paulus heeft gezegd:

'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, (...)

'Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele leden' (1 Korintiërs 12:13-14). De Heiland heeft ons opgedragen dikwijls te zamen te komen en niemand op die samenkomsten te verbieden (zie 3 Nephi 18:22). Enkele maanden geleden bezochten we onze kinderen in een andere staat van de Verenigde Staten. Ik bracht onze kleinzoon van tweeënhalf naar de kinderkamer en hoorde op dat korte stukje van de kapel

Het is goed in deze inspirerende omgeving met duizenden via de satelliet samen te komen. Ik geloof dat onze Hemelse Vader zich ervan bewust is dat we, hoewel onze relatie met Hem en onze verantwoordelijkheid tegenover Hem zeer persoonlijke aangelegenheden zijn, kracht opdoen door in groepen samen te komen. We moeten er vaak aan herinnerd worden dat we, door ons deel te doen, deel uitmaken van iets groots en geweldigs. Elke zondag zeggen jongevrouwen tijdens hun vergaderingen over heel de wereld samen in het jongevrouwenthema niet 'Ik', maar: 'Wij zijn dochters van onze Hemelse Vader die van ons houdt, en wij houden van Hem. (...) Wij zullen "als getuige van God staan" (...) enzovoort (cursivering toegevoegd).

In groepsverband leren is zo belangrijk dat onze Hemelse Vader ons in een groep geboren liet worden - de fundamenteelste, heiligste en machtigste groep op aarde: het gezin. De voorbije twee dagen hebben we veel goede raad over het gezin ontvangen. Daar wil ik op verder bouwen en het hebben over het gezin van de *wijk* of de *gemeente* - de belangrijkste kerkelijke eenheid waar wij allen als lid van de kerk van Jezus Christus toe behoren.

daarnaar toe, dat tenminste vijf mensen hem bij de naam noemden, zowel tieners, kinderen, als volwassenen.

'Hoi, Benjamin', 'Hallo Benjamin', 'Goeie-morgen, Benjamin'. Mijn hart vulde zich met dankbaarheid toen ik merkte dat Benjamin op die manier leerde dat hij, als persoon, bij een wijkgezin hoort.

Over zijn hele leven gezien zullen wijkgezinnen voor hem dat doen wat het gezin waar hij toe behoort, alleen niet kan.

In de aprilconferentie van 1992 heeft algemeen presidente van de jongevrouwenorganisatie, Janette C. Hales, de volwassen leden gevraagd 'de namen van de jongelui in [hun] wijk of gemeente te weten te komen en hen bij de naam te noemen' (*De Ster*, juli 1992, blz. 73). Vandaag wil ik haar uitnodiging uitbreiden tot jullie, jongemannen en jongevrouwen, en jullie vragen de namen van de volwassenen en kinderen in jullie wijk of gemeente te weten te komen. Overwin jullie natuurlijke schuchterheid en begroet iedere zondag zoveel mogelijk mensen met hun naam. Onze wijken zullen beter af zijn als iedereen, net als Benjamin, op weg van de kapel naar een leslokaal zijn of haar naam vier of vijf maal hoort zeggen. Daar kunnen we met z'n allen aan werken.

Ten tweede: het wijkgezin biedt een luisterend oor. Iemand heeft ooit gezegd dat mensen liever begrepen dan bemind worden. De beste manier om onze liefde voor iemand te doen groeien, is om met geduld en respect te luisteren. Ik denk dat ons doopverbond dat van ons vraagt. Hoe kunnen we 'treuren met de treurende' en 'elkanders lasten dragen' (Mosiah 18:8-9), als we niet luisteren om te weten om welke lasten het gaat?

Wij ontdekken en ontwikkelen onze gedachten door te praten. Spreken op zich is een proces van rangschikken en leren. Hoe geruststellend is het niet om mensen om je heen te hebben die begrijpen dat je woorden niet je definitieve uitspraak zijn, maar een proces van vragen en zoeken om tot een duidelijker begrip te komen.

Maar we moeten er ons wel voor hoeden niet naar elkaar te luisteren zoals Laman en Lemuel dat deden. Zij stimuleerden elkaar tot mopperen. Wanneer leden van onze wijk beginnen te klagen, anderen te beschuldigen en negatieve zaken te vertellen, raagt het heel wat zelfbeheersing om geen olie op het vuur van de ontevredenheid te gielen. Gezamenlijk gemopper is een smelend vuurtje dat in brand kan uitbreken en een hele wijk vernietigen.

Ten derde: een wijkgezin geeft aanmoediging. Het tweede kind van Becky en Danny was te vroeg geboren. Terugkijkend op dagen, weken en jaren van zorg voor een kind dat zwaar ziek was, zegt Becky: 'Mijn moeder had moeite met de situatie. Zij had die wel willen wegnemen. Wij woonden in een andere staat en moeder belde geregeld op. Ze voelde zich zo hulpeloos als ze van onze dagelijkse problemen hoorde. Op een dag zei ze tegen mij: 'Becky, ik weet niet hoe je dit te boven zult komen, maar ik heb het volste vertrouwen dat je het aankunt.'

'Die bemoedigende woorden betekenden een keerpunt voor mij.'

Als wijkgezin kunnen we dezelfde soort aanmoediging geven die de moeder van Becky haar gaf.

Wanneer vrienden hun vertrouwen in mij uitdrukken, vooral dan op momenten dat ik mij door moeilijke omstandigheden overweldigd voel, schijnt het licht aan het einde van de tunnel iets feller op. Een rotsvast vertrouwen in wijkleden kan vaak waardevoller zijn dan het brengen van een warme maaltijd of van zelfgebakken brood.

Een moeder had het eens heel druk met eten koken toen haar zoonje de keuken kwam binnenstormen.

'Moeder, wil je darts met me spelen?' Met 'Even wachten, jongen' nam de jongen geen genoegen, dus volgde de moeder hem naar de kelderverdieping. In de speelkamer aangekomen, zei de moeder: 'Ik weet niet hoe dit spel gaat. En ik ken de spelregels niet eens.' 'O, maar die zijn helemaal niet moeilijk', glunderde de jongen vol vertrouwen. 'Ik sta hier en werp de darts, en jij staat daar op een roep: "Fantastisch! Geweldig!" Makkelijke spelregels, vindt u niet?'

Briefjes met 'Fantastisch!' en 'Geweldig!', handdrukken en omhelzingen – ze doen het allemaal zo goed in een wijk. Positieve bekrachtiging verandert gedrag ten goede; kritiek daarentegen versterkt negatief gedrag en verhindert verandering.

George Eliot, een negentiende-eeuwse romanschrijver, heeft gezegd: 'Waar leven we anders voor dan om elkaars levenslast te verlichten?' (*Middlemarch*, London: Penguin Books, 1965, blz. 789.) We kunnen elkaars leven verlichten door van onze wijk een emotioneel veilige haven te maken: door vriendelijk, verdraagzaam, steunend en positief te zijn. Zij die kinderen en jongeren onderwijzen, hebben de bijzondere opdracht er bij de leerlingen op een vriendelijke, maar besliste manier op aan te dringen dat zij in hun taalgebruik en gedrag respect tonen voor anderen. In de leslokalen van de kerk dient niemand zich gekleineerd of minderwaardig te voelen.

Het **wijkgezin** is een **toevluchtsoord**. Ik ken een jong gezin dat in het zuiden van Los Angeles woonde tijdens de gewelddadige zomer van 1992. Zij zaten verschromt in hun kleine flatje en konden de hitte van de branden die buiten waren uitgebroken, voelen. Zij belden hun ouders in Salt Lake City, die hen aanmoedigden en voor hen baden.

Algemeen presidente zustershulpverlening Elaine L. Jack begroet een bezoeker.

Meer konden de ouders op zulke grote afstand niet doen. Het was een lid van de wijk die ervoor zorgde dat de Parkins en hun baby in veiligheid gebracht werden en bij leden konden logeren tot ze naar hun flat konden terugkeren. Daar waren ze veilig.

Vermenigvuldigd dit verhaal met de natuurrampen of crisissituaties die zich voordoen. Bisschoppen en quorumleiders die na een orkaan zorg dragen voor gezinnen van de wijk, of leden die voedsel en dekens brengen. Raaj je ook woont of welke ramp je ook treft, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is *voorgoed* georganiseerd en orde zal erin *blijven* heersen. De wijken en ringen van Zion zullen een 'toevlucht (...) zijn tegen de storm' (LV 115:6).

Het **wijkgezin** stelt ons in staat om van onszelf te geven. De gelegenheden om onze tijd en talenten met anderen te delen zijn onbeperkt. Hopelijk zullen we hulp bieden om 't even waar we zijn, maar binnen een wijk kunnen we ons er alvast goed in oefenen.

Na twintig jaar in dezelfde wijk, trouwde ik en verhuisden wij naar een verre stad, waar mijn echtgenoot zijn opleiding voortzette. De mensen waren vriendelijk, maar ik was nogal verlegen van aard en had het moeilijk om mij op mijn gemak te voelen. Toen ik op een zondagochtend opstond van de achterste bank in de kapel om naar de zondagsschool te gaan, werd ik met een stevige handdruk en een glimlach begroet door een lid van de bisschop. Broeder Goates was één van de velen die moeite gedaan hadden om ons te leren kennen. Terwijl hij mijn hand schudde, zei hij: 'Virginia, vermijd die achterste rij en houd op met zoveel aan jezelf te denken!'

Plotseling zag ik alles vanuit een nieuw perspectief. Hij had wel gelijk, maar ik wist niet goed *hoe* ik moest ophouden met piekeren over mezelf. Naarmate de weken echter verstreken, maakte een roeping mij automatisch los van die achterste bank want daarvoor moest ik aan anderen gaan denken in plaats van aan mezelf. Stilaan begon ik mij er meer thuis te voelen. Opdrachten en roepingen zijn gemakkelijke manieren om betrokken te raken in het leven van anderen.

Hoe paradoxaal het ook moge klinken, als we ons concentreren op de behoeften van anderen, gaan onze eigen behoeften ons minder beheersen.

Een **wijkgezin** is een laboratorium waar het evangelie aangeleerd en beoefend wordt. Een leerkracht van een KGW-B-klas gaf eens een les over vasten. Nadat zij met de ouders gesproken had, zorgde deze zuster ervoor dat de kinderen broeder Dibble, een lid van de wijk dat erg ziek was, mochten gaan bezoeken. Tijdens dat bezoek vertelde zuster McRae dat de kinderen in het jeugdwerk hadden geleerd wat vasten bete-

kende. De meeste kinderen hadden nog nooit gevast en wilden nu als klas de volgende vastenzondag voor broeder Dibble vasten en bidden. Toen hij dat hoorde, gaf broeder Dibble in tronen uiting aan zijn gevoelens van dankbaarheid voor hen, voor het evangelie en voor het beginsel vasten. Die zondag, na hun vasten, knielden zuster McRae en haar klasje neer in hun klaslokaal en besloten zij hun vasten voor broeder Dibble met een gebed.

Ik heb altijd al geweten dat mensen die iets willen leren meer nodig hebben dan een uitleg; zij hebben een ervaring nodig. Dat onderwees Alma al toen hij de mensen uitnodigde om het woord te toetsen (zie Alma 32:27). De KGW-ers van de klas van zuster McRae hadden zowel de uitleg als de ervaring gekregen. Zij leerden het beginsel vasten in een heerlijk laboratorium van evangelieonderlicht kennen en toepassen, namelijk in hun eigen wijk.

Niet zoals de KGW-klas van zuster McRae leren de jongenvrouwen evangeliebeginselen in hun lessen op zondag. Dan worden zij uitgenodigd om 'dat woord te gaan beproeven' door deel te nemen aan de ervaringen uit hun boekje *Mijn persoonlijke vooruitgang*. Het proces is hetzelfde: eerst de uitleg, daarna de ervaring.

Onze Hemelse Vader verwacht van ons dat wij in onze wijk meedoelen. Het maakt deel uit van zijn plan. Misschien zegt u wel: Maar zuster Pearce, u hebt makkelijk praten, maar u hebt wel een erg idealistisch beeld van een wijk. *Mijn wijk* is anders!

Bedoelt u daarmee dat uw wijk echte mensen telt; mensen die egoïstisch zijn, vol egendunk, onervaren en op wie je niet kan verlaten? Wat ben ik daar blij om! Hoe zou een wijk ooit een *echte* laboratorium kunnen zijn waar je evangeliebeginselen als geduld, lankmoedigheid, naastenliefde en vergevensgezindheid kunt leren, als er geen mensen of situaties zijn waarin deze beginselen geoefend kunnen worden? Het wonderlijke van de hele zaak is dat wij allen *inderdaad* echte mensen zijn die in een door God bedachte structuur zijn bijeengebracht om ons te helpen worden als Hij.

Ik nodig u uit om van de wijk waar u deel van uitmaakt te houden: doe mee, geniet ervan, leer ervan.

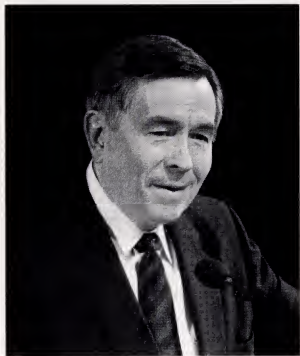
Ieder van ons kan zich zijn wijk of gemeente indenken als een Zionsgemeenschap en dan eraan werken om dat ervan te maken.

Ik getuig dat een wijk- of een gemeentegezin een groot en wonderbaarlijk onderdeel is van het plan van onze Hemelse Vader. Mogen wij daar beter gebruik van leren maken zodat we er zelf door groeien en uiteindelijk in zijn tegenwoordigheid terug kunnen keren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Op zoek naar het ware geluk

Ouderling W. Eugene Hansen
van het Presidium der Zeventig

'Een van de meest essentiële opgaven van de mensheid in deze tijd is het onderscheid te kennen tussen geluk en louter plezier.'

Vanaf het begin van de geschreven geschiedenis is de mensheid voortdurend op zoek geweest naar geluk. Ik geloof dat het juist is om te stellen dat de meesten onder ons in ons dagelijks leven erg beïnvloed worden door onze opvattingen over wat ons en andere mensen geluk en vreugde zal brengen.

Ik meen te mogen beweren dat dit ongewijfeld een lofwaardig streven is. De Heer heeft gezegd: 'De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Nephi 2:25).

Volgens de stichters van de Verenigde Staten van Amerika was geluk zo belangrijk dat zij het op één lijn stelden met het leven en de vrijheid. In de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring staat het volgende:

'Voor ons zijn de volgende waarheden vanzelfsprekend: dat alle mensen gelijk geschapen zijn en door hun Schepper een aantal onvervreemdbare rechten gekregen hebben, zoals het leven, de vrijheid en het streven naar geluk.'

Wat is het geluk? Waar vinden we het? Hoe verkrijgen we het? Ik herinner me een landelijk onderzoek waarvan ik de resultaten enige tijd geleden gelezen heb, waarin de antwoorden stonden op de vraag wat iemand gelukkig maakt.

Hoewel ik me niet alle details van dat onderzoek herinner, weet ik nog goed dat de

meeste mensen geld een belangrijk onderdeel van geluk vonden. De auteur van het onderzoek stipte echter aan dat alleen geld zelden of nooit tot waar geluk voert.

Ik heb twee belangrijke opmerkingen in dat verband. Ik herinner me een toespraak van president David O. McKay waarin hij een uitspraak van John D. Rockefeller aanhaalt die toen één van 's werelds rijkste mannen was. Hij had op dat ogenblik maagklachten en moet gezegd hebben: 'Ik zou veel liever genieten van een lekkere maaltijd dan een miljoen te bezitten'. Met een knip-oog merkte president McKay toen op: 'Toen hij dat zei, bezat hij natuurlijk al wel een miljoen.'

Ik geef graag toe dat het belangrijk is voldoende geld te hebben om in onze behoeften te voorzien. Is daar eenmaal in voorzien, dan heeft geld echter nog weinig te maken met waar geluk. De meeste voldoening beleeft men vaak aan het werk en de moeite die men doet om een waardevol doel te bereiken.

In de geschiedenis van mijn vader staat het verhaal van mijn grootmoeder die in Brigham City (Utah) opgroeiende tegen het einde van de negentiende eeuw. Het gezin was erg arm; het was uit Denemarken geëmigreerd en bezat weinig meer dan de kleren die ze droegen. Grootmoeder had zo graag een paar schoenen gehad om bij speciale gelegenheden te dragen. Om dit rechtvaardig verlangen te verwezenlijken, moest zij een hele zomer bessen plukken en op kinderen passen. Geld was in die tijd namelijk erg schaars en het werk erg goedkoop. Maar grootmoeders vreugde toen ze die schoenen gekocht had, was onbeschrijflijk. De schoenen pasten niet alleen haar, maar ook haar moeder. Daarom spraken zij af dat grootmoeder de schoenen op zondagochtend zou dragen tijdens de zondagschool en haar moeder 's avonds tijdens de avondmaalsdienst.

De woorden van William George Jordan zijn in dit verband erg toepasselijk:

'De voorwaarde voor echt geluk is niet altijd succes, voorspoed of de verwezenlijking van een bepaalde prestatie. Vaak is het de vreugde van hoopvol streven en zich toege-

wijd inzetten voor een bepaald goed doel. De wortel van waar geluk is altijd onzelfzuchtigheid, de vrucht ervan een of andere vorm van liefde' (*The Crown of Individuality*, 2e uitg., New York: Fleming H. Revell Co., 1909, blz. 78-79).

Een van de meest essentiële opgaven van de mensheid in deze tijd is het onderscheid te kennen tussen geluk en louter plezier. Satan en zijn volgelingen zijn er erg succesrijk in geworden mensen te overtuigen dat plezier het meest nastrevenswaardige doel moet zijn. Zijn listige belofte is dat plezier geluk geeft.

De allesbehalve genuanceerde boodschap waarmee televisie en film jong en oud voortdurend bestoken, is dat de geluk zullen ervaren als ze hun hartstochten de vrije teugel laten. De gevolgen van dergelijke roekeloosheid zijn echter overduidelijk. We dienen slechts te kijken naar de almaar stijgende sociale en psychologische pijn die we ervoor moeten betalen. Die opvatting is mede de oorzaak van een toenemend aantal tienerzwangerschappen, abortussen, verkrachtingen, kindermishandelingen, ongewenste intimiteiten, geweldplegingen, drugsverslaafden, ziekten, alcoholisten en gebroken gezinnen. De alarmerende statistieken zijn duidelijk genoeg, maar hebben weinig of geen effect.

Een aantal jaren geleden heeft ouderling James E. Talmage zo treffend beschreven wat er aan de hand is dat hij als het ware voor onze tijd aan het schrijven was. Ik citeer:

'Deze tijd is er één van genotzucht en de mensen worden gek in hun zoeken naar opwindende sensaties die alleen maar ontgoochelen. In deze tijd van namaak, overspel en goedkope imitatie is de duivel meer dan ooit tevoren in de geschiedenis van de mensheid druk bezig met het produceren van pleziertjes, zowel oude als nieuwe. Die pleziertjes biedt hij dan op de aantrekkelijkste manier te koop aan onder de valse naam van geluk. Zijn bekwaamheid om zielen te vernietigen is ongeëvenaard; hij kan bogen op eeuwen van oefening en ervaring. Juist door die bekwaamheid beheerst hij de markt. Hij heeft de knepen van het vak goed geleerd en weet hoe hij de aandacht van klanten kan trekken en hun verlangens opwekken. Hij presenteert zijn waar mooi verpakt in felle kleuren met een goudkleurig koordje en een strikje. Klooplustige menigten verdringen zich trekkend en duwend voor zijn uitverkoopafsales.

'Volg even één van die begerige klooplustigen met een bontgekleurde doos onder de arm en observeer hem eens terwijl hij zijn doos opent. Wat vindt hij onder die sierlijke verpakking? Hij had gezocht zoet geluk te vinden, maar krijgt uiteindelijk slechts een minderwaardige vorm van plezier waar

men misselijk van word' (*Improvement Era*, jrg. 17 [nr. 2], blz. 172-173).

Het is veelbetekend dat ouderling Talmage zoveel jaar geleden onze tijd zo treffend kon beschrijven, een beschrijving die in zekere zin nog meer van toepassing is op onze tijd dan op zijn tijd. Sommigen stellen voor dat we ons troosten met de gedachte dat de toestand toen even slecht was als nu. Maar ik bekijk het anders. Ik denk dat de woorden van ouderling Talmage een waarschuwing waren waar we als volk veel meer van hadden moeten leren dan we gedaan hebben.

Ware vreugde en geluk zijn het gevolg van een levenswijze die onze Hemelse Vader behaagt. In afdeling 52 van de Leer en Verbonden vertelt de Heer ons dat Hij ons 'een voorbeeld in alle dingen (zal) geven, opdat gij niet moogt worden misleid; want Satan gaat rond in het land, en hij gaat voort de natieën te misleiden' (vs. 14).

Dit voorbeeld is de volheid van het evangelie van Jezus Christus waar wij zo mee bezig zijn.

We kunnen alleen gelukkig worden als wij in dit leven bepaalde lessen leren. Die lessen leren we met vreugde of met verdriet. Ik denk daarbij aan de woorden van Jakob, de broer van Nephi, die vele eeuwen geleden geschreven heeft:

'Hierin nu verheugen wij ons; en wij werken met vlijt om deze woorden op platen te graveren in de hoop, dat onze geliefde broeders en onze kinderen ze met een dankbaar hart zullen ontvangen en lezen, om met vreugde en niet met smart (...) te worden ingelicht' (Jakob 4:3; cursivering toegevoegd).

Is dat niet zo? Zijn er niet bepaalde basisbeginselen en waarheden die we moeten leren om in dit leven gelukkig te zijn? En ofwel doen we wat juist is en leren we die met vreugde; ofwel leren we ze met smart of door ervaringen die smart veroorzaken. Men kan de geboden van God niet overtreden en toch gelukkig zijn. Denk aan de schriftplaats die al eerder tijdens deze conferentie is aangehaald: 'Goddeeloesheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10).

Ik herinner me dat ik mijn vader eens het volgende heb horen zeggen, net voordat hij een van zijn kinderen een welverdiend pak slaag gaf: 'Wie niet horen wil, moet voelen.'

Als we allen meer zouden luisteren, zouden we het niet zo vaak in die zin hoeven voelen.

Laat me nu even iets tot de jongelui zeggen. Wij willen dat jullie gelukkig zijn. Als ouders, grootouders, priesterschapsleiders en -adviseurs zijn we erg bezorgd wanneer we kijken naar de zedelijke laksheid die hand over hand toeneemt en blijkbaar zo gemakkelijk aanvaard wordt in Amerika en in de andere landen van de wereld.

Het gevolg van die bezorgdheid is dat we meer met jullie willen praten, dat we vragen naar bijzonderheden over jullie afspraakjes, activiteiten en feestjes, en dat we jullie in sommige gevallen zelfs beperkingen opleggen in verband met bepaalde plaatsen, plannen of vriendschappen.

Misschien hebben jullie de indruk dat we overdrijven wanneer we jullie de raad geven jullie hartstochten in te tomen, iedere vorm van pornografie te vermijden, het woord van wijsheid te onderhouden, verderfelijke situaties en plaatsen te vermijden, hoge morele normen te ontwikkelen en je daaraan te houden, een sterke verantwoordelijkheidszin te ontwikkelen, boven de massa uit te stijgen en bereid te zijn om helemaal alleen achter je principes te staan wanneer de situatie dat vereist.

Misschien lijken we wel te bezorgd, maar laat mij jullie het volgende vragen: Veronderstel dat jullie zien dat een jonger broertje op een warme zomerdag zijn treintje voor een ijsje wil ruilen. Of veronderstel dat jullie een sterke verantwoordelijke rivier zien toelopen, zich niet volledig bewust van de gevaren die voor iemand met jullie leeftijd en ervaring maar al te duidelijk zijn.

Natuurlijk zouden jullie in beide gevallen onmiddellijk hulp bieden. Het zou onverantwoord zijn als jullie dat niet deden.

Op dezelfde manier voelen jullie ouders en jeugdleiders zich verantwoordelijk om jullie raad te geven en te waarschuwen voor gevaren die jullie nog niet ten volle onderkennen, gevaren die desastreuze lichamelijke, verstandelijke en geestelijke gevolgen kunnen hebben.

Wat is het geluk dan eigenlijk? In welke zin verschilt het van louter plezier? Laat me opnieuw ouderling Talmage aanhalen:

'Geluk is echte voeding, gezond, lekker en voedzaam; het sterkt het lichaam en ontwikkelt energie voor lichamelijke, verstandelijke en geestelijke activiteiten. Plezier daarentegen is slechts een bedrieglijk opwekkend middel dat, net als alcohol, iemand in de waan laat dat hij sterk is terwijl hij in werkelijkheid verzwakt is; of hem vertelt dat alles in orde is terwijl hij in feite dodelijk ziek is.

'Geluk heeft geen slechte nasmaak en laat geen deprimerend gevoel achter. Het vereist geen bekering en veroorzaakt geen spijt of wroeging. Plezier daarentegen maakt maar al te vaak bekering, berouw en lijden noodzakelijk; en, wanneer men er zich volledig aan te buiten gaat, veroorzaakt het ontarding en vernietiging.

'Waar geluk beleeft men telkens weer in zijn herinnering; het wordt telkens opnieuw ten volle beleefd. Een ogenblik van verkeerd plezier kan een scherpe steek nalaten, die als een doorn in het vlees een voortdurende bron van smart kan zijn.

'Geluk heft niets te maken met frivoliteit of met lichtzinnige vrolijkheid. De bron van geluk ligt dieper in de ziel en gaat vaak gepaard met tranen. Bent u nog nooit zo gelukkig geweest dat u moest huilen? Ik wel' (*Improvement Era*, jrg. 17 [nr. 2], blz. 173).

Ach, dat wij als volk maar konden worden als de mensen in het Boek van Mormon waarover geschreven staat:

'En er waren geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woende.

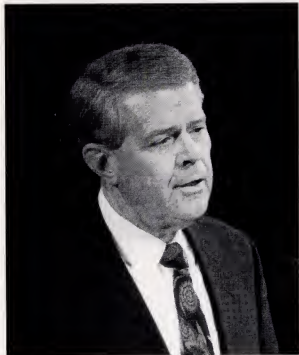
'En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoerijen, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen' (4 Nephi 1:15-16). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Goddelijke vergeving

Ouderling Ronald E. Poelman
van de Zeventig

'Het bekeringsproces dat leidt tot vergeving begint met en vindt zijn voltooiing in geloof in de Heer Jezus Christus. Hij is de Bron en de Voleinder van ons geloof.'

De Heiland van de wereld en de Verlosser van alle kinderen van God, Jezus van Nazaret, bezit de macht om zonden te vergeven. Zijn eigen getuigenis daarvan slaat in het Nieuwe Testament (zie Matteüs 9:6; Marcus 2:10; Lucas 5:20, 24). Zijn apostelen Petrus en Paulus hebben van die waarheid getuigd (zie Handelingen 5:31; 13:38-39; Efeziërs 1:7), evenals profeten in het Boek van Mormon (zie Enos 1:5; Mosiah 4:3; Moroni 6:8) en in deze tijd (zie Leer en Verbonden 61:2).

Door de eeuwen heen hebben veel mensen grote vreugde en gemoedsrust verkregen door het juiste begrip en de aanvaarding van de vergeving van de Heer. Blijkbaar echter blijven vele anderen gebukt gaan onder de last van schuldgevoel, wroeging en te weinig zelfvertrouwen als gevolg van een onvolledig begrip en getuigenis van de leer van Christus.

Onlangs heb ik een persoonlijk gesprek gehad met iemand die na een ernstige overtreding veel moeite gedaan had om zich te bekeren en vergeving te ontvangen van de mensen die hij persoonlijk gekwetst had, van de kerk en van de Heer. Toen ik hem vroeg: 'Hebt u het gevoel dat uw Hemelse Vader u vergeven heeft?', gaf hij een aarzel-

lend positief antwoord. 'Hoe krijgen we vergeving?' vroeg ik hem.

Hij legde uit dat hij zijn zondig gedrag verzaakt had, aan de juiste priesterschapsautoriteiten zijn fouten beleden had en moeite gedaan had om zijn fouten te herstellen voor diegenen die hij gekwetst had. Daarna beschreef hij zijn inspanningen om overeenkomstig de beginselen van het evangelie en de normen van de kerk te leven.

Over de Heiland en diens zoenoffer sprak hij met geen woord. De onderliggende veronderstelling was duidelijk dat men vergeving van God ontvangt door de stappen van bekering te volgen die te maken hebben met gedragsverandering. Ondanks zijn ernstige inspanningen om zich te bekeren, bleek die broeder nog altijd bezwaard te zijn door gevoelens van wroeging en spijt in de overtuiging dat hij voor zijn zonden moest blijven boeten.

Het gaat hier jammer genoeg niet om een alleenstaand geval. Ik ken anderen die gebukt gaan onder de last van fouten in het verleden, grote en kleine, omdat zij geen volledig dan wel een verkeerd beeld hebben van het verlossingsplan en de barmhartigheid van onze Hemelse Vader. Die mensen worstelen zich misschien onnodig door dit leven zonder de vreugde en de gemoedsrust die de uiteindelijke bedoeling zijn van ware bekering en goddelijke vergeving.

Diegene die denkt dat hij de prijs voor zijn zonden kan en moet betalen om goddelijke vergeving te verkrijgen, zal zich niet vrij voelen om vooruitgang te maken en zijn goddelijke mogelijkheden te verwezenlijken, namelijk het eeuwige leven.

De realiteit is nu eenmaal zo dat we onszelf niet kunnen redden.

De beste bron voor een juist begrip van het verkrijgen van vergeving is het Boek van Mormon. Laten we een aantal voorbeelden van leerstellingen daaromtrent in ogen-schouw nemen.

Enos heeft een verslag gegeven van zijn ervaring in het bos toen hij nadacht over de woorden van zijn vader met betrekking tot het eeuwige leven:

'En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel; (...)

'En er kwam een stem tot mij, die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven (...)

'En ik zeide: Heer, hoe is het geschied?

'En Hij zeide tot mij: Wegens uw geloof in Christus' (Enos 1:4-8).

Hoe is het geschied? Wij allen onder er goed aan over die vraag na te denken. Opnieuw geeft het Boek van Mormon verder inzicht.

Vader Lehi leert ons dat het goddelijke doel van onze sterfelijke proeftijd vereist dat we in alle dingen tegenstelling ervaren en dat we, als we goed en kwaad kennen, onze keuzevrijheid uitoefenen, keuzen doen en onze verantwoordelijkheid voor de gevolgen daarvan op ons nemen (zie 2 Nephi 2).

Van de profeet Alma leren we dat we onderworpen zijn aan de goddelijke wet, die alle mensen in zeker opzicht overtreden hebben, zodat we allen onderworpen zijn aan de eisen der gerechtigheid (zie Alma 42:14, 18). Goddelijke wetten liggen aan de basis van de gerechtigheid Gods. Volgens die wetten ontvangen we wat we verdienen alnaargelang onze gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan de wet.

Gerechtigheid laat niet toe dat overtreders vergeving ontvangen, maar legt straffen op (zie Leer en Verbonden 82:4). Daarnaast is iedereen onderworpen (LV 107:84). Nadat we al het mogelijke gedaan hebben om ons te bekeren, blijven wij nog altijd onderworpen aan de eisen van de gerechtigheid en aan de straffen, waaraan wij niet kunnen voldoen.

Alma leert ons echter ook over het plan van barmhartigheid van onze Vader. Volgens dat plan zou de Zoon van God voor de zonden van de wereld verzoening doen en 'de eisen der gerechtigheid (...) bevredigen, opdat God een volmaakt, rechtvaardig en tevens een barmhartig God zou zijn' (Alma 42:15).

Het plaatsvervangend offer van de Heiland voldoet aan de gerechtigheid van God. Daarom biedt God zijn barmhartigheid aan opdat we vergeving voor onze persoonlijke overtredingen mogen ontvangen door geloof in de Verlosser en daaropvolgend gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.

Vader Lehi heeft zijn zoon Jakob het volgende geleerd:

'Daarom komt verlossing in en door de Heilige Messias; want Hij is vol genade en waarheid.

'Zie, Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben' (2 Nephi 2:6-7).

Het bekeringsproces dat leidt tot vergeving, begint met en vindt zijn voltooiing in geloof in de Heer Jezus Christus. Hij is 'de

Bron en de Voleinder van ons geloof' (Moroni 6:4). Ons geloof in Hem als Heiland en Verlosser veroorzaakt bij ons oprecht verdriet om onze overtredingen, een gebroken hart en een verslagen geest, en een sterk verantwoordelijkheidsgevoel. Daarop volgt een verandering van instelling en een zich toekeren tot God.

Wij besluiten om ongehoorzaamheid te verzaken, en zelfs nalatigheid, en streven ernaar onze Vader in de hemel beter te leren kennen en zijn wetten en geboden te gehoorzamen.

Wij blijven ondertussen bidden om vergeving van onze Vader, om kracht zodat we verzoeking kunnen weerstaan en om inspiratie zodat we ons leven kunnen vullen met wat goed is, en de Heer behaagt. We streven naar de vergeving van hen die we iets misdaan hebben en proberen, voor zover dat mogelijk is, voor schadeloosstelling te zorgen.

Als ons vroeger gedrag onze huidige status in de kerk beïnvloedt, belijden we onze zonden aan de juiste autoriteiten van de kerk. Indien nodig onderwerpen we ons aan kerkelijke discipline, die niet alleen bedoeld is om te bestraffen, maar ook om te genezen zodat we opnieuw kunnen beginnen. Door dit hele proces van bekering heen hebben we gevoelens van spijt, wroeging en schuld, wat ons doet lijden. Dit persoonlijke leed voldoet echter niet aan de eisen der gerechtigheid die in werking treden wanneer een goddelijke wet overtreden wordt. De prijs voor onze zonden kunnen we zelf niet betalen.

De herren Christus heeft gezegd: 'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren' (LV 19:16). Aan de

Nephtien heeft Hij verklaard: 'Wilt gij nu niet tot Mij wederkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen?' (3 Nephi 9:13; cursivering toegevoegd).

De gave van vergeving van de Heer is echter niet volledig zolang ze niet aanvaarden. Ware en volledige bekering is een verzoeningsproces met God waarbij we de goddelijke gave van de vergeving aanvaarden.

Met de woorden van Nephi: 'Na alles, wat wij kunnen doen, (worden wij) slechts door genade zalig' (2 Nephi 25:23).

Het oneindig zoenoffer was tweeledig: ten eerste, onvoorwaardelijke opstanding en onsterfelijkheid voor iedereen. Ten tweede: het eeuwige leven voor iedereen, op voorwaarde van geloof in Jezus Christus als de Heiland en Verlosser, gevolgd door bekering.

Daarna dienen we ons voor te bereiden op de reddende en verhogende verordeningen van het evangelie, de daarbijkorende verbonden te ontvangen en er voortdurend naar te streven die verbonden na te komen en de geboden te onderhouden.

Ondanks onze vastbeslotenheid en onze inspanningen zullen we de volmaaktheid niet bereiken zolang we sterfelijk zijn. Toch kunnen wij, zoals Nephi vroeger, zeggen: 'Toch weet ik, in Wie ik mijn vertrouwen heb gesteld' (2 Nephi 4:19).

Het natuurlijk gevolg is het voornemen onze inspanningen te hervatten.

Absolute voorwaarde voor het verkrijgen van vergeving van God is persoonlijke erkenning en aanvaarding van de genade van de Vader die tot ons komt via het zoenoffer van Jezus Christus, en een vernieuwing van het verbond om de beginselen van het evangelie te gehoorzamen.

Van dit proces en de gevolgen ervan staan voorbeelden in het Boek van Mormon.

Nadat koning Benjamin zijn volk in de leerstelling van de verzoening had onderwezen, smeekte het volk, zich bewust van zijn overtredingen, om barmhartigheid zodat het door het zoembloed van Christus vergeving mocht ontvangen voor zijn zonden, want, zo zeiden zij: 'Wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God (...)

'[En] de Geest des Heren kwam op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten door het grote geloof, dat zij in Jezus Christus hadden' (Mosiah 4:2-3).

Ieder van ons kan zich de vraag stellen: 'Hoe weet ik dat ik vergeven ben?'

Nadat we, vertrouwend op de genade en barmhartigheid van God, alle stappen van bekering genomen hebben, is het vanzelfsprekend dat we van de Heiland getuigen en van zijn zoenoffer, en ernaar streven een voorbeeld voor de gelovigen te zijn.

De volgende bemoedigende woorden zijn afkomstig van ouderling Bruce R. McConkie, een apostel van Jezus Christus:

'Het verband tussen getuigenis geven door de macht van de Heilige Geest en de vergeving van zonden is een illustratie van een heerlijke evangeliewaarheid, namelijk dat wanneer getrouwe heiligen ter laatste dagen de Heilige Geest met zich hebben, zij rein en zuiver voor de Heer zijn omdat de Geest niet in onreine tabernakelen kan wonen. Daarom ontvangen zij door dat gezelschap vergeving van de zonden die zij na hun doop begaan hebben' (*The Mortal Messiah: From Bethlehem to Calvary*, 4 delen, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1980, deel 3, blz. 40-41).

De essentie van het evangelie is het plaatsvervangend offer van de Heiland, waardoor aan de eisen van de gerechtigheid van God voldaan wordt en de barmhartigheid van God in werking treedt. Het gevolg daarvan is een universele, onvoorwaardelijke opstanding en de mogelijkheid van het eeuwige leven voor iedereen die Jezus Christus als de Verlosser aanneemt en leeft volgens de beginselen, verordeningen en verbonden van het evangelie.

De profeet vanouds, Jesaja, heeft geleerd: 'Houdt op kwaad te doen; 'Leert goed te doen (...).

'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol' (Jesaja 1:16-18).

Verder schrijft hij:

'Nochtans, onze ziekten heeft Hij op zich genomen, en onze smarten gedragen (...).

'Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden' (Jesaja 53:4-5).

De profeet van deze bedeling, Joseph Smith, en zijn medewerker, Sidney Rigdon, gaven getuigenis van het evangelie in afdeling 76 van de Leer en Verbonden. Omdat ieder van ons een *gelijksortig* geestelijk getuigenis kan ontvangen, denk ik dat wij *dezelfde woorden* mogen gebruiken als zij om ons getuigenis te formuleren:

'En dit is het evangelie (...)

'Dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor [mij] te worden gekruisigd, om [mijn] zonden (...) te dragen, en om [mij] te heiligen en [mij] van alle ongerechtigheid te reinigen;

'Dat [ik] (...) zalig mocht worden door bemiddeling van Hem' (LV 76:40-42).

Tot slot nog deze verzen van mijn lievelingslofzang:

*Hoe mild is Godes woord,
elk voorschrijft en gebod!
Kom, werp uw lasten op de Heer,
vertrouw aan Hem uw lot. (...)*

*Waarom die zware last
van zorg op uw gemoed?
O, buig u voor de Vader neer,
ontvang vertroosting zoet.*

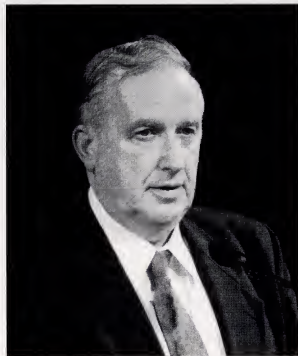
*Zijn goedheid, eindeloos,
staat vast, verandert niet.
'k Leg al mijn lasten voor Hem neer
en zing een dankbaar lied.
(Lofzang 87.)*

Deze waarheden heb ik getracht te onderwijzen. Ik getuig plechtig dat ze waar zijn, in de heilige naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke kennis verwerven

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Geestelijke kennis verwerven gebeurt niet mechanisch. Het is een heilig voorrecht dat aan geestelijke wetten is verbonden. Ik getuig dat u geïnspireerde hulp kunt ontvangen.'

U de fantastische en rechtschapen leden van deze kerk, inspireert en motiveert mij voortdurend. Ik dank u voor uw levenslust, de gulheid waarmee u van uzelf geeft, uw toewijding, en uw vastbeslotenheid om een rechtschapen leven te leiden. Ik ben ook dankbaar voor de vele vrienden die met ons de conferentie hebben bijgewoond. Mogen de boodschappen u tot zegen zijn.

Onlangs vroeg een jongeman in Zuid-Amerika mij: 'Kunt u een enkele ideeën geven hoe we de Heiland beter kunnen leren kennen en in staat zullen zijn om zijn voorbeeld voortdurend te volgen?' Die belangrijke en andere gelijksoortige vragen zijn de aanleiding geweest tot deze boodschap over het verwerven van geestelijke kennis.

President Ezra Taft Benson heeft op de volgende manier het belang van geestelijke kennis benadrukt:

'Wij behoren het dagelijks bestuderen van de Schriften tot een levenslange bezigheid te maken. (...) Een van de belangrijkste dingen die u (...) kunt doen, is u onder te dompelen in de Schriften. Onderzoek ze naarstig. (...) Raak vertrouwd met de leer. Maak u van de beginselen die erin gevonden worden eigen. (...)

'U dient (...) te begrijpen dat het (...) onderzoeken van de Schriften niet een ons door de Heer opgelegde last is, maar een heerlijke zegen en gelegenheid' (*De Ster*, januari 1987, blz. 49).

President Spencer W. Kimball heeft eens opgemerkt:

'Geestelijke studie komt op de eerste plaats. Het wereldlijke zonder het fundament van het geestelijke is (...) als schuim op de melk, de vergankelijke schaduw. (...) Men hoeft niet te kiezen tussen die twee (...) want er is gelegenheid om beide op te doen' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 390).

Wanneer u op zoek gaat naar geestelijke kennis, zoek dan naar de beginselen. Scheid ze zorgvuldig van de details die dienen ter verklaring. Beginselen zijn geconcentreerde waarheden, zodanig verpakt dat ze op een brede waaier van omstandigheden toegepast kunnen worden. Zelfs in de meest verwarrende en meeslepnde omstandigheden maakt een waar beginsel duidelijk welke beslissingen de juiste zijn. Het is alle moeite waard om waarheid die we leren kennen tot eenvoudige beginselverklaringen te herleiden. Datzelfde heb ik gedaan bij het verwerven van geestelijke kennis. Het resultaat deel ik u nu mee in de hoop dat het een goed startpunt voor uw studie zal zijn. De beginselverklaring luidt als volgt:

Om geestelijke kennis te verkrijgen en met wijsheid te gehoorzamen moet men:

- nederig goddelijk licht zoeken
- geloof in Jezus Christus oefenen
- naar zijn raad luisteren
- zijn geboden onderhouden

Naarmate geestelijke kennis zich ontvouwt, dient het begrepen, gewaardeerd, gehoorzaamd, in herinnering gebracht en uitgebreid te worden.

Ik wil die uitspraak verklaren aan de hand van voorbeelden die ik gevonden heb in de Schriften, bij de profeten, of in het waardevolle, maar moeilijke laboratorium van de eigen ervaring. Mijn verlangen daarbij is dat deze ideeën u zullen helpen om uw leven lang geestelijke waarheid te zoeken.

Te zijner tijd kunt u dan het doel bereiken dat president Joseph F. Smith als volgt formuleerde heeft:

'Het hoogste wat het mensdom in deze wereld kan bereiken, is zich zó volledig en zó volmaakt met de goddelijke waarheid vertrouwd te maken, dat geen enkel op deze wereld levend wezen hen ooit door voorbeeld of drag van de door hen verworven kennis zal doen afwijken. (...)

'Van mijn jongensjaren af heb ik de beginselen van het evangelie op zulk een manier (...) willen leren, dat onverschillig wie er ook van de waarheid mocht afvallen, (...) mijn grondslag veilig zou zijn en ik zekerheid zou hebben in de waarheid die ik had geleerd (...) (*Evangelieleer*, blz. 4).

Niet als president Smith hebben u en ik behoefte aan zo'n veilig anker om ons leven rechtschapen te houden en te voorkomen dat we door de meedogenloze golven van wereldlijkheid weggespoeld worden.

De volgende schriftteksten leren ons waarom we *goddelijk licht* moeten zoeken.

'Uw woord is een lamp voor mijn voet en een *licht* op mijn pad' (Psalm 119:105; cursivering toegevoegd).

'Ik, de Here, (...) zal voor eeuwig een *licht* zijn voor hen, die naar Mijn woorden luisteren' (2 Nephi 10:14; cursivering toegevoegd).

'Ik ben het, Die spreekt; (...) Ik ben het *Licht*, dat in de duisternis schijnt, en door Mijn macht geef Ik u deze woorden. (...)

'Stel uw vertrouwen in de Geest, Die u aanspoort goed te doen, ja, rechtvaardig te handelen, ontoemdig te wandelen, rechtvaardig te oordelen; dit is Mijn Geest. (...)

'Ik zal u van Mijn Geest mededelen, Die uw verstand zal verlichten en uw ziel met vreugde vervullen;

'En (...) hierdoor zult gij alles weten, wat gij ook van Mij verlangt en wat rechtvaardig is, en indien gij met vertrouwen in Mij gelooft, dat gij het zult ontvangen' (LV 11:11-14; cursivering toegevoegd).

Vergelijkingen met fysiek licht helpen ons de kracht van geestelijk licht te begrijpen. Wanneer een lamp in een duistere kamer wordt aangestoken, overwint die het duister. Wanneer de duisternis echter heel dicht is, kan die het licht overwinnen, bijvoorbeeld een lamp die in een emmer met zwarte inkt gestopt wordt. Geestelijk licht overwint de duisternis van onwetendheid en ongelof. Wanneer overtreding een leven ernstig verduistert, snijden de geestelijke waarheden van bekering de duisternis gelijk een laserstraal die de donkerste inkt doordringt.

Nederigheid is een basisvoorwaarde voor geestelijke kennis. Nederig zijn betekent onderwijsbaar zijn. Wie nederig is, kan door de Geest onderwezen worden en uit door de Heer geïnspireerde bronnen zoals de Schrif-

ten. De zaden van persoonlijke groei en geestelijk begrip ontkiemen en gedijen in de vruchtbare grond van de nederigheid. De vrucht van die zaden is geestelijke kennis die iemand tot leiding kan strekken in dit leven en in het hiernamaals.

Een hoogmoedige kan de dingen van de Geest niet te weten komen. Deze waarheid onderwees Paulus, toen hij zei:

'Niemand weet (...) wat in God is, dan de Geest Gods. (...)

'Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is' (1 Korintiërs 2:11, 14).

Het verwerven en gebruiken van waardevolle kennis vraagt veel persoonlijke inzet zodat u niet onbepakt kunt proeven van ieder onderdeel van het leven dat u u fascineert. Daarom dient u zorgvuldig een paar deelgebieden van het leven uit te kiezen en u te concentreren om vitale waarheden op dat vlak te leren en die met anderen te delen. Ik weet dat het uitzonderlijk veel energie vraagt om erg waardevolle kennis te verkrijgen. Vooral wanneer wij geestelijke kennis wensen te verkrijgen, is dat het geval. President Kimball heeft dat als volgt gezegd:

'De schatten van zowel wereldlijke als geestelijke kennis zijn verborgen schatten, maar dan wel verborgen voor hen die niet goed zoeken of ernaar streven. (...) Geestelijke kennis is niet zomaar beschikbaar voor wie erom vraagt; zelfs erom bidden is niet genoeg. Het vereist doorzettingsvermogen en de toewijding van iemands leven. (...) De belangrijkste van alle schatten van kennis is de kennis van God' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 389-390).

Brigham Young leerde waarheid door zorgvuldig naar Joseph Smith te luisteren en ernaar te streven alles te begrijpen wat door woord, voorbeeld of de Geest onderwezen werd. Het leerproces dat daar het gevolg van was, heeft generaties tot zegen gestrekt. Het stelde Brigham Young in staat nog meer waarheden te leren en veel meer door te geven dan wat hij van Joseph Smith zelf ontvangen had.

Volg zijn voorbeeld na.

Het is absoluut noodzakelijk om *geloof te oefenen in Jezus Christus*. Dat is het fundament van het heilsplan. Wanneer men het oefenen van geloof paart aan een ernstige inspanning en tegelijk bereid is om *naar zijn raad te luisteren*, resulteert dat in grote persoonlijke groei en zegeningen. De Heiland heeft verklaard:

'En nu geef Ik u een gebod om (...) ijerig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

'Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.

'Want het woord des Heren is waarheid, en alles wat waarheid is, is *licht*, en alles wat *licht* is, is Geest, namelijk de Geest van Jezus Christus.

'En de Geest geeft *licht* aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.

'En een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot (...) de Vader' (LV 84:43-47; cursivering toegevoegd).

Gehoorzaamheid speelt een fundamentele rol in het verwerven van geestelijke kennis, zoals blijkt uit de volgende opmerking van president Joseph Fielding Smith:

'Nu is de Heer bereid ons gaven te geven en ons verstand te verlevendigen. Hij zal ons (...) kennis geven die zo diep in onze ziel geworteld wordt dat [ze] (...) nooit meer kan worden uitgeroerd. Dat alles op voorwaarde dat wij het licht zullen zoeken (...) en het begrip dat ons beloofd is, en dat we kunnen ontvangen als wij maar trouw blijven aan ieder verbond en verplichting van het evangelie van Jezus Christus' (Conference Report, oktober 1958, blz. 22).

Om de geboden te onderhouden, moet je ze kennen. De allerbeste bron om ze te leren, is de Schriften. President Joseph Fielding Smith heeft de volgende raad gegeven:

'Wij worden in deze tijd lastig gevallen door mensen met kwade bedoelingen (...) die het getuigenis van de leden van de kerk [trachten te] vernietigen, en velen (...) zijn in gevaar wegens een tekort aan begrip en omdat zij de leiding van de Geest niet gezocht hebben. (...) Het is een gebod van de Heer dat de leden (...) ijerig zijn (...) en (...) de fundamentele waarheden van het evangelie bestuderen. (...) Ieder gedoopt lid [kan] een duurzaam getuigenis hebben (...) maar [zonder] studie, gehoorzaamheid, en een ijerig zoeken om waarheid te leren kennen en begrijpen (...) zal [het] verflauwen en ten slotte verdwijnen' (Conference Report, oktober 1963, blz. 22).

Diepe geestelijke kennis kan niet zomaar van het ene verstand of hart overgedragen worden naar het andere. Dat vergt geloof en een ernstige inspanning. Kostbare waarheid komt in kleine porties door geloof, zware inspanning, en een soms verscheurende strijd. De Heer heeft dat zo bedoeld om onze ontwikkeling en vooruitgang te bevorderen. Moroni heeft gezegd: 'Betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof' (Ether 12:6). President Harold B. Lee heeft de volgende wijze instructie gegeven om die waarheid te verduidelijken:

'Het bloed van de Heiland, zijn verzoening, zal ons reddend, maar alleen nadat wij al het mogelijke gedaan hebben om onszelf te redden door zijn geboden te onderhou-

den. Alle beginselen van het evangelie zijn beginselen met een belofte waardoor de plannen van de Almachtige aan ons bekendgemaakt worden' (*Ye Are The Light of the World*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 245).

Naarmate stukken van de waarheid zich ontvouwen, moeten ze begrepen, gewaardeerd, gehoorzaamd, in herinnering gebracht en uitgebreid worden. Ik zal dat uitleggen.

• *Begrepen.* Ieder onderdeel van de waarheid dat u tegenkomt, moet u zorgvuldig onderzoeken in het licht van vroeger verworven kennis om te bepalen waar het thuishoort. Denk erover na; onderzoek het door en door. Bestudeer het vanuit iedere hoek om verborgen betekenissen te ontdekken. Plaats het in het juiste perspectief zodat u er zeker van bent dat u geen voorbarige conclusies getrokken hebt. Gebedvol overwegen levert meer begrip op. Een dergelijke overweging is vooral belangrijk wanneer de waarheid komt als een indruk van de Geest.

• *Gewaardeerd.* U toont uw waardering voor kennis door die waardering te verwoorden, vooral dan in oprechte gebeden van dankbaarheid. De Heer heeft gezegd: 'Hij die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs handertvoudig, ja, en meer dan dit' (LV 78:19).

• *Gehoorzaamd.* Het toepassen van waarheid in gehoorzaamheid is de zekerste manier om die voor eeuwig tot de uwe te maken. Als u uw kennis wijs gebruikt, zal

dat in uw leven kostbare vruchten voortbrengen.

• *In herinnering gebracht.* Krachtige geestelijke leiding in uw leven kan uitgeschakeld worden of naar de achtergrond verdronken tenzij u maatregelen neemt om die te behouden. Brigham Young heeft verklaard: 'Als u van de waarheid houdt, zult u zich die kunnen herinneren' (*Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, blz. 10). Kennis die zorgvuldig wordt opgeschreven, is kennis die beschikbaar is in tijd van nood. Geestelijk gevoelige informatie dient u op een heilige plaats te bewaren. Daardoor toont u de Heer dat u die hoogacht en verhoogt u uw kansen om nog meer licht te ontvangen.

• *Uitgebreid.* Deze gedachte wijst erop dat uw inspanningen om uw inzicht van de waarheid te vergroten, te verruimen en uit te breiden, rijkelijk beloond worden. Gebruik de Schriften en de uitspraken van de profeten om uw kennis uit te breiden. U zult merken dat uw inspanningen om kennis met anderen te delen vaak beloond worden met meer inzicht voor uzelf omdat nog meer licht uw verstand en uw hart binnenstroomt (zie LV 8:2-3).

We komen aan het eind van een geweldige conferentie. De boodschappen hebben u met veel geïnspireerde waarheid gezegend zonder dat u er zelf veel voor hebt moeten doen. Maak deze waarheden nu tot de uwe door studie, bewuste toepassing en het navolgen van een profete van God, Spencer

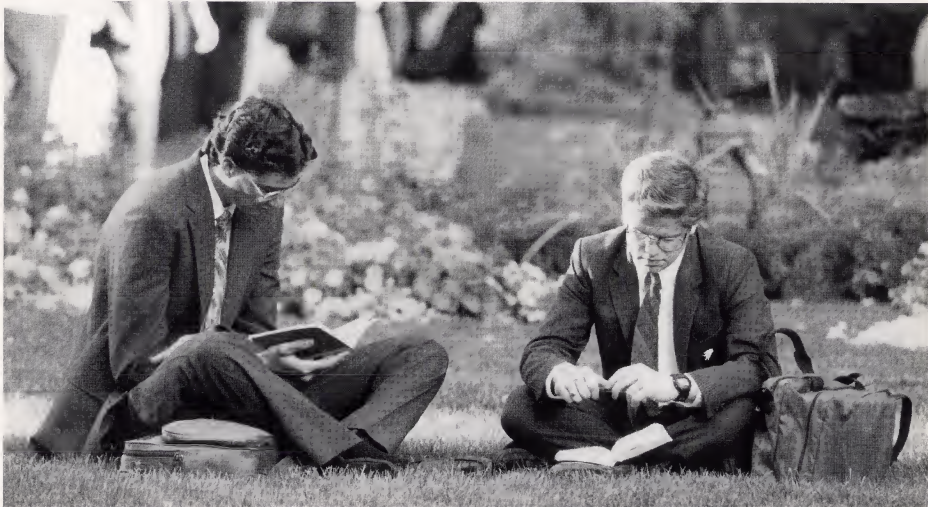
W. Kimball, die aan het einde van een conferentie heeft gezegd:

'Terwijl ik hier zat, ben ik tot het inzicht gekomen dat er veel gebieden in mijn leven zijn waarin ik mij, als ik vanavond thuiskom van deze conferentie, kan verbeteren. Ik heb in mijn gedachten een lijstje opgesteld met die punten en zal eraan beginnen te werken zodra deze conferentie voorbij is' (Conference Report, oktober 1975, blz. 164).

Het voorrecht om absolute waarheid te leren, is mij heilig. Ik heb groot respect voor het feit dat onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon toestaan, en zelfs verlangen, dat wij van Hen leren. Gebruik wat ik u verteld heb met de nodige fingevoeligheid voor het wonderlijke voorrecht dat wij hebben om in eeuwige waarheid onderricht te worden als wij maar bereid zijn om te gehoorzamen. Geestelijke kennis verwerven gebeurt niet mechanisch. Het is een heilig voorrecht dat aan geestelijke wetten is verbonden. Ik getuig dat u geïnspireerde hulp kunt ontvangen. Vraag uw Hemelse Vader in nederigheid. Zoek goddelijk licht.

Oefen geloof in de Heiland. Streef ernaar zijn raad na te volgen en zijn geboden te gehoorzamen. Hij zal u zegenen en leiden in deze soms verraderlijke wereld.

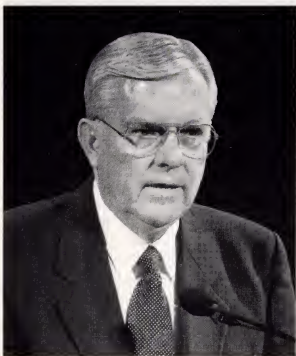
Ik getuig plechtig dat Jezus Christus deze kerkt leidt, dat het zijn kerk is. Hij kent u en houdt van u persoonlijk. Wanneer u getrouw in gehoorzaamheid voortgaat, zal Hij u zegenen, inspireren, tot grotere kennis voeren en uw capaciteiten vermeerderen. Ik getuig dat Hij leeft, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gelijkheid door verscheidenheid

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Door mannen en vrouwen verschillende taken toe te wijzen, verschaft onze Hemelse Vader de beste kansen op groei, dienstbetoon en vooruitgang.'

Ik voel mij vereerd de zusters van de zustershulpvereniging te mogen toespreken. Ieder van u maakt deel uit van de grootste en oudste vrouwenvereniging op aarde, en daarbij de enige die door een profet van God is opgericht. Ik wil u de groeten overbrengen van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf. Wij, en ook uw plaatselijke priesterschapsleiders, hebben grote waardering voor u en achten u zeer hoog. Wij zijn u dankbaar voor alles wat u doet ter bevordering van de opbouw van het koninkrijk van God. Wij verwonderen ons over uw geloof en uw toegewijde dienstbetoon aan uw gezin, de kerk en de maatschappij. Wij bidden voor u en betuigen ieder van u onze liefde.

Mijn broeders en ik fungeren als priesterschapsadviseurs voor het algemeen presidium en het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging. De taak van de zustershulpvereniging is een grotere uitdaging dan ooit tevoren wegens de uiteenlopende talen, culturen en milieus, en de zich voortdurend wijzigende omstandigheden overall

op aarde. Zorgvuldige planning moet gelijkertijd algemeen en gedetailleerd zijn: voldoende algemeen om te voorzien in de uiteenlopende behoeften van ruim drie miljoen vrouwen uit meer dan 130 landen, maar tegelijkertijd toegespitst op de behoeften van de individuele zuster. De zustershulpvereniging en het evangelie moeten alle vrouwen omsluiten. Ieder van u is welkom en nodig, ongeacht u of achtien of tachtig bent, gehuwd of ongehuwd, Engels of Portugees spreekt, op een eiland of op een berg woont, kinderen hebt of eenvoudig van kinderen houdt maar er zelf geen hebt, afgestudeerd bent of weinig onderwijs hebt kunnen genieten, getrouwd bent met een man die zich nauwelijks in de kerk laat zien of met een ringpresident, een getuigenis hebt of worstelt om er een te krijgen.

U hoort erbij! De kerk heeft dringend behoefte aan u, aan uw talenten, aan uw sterke punten, aan uw inbreng. Zoals Eliza R. Snow, de tweede algemeen presidente van de zustershulpvereniging eens heeft gezegd: 'Al woont een zuster nog zo afgelegen, en is haar invloedssfeer nog zo klein, toch kan zij veel doen om het koninkrijk van God op aarde te vestigen' (*Woman's Exponent*, 15 september 1893, blz. 62).

Ik bid dat de Geest van de Heer bij mij zal zijn terwijl ik u een grondbeginsel van het evangelie bijbreng dat, als het goed wordt begrepen, u zal sterken en tot zegen zijn bij uw streven naar het eeuwige leven.

Onze Vader in de hemel heeft al zijn kinderen evenveel, volmaakt en mateloos lief. Zijn liefde voor zijn dochters is niet anders dan zijn liefde voor zijn zoons. Ook onze Heiland, de Heer Jezus Christus, heeft mannen en vrouwen in gelijke mate lief. Zijn verzoening en zijn evangelie zijn voor al Gods kinderen bestemd. Tijdens zijn aardse bediening diende Hij mannen en vrouwen zonder onderscheid: Hij genas zowel man-

nen als vrouwen; Hij onderrichtte zowel mannen als vrouwen.

Het evangelie van Jezus Christus kan zowel mannen als vrouwen heiligen, op dezelfde manier en door dezelfde beginselen. Geloof, bekering, doop en de gave van de Heilige Geest, bijvoorbeeld, zijn vereisten voor al Gods kinderen ongeacht hun geslacht. Hetzelfde geldt voor de verbonden en zegeningen van de tempel. Het is het werk en de heerlijkheid van onze Vader om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn kinderen tot stand te brengen (zie Mozes 1:39). Hij houdt van ons allemaal evenveel en zijn grootste gave, de gave van het eeuwige leven, is binnen ons aller bereik.

Maar hoewel mannen en vrouwen voor God gelijk zijn in hun eeuwige mogelijkheden, hebben zij toch verschillende, maar even belangrijke, taken in zijn eeuwige plan. Wij dienen te begrijpen dat God al zijn kinderen met oneindige wijsheid en volmaakte rechtvaardigheid beschouwt. Bijgevolg kan Hij onze verschillen onderkennen en zelfs aanmoedigen, en tegelijkertijd gelijke mogelijkheden verschaffen voor groei en ontwikkeling.

Toen wij bij onze Hemelse Vader woonden als zijn geestzoons en -dochters, heeft Hij mannen en vrouwen verschillende taken toegewezen voor de sterfelijkheid. Zijn zoons wees Hij het priesterschap en de taken van het vaderschap toe, zijn dochters de taken van het moederschap, beide met alles wat daaruit voortvloeide.

De schepping van de wereld, het zoenofver van Jezus Christus en de herstelling van het evangelie in de laatste dagen door middel van de profet Joseph Smith hebben alle één groot doel: alle geestkinderen van onze Eeuwige Vader in staat stellen om een sterfelijk lichaam te verkrijgen en vervolgens, door middel van de gave van de keuzevrijheid, zich te voegen naar het verlossingsplan dat in werking was gesteld door de verzoening die de Heiland teweeg had gebracht. God heeft dit alles voor ons mogelijk gemaakt zodat wij, bekleed met onsterfelijkheid en het eeuwige leven, kunnen terugkeren naar ons hemels thuis om in eeuwig gezinsverband bij Hem te wonen.

Een gezin kan pas bij Hem wonen wanneer het huwelijk van een man en vrouw door de macht van het heilig priesterschap voor eeuwig is verzegeld. Wij onderkennen dat velen in de kerk weliswaar verlangen naar die grote zegen, maar weinig tekenen zien van de vervulling ervan in dit leven.

Desalniettemin is de belofte van de verhoging voor ieder van ons een bereikbaar doel. De profeten hebben duidelijk gezegd dat geen enkele zegen zal worden onthouden aan een zoon of dochter van God die Hem liefheeft, op Hem vertrouwt, zijn geboden bewaart en tot het einde toe volhardt.

Het gros van wat mannen en vrouwen moeten doen om in aanmerking te komen voor verhoging in gezinsverband is gebaseerd op gedeelde taken en doelen. Veel van de vereisten zijn precies hetzelfde voor mannen en voor vrouwen. Gehoorzaamheid aan Gods wetten, bijvoorbeeld, geldt evenzeer voor allebei. Mannen en vrouwen moeten op dezelfde manier bidden. Zij hebben beiden hetzelfde voorrecht om hun gebeden verhoord te krijgen en persoonlijke openbaring te ontvangen voor hun geestelijke ontwikkeling.

Zowel mannen als vrouwen moeten hun gezin en anderen dienen, maar de concrete manieren om daar gestalte aan te geven, lopen soms uiteen. God heeft bijvoorbeeld door middel van zijn profeten geopenbaard dat mannen het priesterschap moeten ontvangen, vader moeten worden en met alle vriendelijkheid en zuivere, ongeveinsde liefde hun gezin op een rechtvaardige manier moeten leiden en koesteren, zoals de Heiland de kerk leidt (zie Efeziërs 5:23). Hun is de primaire verantwoordelijkheid gegeven voor de aardse en fysieke behoeften van het gezin (zie Leer en Verbonden 83:2). Vrouwen hebben het vermogen om kinderen in de wereld te brengen. Hun is de primaire verantwoordelijkheid en het voorrecht gegeven hen als moeder te leiden, te verzorgen en te onderrichten in een liefdevolle, geestelijke sfeer. In dit goddelijke partnerschap steunen de echtgenoten elkaar in hun door God gegeven capaciteiten. Door mannen en vrouwen verschillende taken toe te wijzen, verschaft onze Hemelse Vader de beste kansen op groei, dienstbetoon en vooruitgang. Hij heeft mannen en vrouwen geen verschillende taken gegeven louter om het begrip gezin te kunnen bestendigen; nee, Hij deed dat om het eeuwige voortbestaan van het gezin – het uiteindelijke doel van het eeuwige plan van onze Hemelse Vader – te garanderen.

Hierbij moeten wij de harde aardse feiten niet uit het oog verliezen, ons gezond verstand gebruiken en ons laten leiden door persoonlijke openbaring. Sommigen zullen niet trouwen in dit leven.

Sommige huwelijken zullen niet slagen. Sommigen zullen geen kinderen krijgen. Sommige kinderen zullen niet positief willen reageren op zelfs de toegewijde en zorgvuldigste koestering door liefhebbende ouders. In bepaalde gevallen zal de gezondheid of het geloof ontoereikend zijn. Sommigen die veel liever thuis zouden willen blijven, zullen genoodzaakt zijn om buitenshuis te werken. Laten we vooral niemand veroordelen; wij kennen immers hun situatie niet en weten evenmin tot welke beslis-singen hun gezond verstand en persoonlijke openbaring hen hebben gevoerd. Wel weten wij dat mannen en vrouwen door het hele

leven heen gevraagd zullen worden om te bewijzen hoezeer zij Gods plan voor hun leven zijn toegedaan. Wij moeten bedenken dat beproevingen en verleidingen een belangrijk onderdeel van ons leven zijn. Wij mogen anderen beslist niet kritiseren voor de manier waarop zij hun keuzevrijheid aanwenden wanneer zij met tegenspoed en moeilijkheden te maken krijgen.

In deze laatste dagen zien we hoe steeds meer mensen anderen ertoe aanzetten om ongenoegen te voelen en uit te drukken wanneer zij met frustratie en tegenspoed te maken krijgen. Zij willen ons laten geloven dat de kerk of haar leiders niet rechtvaardig zijn ten opzichte van vrouwen, of dat vrouwen de mogelijkheid wordt ontzegd om zich binnen het evangelie volledig te ontwikkelen. Zusters, wij beseffen dat de kerk uit mensen bestaat, dat de priesterschapsleiders feilbaar zijn en dat sommigen van hen hun rentmeesterschap misschien niet altijd met de benodigde fijngevoeligheid uitoefenen.

Deze simpele waarheid dient u echter te begrijpen: het evangelie van Jezus Christus is de enige manier voor mannen en vrouwen om zich als kinderen van God volledig te ontwikkelen. Alleen het evangelie kan ons bevrijden van de verschrikkelijke gevolgen van de zonde. Alleen door ons te houden aan Gods plan, met het geloof en de vastbeslotenheid om uiteindelijk een eeuwige gezin te vormen, kunnen wij in aanmerking komen voor het eeuwige leven in zijn tegenwoordigheid. Idealiter zullen de kerk en het gezin onze vooruitgang niet remmen. Integendeel, zij bevorderen die door onze voeten stevig op het pad te drukken dat ons terugvoert naar God. Ieder van ons heeft het voorrecht om zorgvuldig en onder gebed na te gaan wat de wil van de Heer is met betrekking tot onze individuele

problemen en moeilijkheden. *Persoonlijke openbaring is inderdaad persoonlijk en niet gebaseerd op ons geslacht of positie, maar louter op onze gehoorzaamheid en daarnaast op ons oprechte verzoek.*

Openbaring voor de kerk wordt echter *uitsluitend* ontvangen door de profeten, zieners en openbaarders van de Heer.

In deze woelige tijden is het niet altijd even eenvoudig om op het evangeliepad te blijven. Wij horen vele overredende stemmen die ons aansporen om geopenbaarde waarheid de rug toe te keren en de opvattingen van de wereld te omhelzen. Ik bied u drie eenvoudige suggesties die ons allemaal zullen helpen om ons eeuwig perspectief helder en ongeschonden te bewaren.

Ten eerste, richt uw aandacht op grondbeginselen. Omdat de eenvoudige waarheden van het evangelie zoveel diepte en inhoud hebben, is het niet nodig dat u zich in het ondiepe water van de speculatieve theologie begeeft. Leer elkaar in de zustershulpvereniging en bij het huisbezoek de zuivere leer die gevonden wordt in de Schriften en in het goedgekeurde lesmateriaal; de Heilige Geest zal u daarbij leiden en uw woorden bevestigen. Onderricht uw kinderen aangaande geloof, bekering, de doop en de andere beginselen van het herstelde evangelie. Sluit uw verbonden met God en ontvang alle verordeningen van het priesterschap. Bestudeer de Schriften en denk erover na, vooral het Boek van Mormon, en dat zowel individueel als in gezinsverband. In een wereld die een en al strijd en verwarring biedt, zult u gemoeidsrust en geborgenheid vinden in het geopenbaarde woord van God.

Ten tweede, zorg voor het juiste evenwicht. Natuurlijk is het belangrijk om vrij en openhartig te kunnen discussiëren bij onze studie van het evangelie, maar wij

moeten wel bedenken dat God veel zaken heeft bepaald en dat die niet vatbaar zijn voor verandering. De leerstellingen en beginselen van de kerk worden alleen door goddelijke openbaring vastgesteld, niet door menselijke wetgeving. Dit is het plan van God; wij hebben niet het recht het te veranderen.

Wij hebben de opdracht de beginselen van het evangelie zodanig in ons leven te verwerken dat ons leven in evenwicht zal zijn. Wanneer u dat hebt bereikt, zal uw begrip van geestelijke zaken al snel bevestigen dat uw Hemelse Vader van u houdt, dat zijn plan rechtvaardig is en dat wij ernaar moeten streven het te begrijpen en vreugde te vinden in het naleven ervan.

Ten derde, zorg voor een liefdevolle onderlinge band, 'want naastenliefde vergaat nimmer' (Moroni 7:46).

Veel van uw zusters, ook sommigen die vanavond hier aanwezig zijn, hebben wellicht om de een of andere reden verdriet. Bekommer u om hen die lijden, luister naar hun verhaal, beschaam hun vertrouwen niet. Neem hun last op uw schouders. Onderricht hen, door lering en door voorbeeld, in het plan van onze Hemelse Vader voor zijn kinderen.

Help hen in te zien hoe onwrikbaar de Vader het beginsel keuzevrijheid aanhangt. Leer hun de noodzakelijke rol van de tegenwoordigheid in ons eeuwige leven.

Neem hen bij de hand en help hen om zich te bekeren, te vergeven, geloof te hebben, te volharden, en wat zij ook verder nodig hebben. Wees u er altijd van bewust dat de Heer u misschien zal gebruiken om een wonder in hun leven tot stand te brengen.

Zusters, u bent lid van de zustershulpvereniging die in iedere wijk en gemeente onder leiding van de priesterschap is georganiseerd. De leden van uw plaatselijke ZHV-presidium zijn wijze, geïnspireerde vrouwen die door middel van openbaring zijn geroepen en zijn aangesteld door broeders die bevoegd zijn om de verordeningen van het evangelie te bedienen. Omdat ik twee keer bisschop ben geweest, kan ik u verzekeren dat u deel uitmaakt van een organisatie die van vitaal belang is voor uw wijk en dat uw inspanningen zeer waardevol zijn voor het werk van de Heer.

Lieve zusters, moge God u zegenen in uw eigen leven, in uw gezin en in uw roeping in de kerk. Moge Hij u zegenen voor uw trouwe dienstbetoon en moge u de troostende verzekering voelen dat onze Hemelse Vader ieder van u, zijn dochters, liefheeft, en dat het levenspad dat Hij voor u aanwijst de weg is tot volmaakte rechtvaardigheid en vrijheid in dit leven en in de eeuwigheid. Daarvan getuig ik en ik bid de Heer in alle nederigheid u te zegenen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zustershulpvereniging: het leidend beginsel naastenliefde

Aileen H. Clyde

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Uw inzet als deelnemend lid zal grote invloed hebben op uzelf en op anderen om u heen.'

Dankuwel voor die prachtige uitvoering. Ik bedank degenen die de muziek hebben geschreven en degenen die hebben gezongen. Ik ben dankbaar voor de persoonlijke noot van die schitterende lofzang. Het is een getuigenis van Christus' liefde voor ons en de mogelijke gevolgen van onze relatie tot Hem. Als lid van de zustershulpvereniging *maken we aanspraak* op onze positie als zijn discipelen en *viern* wij die ook. Ik bid dat mijn woorden ons begrip zullen vergroten van de grote goedheid die Hij ons bewijst.

Deze vereniging, die op de naastenliefde is gericht, is in 1842, voor een vrouwenvereniging in de pasgestichte kerk was het initiatief van rechtschapen vrouwen. Ten gevolge van hun voorstel, organiseerde een profeet van God een vereniging voor vrouwen die wij de zustershulpvereniging noemen. Alleen door de macht van het priesterschap en door het gezag van een profeet, konden de vrouwen van de kerk worden georganiseerd op een wijze die hen zou verbinden met de hele kerk en die ervoor zou zorgen

dat zij een wezenlijk onderdeel zouden blijven van de opbouw van het koninkrijk van God.

Kort na de stichting zei de profeet Joseph Smith: 'En nu draai ik in de naam van de Heer de sleutel voor u om; en deze vereniging zal zich *verheugen*, en kennis en intelligentie zullen haar voortaan toestromen. Dit is het begin van betere tijden voor deze vereniging' (cursivering toegevoegd).¹ In het boek *Women of Covenant*, een onlangs verschenen geschiedenis van de zustershulpvereniging, lezen wij dat de aardse taken van de vereniging zouden veranderen volgens de eisen van de eigentijdse omstandigheden, maar dat de geestelijke opdracht van *blijvende* aard was. De profeet Joseph Smith zei: 'Onderwijs het vrouwelijke deel van de bevolking (...) en red zielen.'² In 1906 heeft president Joseph F. Smith het doel opnieuw voor ons verwoord: Zij (de zustershulpvereniging) moet 'toezien op het geestelijk welzijn en de verlossing van de moeders en dochters van Zion; en ervoor zorgen dat niemand wordt veronachtzaamd, maar dat allen worden behoed voor rampspoed, onheil, de machten van de duisternis en al het kwaad dat hen in de wereld bedreigt.'³

Toen president Elaine Jack in 1990 werd geroepen en Chieko Okazaki en ik haar raadgeefsters werden, hebben wij er ootmoedig naar gestreefd een werktuig te zijn om 'betere tijden' teweeg te brengen voor onze zusters over de hele wereld. Wij waren ons er terdege van bewust dat onze omstandigheden enorm uiteenliepen en wisten ook dat de zustershulpvereniging bovenal hun geestelijk welzijn niet mocht veronachtzamen. Wij gingen vooral uit van Jakob 4 :13: '(...) want de Geest spreekt de waarheid en liegt niet. Daarom spreekt Hij van dingen, zoals die werkelijk zijn, en van dingen, zoals die werkelijk zullen zijn; daarom worden deze dingen ons voor het heil onzer zij duidelijk geopenbaard.' Wij wisten dat vrouwen die worstelen om te weten te komen wie zij werkelijk zijn, dat het beste kunnen doen niet door zich met andere vrouwen te

vergelijken, maar door te komen tot een goed begrip van de belangrijke plaats die zij innemen als volledige en gelijkwaardige partners met de man in het ontvangen, in alle rechtvaardigheid, van de reddende verordeningen die Christus heeft ingesteld. Wij zagen dat mannen en vrouwen op precies dezelfde manier worden gedoopt, de gave van de Heilige Geest aangeboden krijgen, het avondmaal gebruiken en heilige verbonden sluiten in de tempels van de kerk.

Wij wilden geen poging ondernemen om de ideale mormoonse vrouw te beschrijven, maar onderwijzen dat Christus ons voorbeeld is en dat wij zijn discipelen zijn naarmate wij met zijn liefde zijn vervuld. Wij streefden naar de zegen die beschreven staat in Moroni 7:48, dat 'wij aan Hem gelijk zullen zijn.'

Bij het bekijken van onze organisatie konden wij zien dat de zustershulpvereniging in deze tijd structureel kan worden uitgesplitst in de zondagse lessen, het huisbezoek, de vergaderingen huiselijk leven, welzijnszorg en liefdediensten. Deze wegen stellen onze leden in staat om hun kennis van de evangeliebeginselen te vergroten en liefdevol over elkaar te waken.

Wij zien de vergadering huiselijk leven als anderhalf uur in de maand waarin het belang van onze huiselijke omgeving wordt onderstreept als veilige plaats waar alle

leden van het gezin gekoesterd worden. Door onze deelname aan die vergadering kunnen wij ons gezin beter dienen, een rechtvaardige zusterschap kwaken, en naastliefde ontwikkelen en in de praktijk brengen.

Maar een blik op de structuur geeft niet het hele verhaal weer. Omdat de zustershulpvereniging nu op vele plaatsen in de wereld wordt ingevoerd waar de kerk helemaal nieuw is, zien wij duidelijk dat de kracht van de ZHV bestaat uit het geloof, het karakter en de werken van haar leden. Ongeacht of u deel uitmaakt van een reeds lang gevestigde wijk of een gemeente die worstelt om het hoofd boven water te houden, uw inzet als deelnemend lid zal grote invloed hebben op uzelf en op anderen om u heen.

Onderwijzen en zielen redden, erop toezien dat 'niemand wordt veronachtzaamd', is een geweldige zaak. Dat werk wordt van ieder van ons vereist en vereist het beste wat wij te geven hebben.

De liefde die in de leuze van de zustershulpvereniging voorkomt, is geen abstracte term, maar een liefde die de gevoelens die wij misschien voor anderen koesteren of van hen ontvangen, te boven gaat. Het is geen berekenende liefde. Vriendelijkheid, grootmoedigheid en respect voor anderen zullen ons enigszins losweken van ons eigenbelang, maar de zelfverloochening die

inherent is aan de liefde die Christus ons voorhoudt, is een hele grote stap. '(...) zegen hen, die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen' (3 Nephi 12:44). Hij belooft dat wij volmaakt kunnen worden naarmate wij ons die liefde eigenmaken!

De afgelopen tijd heb ik voorbeelden daarvan gezien. Een zuster met wie ik voor het eerst kennismaakte, kwam bij mij thuis en deed mij het hartverscheurende verhaal van een huwelijk dat door bedrog en hardvochtigheid ten onder was gegaan. Zij leed ook wegens haar kinderen, jonge volwassenen, die verbijsterd en gegriefd waren. Zij was drie keer ZHV-presidente van de wijk geweest en één keer van de ring, zodat zij zowel het onweerlegbare bewijs had gezien van Gods goedheid en barmhartigheid, als het smartelijke lijden dat veel meemaken. Toch verbaasde het haar nu hoe weinig voorbereid zij zich voelde om haar eigen lijden het hoofd te bieden. Ten slotte zei ze: 'Het enige wat ik nu kan doen, is mij vastklampen aan mijn geloof in God en bidden dat mijn liefde voor Christus en voor mijn kinderen mij zal helpen om dit te overleven.' Voor het ogenblik had de pijn haar vermogen vertroebeld om haar eigen moed en vastberadenheid te onderkennen. Te midden van haar moeilijkheden was zij standvastig in Christus en gericht op de liefde. Ik wist dat zij en haar kinderen nog veel moesten verdragen en oplossen, maar de woorden van Moroni weerklonken voor ons allebei, dat 'wie ook ten laatsten dage in het bezit (van de naastenliefde) wordt bevonden, met (haar) zal het wél zijn' (Moroni 7:47). Door haar uiterst pijnlijke ervaring met de uitvorsing van de ware aard van de liefde, bood zij God letterlijk datgene aan wat Hij van ieder van ons vergt: een gebroken hart en een verslagen geest. Tegelijkertijd droeg haar offer bij aan haar kracht en rust.

Nog een voorbeeld van de kracht van onzelfzuchtige liefde is de ervaring van mijn vrienden, Thales en Charone Smith, respectievelijk kinderarts en verpleegkundige, die onlangs uit Albanië zijn teruggekeerd van een zending in humanitaire diensten.

Zij waren de eersten die daar een zending voor de kerk vervulden en paktten het werk aan zoals zij alles samen in de 46 jaar van hun huwelijk hadden leren aanpakken. Beiden vonden gelegenheid te over om hun persoonlijke vaardigheden in te zetten. Thales gaf klinisch onderricht in een kinderziekenhuis waar patiëntjes met veel verschillende aandoeningen werden behandeld. Charone werd toegewezen aan een speciale instelling voor 80 baby's en peuters met voedingsstoornissen en andere ernstige problemen. Omdat de kinderen van heinde en ver kwamen, konden de ouders slechts zelden

Tijdens de algemene ZHV-bijeenkomst spraken onder meer algemeen presidente Elaine L. Jack, haar raadgeefsters Chicko N. Okazaki en Aileen H. Clyde, en zuster Jeanne B. Inouye.

op bezoek komen. Sommige kinderen waren daar aan hun lot overgelaten ten gevolge van de armoede en barre omstandigheden van hun ouders. Toen Charone daar aankwam, waren de patiënten volkomen apathisch. De meesten van hen waren zo ingebakerd dat zij doodstil in hun bedje lagen. Zij zag dat de artsen en verpleegkundigen bekwaam waren en dat de kinderen weliswaar verzorgd werden, maar dat alles volgens een strikt tijdschema gebeurde. Gevoelens en persoonlijk contact waren er niet bij.

Charone kreeg de zorg voor tien kinderen toegewezen. Onder het werk begon zij tegen hen te praten en liedjes te zingen. Aanvankelijk keken ze haar gemeens aan. Ze nam de baby's in haar armen tijdens de voeding in plaats van de fles in de wiegjes te leggen. Daarnaast sprak ze met hen over elkaar. Binnen twee weken keken ze haar aan en volgden zij haar gebaren met hun oogjes. Na zes weken waren de veranderingen zichtbaar voor iedereen. De kinderen glimlachten, hun gewicht nam toe en de onderlinge karakterverschillen begonnen duidelijk te worden. Charone deed oefeningen met hun beentjes en leerde hun te gaan zitten. 'Haar' kinderen deden het zo goed, dat de artsen haar dagtaak zo indeelden dat zij, met behulp van collega's, alle 80 kinderen kon koesteren. Hoewel de patiënten nog met de nodige lichamelijke moeilijkheden te kampen hadden tegen de tijd dat Charone vertrok, maakten ze het verder heel goed. De liefde is niet alleen goed, maar onontbeerlijk voor het leven.

Er zijn vele bewijzen van de godheid die u tentoonspreidt en van de beginselen die de drijfveer vormen voor uw dienstbetoon en trouw. Naarmate u de Geest van God zoekt, samenwerkt met uw priesterschapsleiders, uw capaciteiten aanwendt om behoeften te peilen en moedig voorwaarts streeft, veredelt u ons allemaal. Uw werk is een zegen voor vele levens en bevordert Gods koninkrijk op aarde. Wij leren in de zustershulpvereniging dat naastenliefde oefenen en volledige deelname in de zegeningen van de onmisbare verordeningen van het herstelde evangelie, ertoe zal leiden dat wij meer als Christus worden. Stellig is dat de 'kennis en intelligentie' die zullen voeren tot 'betere tijden' voor ons allemaal, en zelfs tot het eeuwige leven en godschap. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, Maureen Ursenbach Beecher, Women of Covenant: The Story of Relief Society (Salt Lake City, Deseret Book Co., 1992), blz. 47.

² Idem, blz. 48.

³ Idem.

Kracht in de Heiland

Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Zusters, sterk uzelf door de bron van ware kracht te zoeken: de Heiland. Kom tot Hem. Hij houdt van u.'

Lieve zusters, aloha! Het is zo heerlijk om deze avond met u te vergaderen en om mij met al onze zusters in dienstbetoon verbonden te voelen, zoals op de video te zien is, met de steun en onder leiding van onze priesterschapsleiders. Ik ben dankbaar voor de leiding die wij ontvangen van de profeten, apostelen en andere kerkleiders.

Ik wil vanavond wat gedachten met u delen over het sterken van het gezin. Als ik u zou vragen wat wij in de kerk daarvoor leren, zult u ongetwijfeld denken zeggen zoals 'tijd samen doorbrengen, gezingsgebed en gezinsavond houden en regelmatige schriftstudie.' Naast die belangrijke punten wil ik spreken over sterkere gezinnen kweken door zelf sterker te worden – sterk in uw geloof in de Heiland. Zo ontstaan sterke gezinnen: uit sterke mensen.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd:

'De kracht van de kerk schuilt niet in haar duizenden kerkgebouwen over de hele wereld, niet in haar universiteiten of seminaries en instituten. Dat zijn allemaal faciliteiten, wenselijke middelen om een doel te bereiken, maar het zijn slechts bijkomende aspecten van de ware bron van kracht. Het zijn de leden en hun individuele getuigenis

van de waarheid van dit werk die de kracht van deze kerk uitmaken.'¹

Als vrouw hebben wij allemaal een beeld van het ideale gezin: een huwelijk met een goede priesterschapsdrager, gesloten in de tempel, en gehoorzame, gelovige kinderen. President Ezra Taft Benson heeft er echter op gewezen dat in 1980 slechts 14 procent van de Amerikaanse gezinnen aan het ideaalbeeld – werkende man, moeder thuis om voor de kinderen te zorgen – beantwoordde.² Betrouwbare statistieken geven aan dat in slechts een op de vijf HLD-gezinnen in de Verenigde Staten man en vrouw in de tempel zijn getrouwd en kinderen thuis hebben.³

Zoals ouderling Russell M. Ballard ons al heeft gezegd: er is grote verscheidenheid in de gezinnen van de kerk. Maar al die gezinnen kunnen rechtschapen gezinnen zijn waar de leden elkaar liefhebben, de Heer liefhebben en elkaar sterken.

Kijk eens naar dit voorbeeld. Hier zijn twee quilts. Ze zijn allebei met de hand gemaakt, mooi en heerlijk om dicht om je heen te trekken of om een kleinkind in te wikkelen. Kijk eerst eens naar deze quilt. Hij komt uit Hawaï en heeft een duidelijk, voorspelbaar patroon. We kunnen de helft van de quilt bekijken en voorspellen hoe de andere helft eruit ziet. Soms heeft ons leven ook een duidelijk patroon, op gelukkige manieren voorspelbaar, in orde.

Maar nu de tweede quilt. Deze stijl wordt een 'crazy quilt' genoemd. Sommige stukjes hebben wel dezelfde kleur, maar geen twee stukjes zijn dezelfde maat. De vormen zijn allemaal verschillend. De stukjes komen in vreemde hoeken bij elkaar. Deze quilt is onvoorspelbaar. Ons leven is soms evenzeer onvoorspelbaar, zonder vast patroon, niet netjes of ordelijk.

Nu bestaat er niet één goede manier om een quilt te maken. Waar het om gaat, is dat de stukjes goed aan elkaar worden genaaid. Beide quilts zullen ons warm houden. Beide zijn mooi en met liefde vervaardigd. Er is evenmin één goede manier om een vermoonsde vrouw te zijn, als wij maar beaard zijn op geloof in de Heiland, ver-

bonden sluiten en nakomen, de geboden bewaren en in alle liefde samenwerken.

Wij hebben allemaal te maken met verschillende omstandigheden. Wij hebben allemaal kracht nodig om er goed mee om te gaan. Die kracht vloeit voort uit geloof in de liefde van de Heiland en in de kracht van zijn zoenoffer. Als wij onze hand vol vrouwen in die van de Heiland leggen, hebben wij aanspraak op de belofte in het avondmaalsgebed dat wij zijn Geest altijd bij ons zullen hebben. Met die kracht zullen wij alle moeilijkheden het hoofd kunnen bieden. Daarom is niets zo belangrijk als het op peil houden van een sterk geestelijk leven.

Als wij geloof hebben, zullen wij het verlangen hebben om vaak en oprecht te bidden, en zijn Geest zal ons leren waar wij om moeten bidden (zie Romeinen 8:26-27). Wij zullen de fingevoeligheid hebben om met liefde te dienen. Wij zullen de wijsheid bezitten die wij voor onze kerkroepingen nodig hebben. Wij zullen in staat zijn liefdevolle, respectvolle banden te ontwikkelen met onze man, kinderen, ouders en vrienden. Als wij de Geest van Christus altijd bij ons hebben, zullen wij over een wijze raadgever beschikken wanneer de behoeften van onze kinderen ons verbijsteren. Wij zullen hulp ontvangen bij het nemen van juiste beslissingen en de kracht om ze uit te voeren. Wij zullen trouwe vriendschap geven en ontvangen, en aanvoelen wanneer de raad die wij van anderen krijgen werkelijk aangepast is aan onze behoeften. Wij zullen een heldere kijk hebben op de idealen van het evangelie en ernaar streven terwijl wij de beperkingen van de werkelijkheid geduldig tegemoet treden. Door geloof in de Heiland kunnen wij onze mogelijkheden uitbouwen, onze problemen het hoofd bieden en beide in het juiste perspectief houden.

Sterke gezinnen brengen sterke mensen voort die andere gezinsleden sterken. Wij bouwen elkaar om beurten op. Ik heb dat proces in werking gezien in mijn eigen leven.

Toen mijn man en ik trouwden, was ik heilige der laatste dagen en hij congregationalist. Ik was bezorgd over het feit dat ik in het huwelijk trad met een niet-lid, maar wij deelden een groot geloof in de Heiland en ik was van mening dat Ed zou blijven zoeken naar waarheid en die zou aanvaarden. Tien maanden later liet hij zich dopen. Wij waren de enige heiligen der laatste dagen in de familie, maar nu konden wij elkaar sterken.

Toen Ed tot het Melchizedeks priesterschap werd geordend, was het hele begrip priesterschap aangrijpend en opwindend voor ons allebei. Hij was de eerste priesterschapdrager in de familie Okazaki, en ik had natuurlijk evenmin verwanten die het priesterschap droegen. Het priesterschap

was iets dat wij samen bespraken, en samen werkten wij eraan om het te gaan begrijpen. Ik was zo dankbaar voor Eds goedheid en de vele kansen die hij in de kerk kreeg om anderen tot zegen te zijn. Ed vond het nooit vanzelfsprekend dat hij het priesterschap droeg. Hij was zich er altijd van bewust dat het een voorrecht was dat hij met dankbaarheid en in alle nederigheid aanwende. Ed in zijn roepingen steunen en omgekeerd zijn steun voelen, was een onderdeel van onze band als huwelijkspartners.

In 1988 kregen wij het verzoek te komen praten op de afdeling zendingswerk. Omdat wij het vermoeden hadden dat wij misschien op zending zouden worden geroepen, ging Ed, die twee jaar daarvoor een hersenbloeding had gehad met nadelige gevolgen voor zijn hart, eerst naar de dokter om te vragen of hij een dergelijke opdracht kon aanvaarden. Het antwoord was duidelijk: Ed mocht niet het land uit. Toen hij dus inderdaad het verzoek kreeg om een zending in het buitenland te vervullen, was het een grote teleurstelling voor hem om op advies van de arts te moeten weigeren. Ik zou Ed met heel mijn hart in die roeping hebben gesteund, maar het mocht niet zijn.

Enkele weken later werd ik geroepen om deel uit te maken van het algemeen bestuur van het jeugdwerk. Anderhalf jaar later ontving ik de roeping voor mijn huidige functie in de zustershulpvereniging.

Bij mijn aanstelling zult president Thomas S. Monson, die ons al jarenlang kent: 'Welnu, Eddie, Chieko heeft jou altijd trouw gesteund in jouw priesterschapsroeping – in de bisschop, als zendingspresident en als regionaal vertegenwoordiger – nu is het aan jou om haar te steunen.' Ed glimachte en stemde daarmee in. Het was natuurlijk niets nieuws voor Ed.

Ed en ik genoten ervan als gezin in het evangelie te groeien. Het stemde ons dankbaar dat wij de kracht hadden om voor onze zoons te zorgen en te zien hoe zij zich tot zelfstandige mensen ontwikkelden met op hun beurt de kracht om anderen terzijde te staan. Wij verheugden ons over de kracht die een intelligente, gevoelige schoondochter aan onze familie toevoegde. Het was heerlijk om de geboorte van onze kleinzoon mee te maken en te zien hoe ook zij aan die kringloop van het familieleven gingen deelnemen.

Ik heb de kracht van mijn zoons nog nooit zo gewaardeerd als verleden jaar toen mijn man op sterven lag. Wij hielden elkaar staande en overlegden onderling, maar ik zag hoe Ken het voortouw nam toen er gesproken moest worden met de artsen en het ziekenhuis. Moet daarentegen was degene die de begrafenis en alle wettelijke zaken regelde die verband houden met een overlijden. Bij de planning van de rouwdienst had

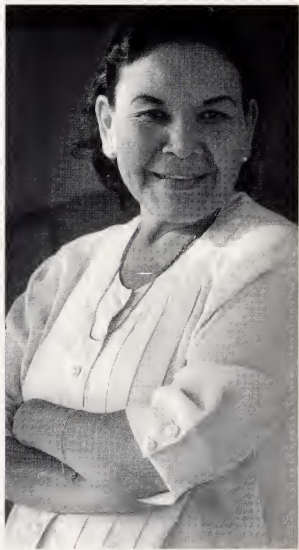
ik de leiding. Naarmate wij de verschillende fasen van onze ontsteltenis en ons verdriet het hoofd moesten bieden, konden wij op elkaar rekenen. Wanneer er eisen aan een van ons werden gesteld, konden wij eraan voldoen. Wanneer wij behoefte voelden even alleen te zijn met ons verdriet, kon dat ook omdat een van de anderen de leiding wel overnam.

Ik heb het voorbeeld van mijn eigen gezin gebruikt omdat ik heb meegemaakt dat wij ons in tijd van nood allereerst tot onze eigen familie keren. Maar hoe ook uw familieomstandigheden zijn, de kracht die wij nodig hebben kan volgens mij altijd tot onze beschikking staan dankzij de Heiland en zijn liefde. Soms is het ons eigen geloof dat ons in staat stelt uit die liefde te putten. Soms zijn het de liefde en het geloof van anderen die ons kracht geven.

Wij weten niet welke uitdagingen en moeilijkheden het leven voor ons in petto heeft. De Schriften geven ons echter deze belofte: 'Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God' (Lucas 18:27). Daarbij kunnen wij net zoals de apostel Paulus zeggen: 'Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft' (Filippenzen 4:13).

De Schriften staan vol getuigenissen van de kracht die de Heiland geeft. Het doet mijn hart goed wanneer ik de vreugdevolle woorden van de profeten lees:

Mozes jubelde: 'De Here is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest' (Exodus 15:2).

David zong als volgt: 'God, die mijn sterke veste is en mijn weg effen maakt' (2.Samuël 22:33).

De Heer beloofde Jesaja: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand' (Jesaja 41:10).

Hoe kunnen wij dat soort geloof in de kracht van de Heiland ontwikkelen? David gaf de mensen in zijn tijd deze raad, die ik voor u herhaal: 'Vraagt naar de Here en zijn sterkte, zoekt zijn aangezicht bestendig' (1 Koningen 16:11). 'Welzalig de mensen wier sterkte in U is, (...). Zij gaan voort van kracht tot kracht' (Psalm 84:5, 7).

Zusters, sterk uzelf door te zoeken naar de bron van ware kracht: de Heiland. Nader tot Hem. Hij heeft u lief. Hij verlangt naar uw geluk en verheugt Zich in uw streven naar rechtschapenheid. Maak van Hem uw kracht, uw dagelijkse metgezel, uw stok en uw staf. Sta Hem toe u te troosten. Er is geen enkele last die wij moederlijk alleen hoeven te dragen. Zijn genade compenseert onze tekortkomingen.

Uw kracht zal anderen sterken – uw kinderen, uw man, uw vrienden en uw zusters in het evangelie. En die kracht zal van hen naar u terugvloeien wanneer u die nodig hebt.

Mijn omstandigheden zijn door de jaren heen veranderd. Ik was een ongehuwde vrouw, vervolgens echtgenote van een niet-lid, deelhebster aan een tempelverzegeling, moeder, schoonmoeder en grootmoeder, en nu ben ik weduwe. Ik heb de liefde van de Heiland in al die omstandigheden gekend. Mijn eigen geloof is beloofd naarmate ik de aanwezigheid en kracht van de Heiland thuis heb gevoeld.

Lieve zusters, onze omstandigheden zullen niet altijd ideaal zijn, maar wij kunnen er het allerbeste van maken. Ik getuig tot u van ganser harte en als gevolg van ruim vijftig jaar ervaring in de kerk, dat de Heiland ons allemaal dezelfde barmhartigheid, dezelfde genezingskracht en dezelfde volmaakte liefde biedt. Hij heeft ons verzekerd dat zijn werk eruit bestaat onze onsterfelijkheid en ons eeuwige leven tot stand te brengen. Welk een vreugde biedt het ons te bezinnen op het eeuwige leven met ons gezin en onze verwanten als onderdeel van de grote familie van God.

Ik heb dit alles gezegd in de naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Ensign, juli 1993, blz. 4–5.

² Ensign, november 1982, blz. 59.

³ Tim B. Heaton, 'Vital Statistics', *Encyclopedia of Mormonism* (New York: Macmillan, 1992), deel 4, blz. 1532.

'Weest goedsmoeds'

Jeanne Innouye

Lid van het algemeen bestuur zustershulpvereniging

'Wanneer wij bij beslissingen over werk buitenshuis en de zorg voor onze kinderen eerlijk zijn geweest tegenover onszelf en nederig tegenover de Heer, kunnen wij moedig voortwaarts gaan.'

Met zeventien jaar ontving ik een patriarchale zegen. Ik ontving daarin de aansporing te zoeken naar een metgezel die in staat zou zijn mij mee te nemen naar de tempel. Tevens werd mij toegezegd dat ik moeder in Israël zou worden. Ik nam dus eigenlijk als vanzelfsprekend aan dat ik mijn school zou afmaken, nog een poosje zou studeren en vervolgens zou trouwen en een gezin stichten.

Maar op een zeker moment was ik de dertig al gepasseerd en nog steeds niet getrouwd. Inmiddels begreep ik dat de beloften in mijn patriarchale zegen misschien niet tijdens dit sterfelijke leven verwezenlijkt zouden worden. Hoewel ik begreep dat als ik ze waardig was en getrouwd bleef geen enkele zegen mij zou worden onthouden, was ik toch ongerust. Ik vroeg me af of ik wel gelukkig kon zijn als een huwelijk en gezin mij niet in de schoot vielen op de manier die ik mij had voorgesteld. Tijdens één moeilijke periode ging ik vaak naar de tempel. Bij een van die gelegenheden ontving ik een duidelijke boodschap van God: ik hoefde niet bang te zijn.

Bij het nadenken over die ervaring, begreep ik dat mijn geluk niet afhing van trouwen en kinderen krijgen op het gewenste

tijdstip, noch van de andere omstandigheden van mijn leven, maar wel van mijn vertrouwen in God en mijn gehoorzaamheid aan Hem. Onze Hemelse Vader kent ieder van ons en heeft ons lief; hij kent de omstandigheden en moeilijkheden van ons leven en Hij zal ons helpen.

De Schriften leren ons: 'Weest daarom goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan' (Leer en Verbonden 68:6).

Uiteindelijk trouwde ik toch. Ik was 34 en mijn man 37. Wij wilden onmiddellijk een gezin stichten, maar de kinderen kwamen niet gemakkelijk. In onze gebeden beloofde we onze Hemelse Vader dat als Hij ons een kind gaf, wij het aan zijn dienst zouden toewijden. Ons eerste kind, een dochter, werd geboren toen ik 37 was. Wij smeekten onze Hemelse Vader om nog een kind en beloofden opnieuw het aan zijn wil te zullen toewijden. We kregen een zoon toen ik haast 40 was. We vroegen om nog meer kinderen, maar ontvingen ze niet.

Emily is nu bijna tien; Danny is zeven. Wij streven ernaar hen zo op te voeden dat onze beloften in vervulling zullen gaan. Net als HLD-ouders overal op aarde, erkennen wij dat God ons onze kinderen heeft gegeven en doen ons best hen zo op te voeden dat zij Hem zullen liefhebben en dienen.

Ik heb nog veel te leren over de opvoeding van kinderen, maar de zustershulpvereniging heeft mij in de gelegenheid gesteld wat ideeën met u te delen die zijn voortgekomen uit mijn eigen ervaringen en uit gesprekken die ik met vrienden en familieleden heb gevoerd. Ze houden verband met de overtuiging dat wij inderdaad goedsmoeds kunnen zijn, omdat de Heer met ons zal zijn en ons zal helpen met de verschillende, maar onvermijdelijke moeilijkheden die wij allemaal zullen krijgen.

Eén ding heb ik geleerd: dat het moederschap moeilijke beslissingen met zich meebrengt. Toen ons eerste kind geboren werd, had ik een jaar of twaalf gewerkt, eerst als lerares, later als rechtsgelerde. Ik zat met de vraag of ik moest blijven werken. Welis-

Algemeen presidente jeugdwerk, Michaelene P. Grassli (midden), en haar raadgefsters, Betty Jo N. Jepsen (links) en Ruth B. Wright.

waar konden we het reddend met het inkomen van mijn man, maar wij waren zo'n twintig jaar ouder dan de meeste echtparen die pas kinderen hadden gekregen. Ik vroeg me dus af of wij allebei lang genoeg zouden leven om onze kinderen groot te brengen en hoe ik, als ik alleen overleef, als weduwe de kost voor hen zou kunnen verdienen. Ik was benieuwd hoe het zou zijn – als de kinderen gingen studeren of een zendingsoproep ontvingen – om met zestig jaar een baan te moeten zoeken.

President Kimball, onze toenmalige profeet, had de zusters van de kerk de volgende raad gegeven: 'Wegens omstandigheden die zij niet zelf in de hand hebben, zijn sommige vrouwen wel gedwongen om buitenshuis te werken. Dat begrijpen wij (...). Maak echter niet de fout u te laten weglokken naar minder belangrijke taken waardoor u uw eeuwige opdrachten, zoals het leven schenken aan de geestkinderen van onze Vader in de hemel en hen opvoeden, gaat verwaarlozen. Bid oprecht over al uw beslissingen' (Spencer W. Kimball, *Ensign*, november 1979, blz. 103; zie ook *My Beloved Sisters*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, blz. 41).

Ik heb die raad ernstig opgevat. Ik wist dat ik moest nagaan of ik tot de categorie behoorde die gedwongen was om te werken. Toen ik de zaak aan mijn Hemelse Vader had voorgelegd, vroeg ik mijn man om een zegen. Ik kreeg daarin weliswaar de belofte dat ik in staat zou zijn een beslissing te nemen die ons gezin ten goede zou komen,

maar kreeg geen idee hoe die beslissing moest luiden. Ik trachtte de uitwerking te voorzien die mijn beslissing zou hebben op mijn man, mijn kinderen en mijzelf en mij open te stellen voor inspiratie. Ik besloot voltiidmoeder en -huisvrouw te worden.

Ik heb nooit spijt gehad van dat besluit. Ik heb het altijd heerlijk gevonden om thuis bij de kinderen te zijn, te zien hoe zij groeien en hen te helpen iets te leren. Ik blijf mij er echter van bewust dat er misschien een tijd zal aanbreken dat ik in het onderhoud van mijn gezin zal moeten voorzien. Omdat ik een zo verstandig mogelijke keuze heb gedaan en probeer beroepsmatig zo goed mogelijk bij te blijven, vind ik dat ik de Heer moet en kan vertrouwen om mij te helpen als zulke omstandigheden zich voordoen.

Prioriteiten vaststellen is iets waar wij allemaal voortdurend mee bezig zijn. Zusters over de hele wereld, sommigen in veel moeilijker omstandigheden dan de mijne, hebben onder gebed de raad van de profeten overwogen en de leiding van de Heilige Geest gezocht bij hun inspanningen om goede beslissingen te nemen voor het welzijn van hun gezin. En hoewel hun beslissingen onvermijdelijk heel verschillend zijn geweest – en soms stuitten op onbegrip bij anderen – geloof ik dat ook zij erop moeten en kunnen vertrouwen dat de Heer hen zal helpen bij het nakomen van hun plichten.

Wanneer wij beslissingen over werk buitenshuis, en de talloze beslissingen in

verband met de zorg voor onze kinderen, eerlijk zijn geweest tegenover onszelf en nederig tegenover de Heer, kunnen wij moedig voorwaarts gaan. 'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid' (2 Timoteüs 1:7).

Bij mijn inspanningen om prioriteiten vast te stellen heb ik geleerd dat wij vermoedelijk bijna altijd teveel te doen hebben. Als moeder thuis met slechts twee kinderen heb ik teveel te doen. Hoeveel zwaarder zijn dan de eisen die worden gesteld aan moeders die buitenshuis moeten werken, die een groot gezin hebben of die er alleen voor staan! Als ik nadenk over de beperkingen die de tijd ons oplegt, kom ik tot de conclusie dat het niet Gods bedoeling is dat wij alles zullen kunnen doen wat wij willen doen. Als er niet méér was dan wij aankunnen, zouden wij geen keuzen hoeven te doen en dus nooit gaan beseffen waar wij de meeste waarde aan hechten.

Het is vaak moeilijk om te bepalen wat het allerbelangrijkste is. Het is een zegen dat wij onze kinderen mogen opvoeden in een tijd dat het evangelie is hersteld en dat God profeten heeft geroepen die ons raad geven in het nemen van beslissingen. Ik ben dankbaar voor de leiding die wij ontvangen van president Ezra Taft Benson. Bij mijn voorbereiding op deze toespraak heb ik zijn raad over de manieren waarop moeders een zegen voor hun kinderen kunnen zijn opnieuw bestudeerd. Ik wil u graag deelgenoot maken van mijn ervaringen bij de toepassing van een van zijn suggesties.

Zoals ook andere profeten dat hebben gedaan, heeft president Benson ons aangeraaden iedere dag, als gezin in de Schriften te lezen. De afgelopen paar jaar hebben wij geprobeerd daaraan te voldoen. Verleden jaar echter merkte ik dat er zich geleidelijk een probleem voordeed. Onze kinderen leren een instrument bespelen en ik moedig hen aan 's ochtendens vroeg te oefenen wanneer er minder afleidingen zijn. Maar soms gingen ze te laat naar bed, met het gevolg dat ze ook te laat opstonden. Op die dagen was er niet genoeg tijd om te oefenen met hun instrument, zich te verzorgen, te ontbijten en in de Schriften te lezen voor ze de deur uit moesten. Gewoonlijk moest lezen in de Schriften het loodje leggen.

Soms lezen we enkele verzen, soms spraken we af na schooltijd nog te lezen, maar hoe dan ook, onze inspanningen waren niet consequent. Dit jaar kwam ik tot het inzicht dat mijn prioriteiten niet klopten. Het kwam bij me op dat ik de kinderen misschien de indruk gaf dat oefenen op hun instrument belangrijker was dan schriftstudie. Ik besloot dat wij op de ochtenden dat we krap in onze tijd zaten niet de schriftstudie maar de muziekstudie zouden uitstellen. Ik geef u

mijn getuigenis dat mijn gemoedsrust groot is nu wij de raad van de profeet in deze aanlegenschap hebben opgevolgd.

De leiding van onze Hemelse Vader aanvaardt door middel van de Schriften en zijn profeten, is een bron van veel kracht en moed. Wellicht kunnen wij niet alles doen, maar Hij zal ons zegenen bij onze inspanningen om datgene te doen wat Hij van ons vraagt. Wij kunnen, net als Nephi, doen wat de Heer ons heeft geboden, want Hij geeft 'geen geboden aan de kinderen der mensen (...), zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt (1 Nephi 3:7).

Nog een bron van moed zijn de ervaringen die mij hebben geleerd dat God moeders leiding geeft inzake de persoonlijke behoeften van hun kinderen.

Sommige van mijn vurigste gebeden zijn geweest om zegeningen voor mijn kinderen af te smeken en om leiding bij hun opvoeding. Hoewel het antwoord meestal is gekomen door een rustige bevestiging van ons voorgenomen beleid, ben ik soms verrast geweest door de heldere nieuwe ideeën die bij mij opkwamen.

God zal zelfs nog veel meer doen. Iedere moeder die kinderen heeft grootgebracht, maakt zich zorgen om de fouten die zij heeft gemaakt. Ik ben diep bedroefd wanneer ik mij ervan bewust word dat ik de gevoelens van mijn kinderen heb gekwetst, ongeduldig ben geweest of kansen om hen tot zegen te zijn voorbij heb laten gaan. Maar ieder van ons mag wegens Christus' verzoening niet alleen op bekering en vergeving hopen, maar ook dat onze kinderen door zijn genade zullen worden genezen van de wonden die wij hun hebben toegebracht en dat de fouten die wij hebben gemaakt, zullen worden goedge maakt. Christus heeft gezegd: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; (...) Uw hart worde niet ontroerd of versaad' (Johannes 14:27).

Ik ben zo dankbaar dat ik moeder ben. Ik getuig dat het moederschap, met de woorden van mijn patriarchale zegen, 'een groot en belangrijk werk is dat de vrouwen van de kerk is toevertrouwd.' Ik dank mijn Hemelse Vader voor het voorrecht te mogen meewerken aan zijn werk om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Ik getuig van zijn liefde en dat het Hem interesseert ons te helpen. Ik getuig dat wij zijn leiding kunnen krijgen door middel van de profeten en door gebed. Ik getuig van zijn vriendelijkheid en zijn vergevengedzindheid wanneer wij fouten maken. Als moeders in Zion en zusters in het evangelie van Jezus Christus, zijn wij in dienst van de Heer. Wij mogen 'goedsmoeds zijn' want Hij zal bij ons zijn en ons steunen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Laat uw voet een effen pad inslaan'

Elaine L. Jack

Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Ieder van ons heeft het voorrecht om ernstig en onder gebed, alleen voor onszelf, de wil van de Heer te zoeken met betrekking tot de eisen die het leven aan ons stelt.'

Mijn lieve zusters, ik wil u graag deelgenoot maken van mijn gevoelens ten aanzien van het evangelie, alsmede van mijn liefde voor mijn Hemelse Vader. Wat een zegen is het toch om bij elkaar te zijn, te spreken over zaken die echt belangrijk zijn, te weten dat wij één zijn in dit grote werk.

Wij bevinden ons vandaag op deze plek niet vanwege wat wij doen, maar vanwege wie wij zijn: dochters van onze Vader in de hemel. Wij waarderen die omschrijving, want wij zijn verbondsvrouwen. Onze verbonden zijn van grote betekenis omdat wij ze met de Heer hebben gesloten. Zij dienen als versterking tegen de macht van de tegenpartij. Zij onderstrepen wie wij zijn en herinneren ons aan het doel van ons verblijf op aarde. De vrouwen en de mannen in deze kerk getuigen tot de wereld dat dit leven de tijd is om ons erop voor te bereiden God te ontmoeten. Ook al leven wij in een moeilijke tijd, wij bevinden ons op het pad naar het eeuwige leven en kunnen het ons niet permitteren te worden opgehouden of afgeschrikt.

In het boek Spreuken lezen wij de aansporing: 'Laat uw voet een effen pad inslaan' (4:26). Wij hebben drukbezette voeten in deze kerk. Wij doen veel. Wij hebben allen de raad gehoord 'jiverig werkzaam te zijn', 'met de bepaling 'voor een goede zaak' (Leer en Verbonden 58:27).

Het is die 'goede zaak' waar ik het vanavond over wil hebben.

Verbondsvrouw zijn is een heilige opdracht. Een opdracht die alleen wij hebben. Het is geen toeval dat wij in deze tijd in dienst van de Heer zijn. Wij hebben ervoor gekozen naar deze aarde toe te komen en het pad van de Heiland te volgen. Bij onze doop hebben wij, net zoals de Nephtieten bij de wateren van Mormon, een verbond gesloten om zijn volk te worden genoemd, Hem te dienen, zijn geboden te onderhouden en om te allen tijde als getuigen van God te staan in alle dingen en in alle plaatsen (zie Moesiah 18:8-10).

Ons verbond om Christus te volgen is in scherp contrast met velen die met hun stem de kranten vullen, die met hun nieuwe moraal de schermen overspoelen en van wie de waarden weliswaar bij de tijd zijn, maar wel ontworteld.

Als verbondsvrouwen streven wij naar de verhoging en naar de vrede die gepaard gaan met het eeuwige leven in het hemels koninkrijk. Met dat voornemen komt de rustige verzekering die zachtes spreekt tot onze ziel en bevestigt dat vrede en hoop, liefde en wellevendheid, eerbied, vreugde en gehoorzaamheid verandering en goede werken teweegbrengen. Ja, wij staan vandaag voor de wereld om ons te verheugen - niet in de macht van mannen en vrouwen - maar in Gods goedheid.

Zusters, de tijd is voorbij dat het voldoende is alleen te geloven. Wij moeten hardstochtelijk zijn in onze overtuigingen. Vrouwen hongeren naar de zaken van de Geest. Een van de voornaamste redenen dat vrouwen de ZHV-vergaderingen bijwonen,

is om geestelijke voeding te ontvangen, om meer kennis van Gods leringen te krijgen.

Ons persoonlijk getuigenis, dat is als alle getuigenissen in ontwikkeling is, is de voorvechter van onze zaak om 'tot Christus te komen'.

Alom zien wij de tegenstander aan het werk – en hij heeft succes. Hij heeft waarheden verwrongen om zijn doeleinden te bereiken, en menigten zijn ervoor gewicht. Of wij houden ons vast aan de ijzeren roede, of misschien laten we, onbewust, met een paar vingers los zodat we langzaam wegvallen. 'Ik niet', zullen sommigen zeggen, maar niemand van ons is gevrijwaard tegen dat risico. Noch zijn wij immuun voor een stap opzij in een wanhopige drang om alles mee te maken, alles te bezitten, en te willen bezitten dat we alles beslist nodig hebben – en wel nu. Satan is meedogenloos en zijn jacht op ons kent geen eind.

Eliza R. Snow heeft eens gezegd: 'Wij nemen een andere plaats in (...); wij hebben een verbond met God gesloten en begrijpen zijn opdracht' (*Millennial Star*, september 1871, blz. 578). Die verbonden omvatten de opgetekende raad aan Emma Smith: 'En voorwaar zeg ik u, dat gij de dingen dezer wereld zerkijde moet leggen en die van een betere [wereld] moet zoeken' (Leer en Verbonden 25:10).

Ik ben die opdracht toegedaan.

Het pad, eng en nauw, is door Jezus Christus uitgestippeld. Jesaja noemde het 'de heilige weg' (Jesaja 35:8). Ik getuig vandaag tot u dat de Heer de vrouwen van deze kerk de allerheiligste werken op het pad naar de volmaking heeft toevertrouwd.

Ik hoorde van een moeder met vijf kleine kinderen uit South Carolina. Ze had haar rug bezeerd en was volkomen bedlegerig. Zij schreef mij over de verzorgingsploegjes in haar wijk die dag en nacht voor haar zorgden: 'Ze voerden me, ze slechten mijn stapel verstelwerk, ze droogden mijn tranen en gaven mij midden in de nacht therapie. En altijd verzekerden ze mij dat het geen moeite was; ze wilden zich alleen maar bewakemen in de naastenliefde en hadden toegavallig iemand nodig om op te oefenen.'

Er zijn tijden dat helpende handen in de buurt zijn, maar ook tijden dat er geen andere handen zijn dan die van de Heer.

Een 93-jarige zuster uit Idaho beschrijft haar leven als volgt: 'Ik heb geluk gekend en veel ellende, veel verdriet.' Dankzij onze eigen ervaringen kunnen wij begrijpen wat zij heeft doorstaan. Hoewel de Heer Jezus Christus een beroep had kunnen doen op de machten uit de hemel, waren zijn paden dikwijls eenzaam en droeg Hij zijn lijden – aan het einde – helemaal alleen.

De zaak waar Christus Zich voor inzette, was opmerkelijk en scherp omlijnd, want Hij verkondigde dat Hij in de wereld was

gekomen om de wil van zijn Vader te doen (zie 3 Nephi 27:13). En dat moeten wij ook doen. Onze bereidheid om onze verbonden serieus te nemen, geeft troost te midden van smart, vreugde te midden van pijn, zegen te midden van leed.

Overal in de kerk zijn geweldige vrouwen die grote invloed uitoefenen. Zusters, er is zoveel dat wij met anderen kunnen delen: onze geestkracht, onze doelbewustheid, onze toewijding aan het evangelie, de zegeningen die voortvloeien uit het heilig priesterschap. Kijk met mij naar de vier terreinen waarop wij zo'n groot verschil kunnen maken.

Wij zijn vrouwen met geestkracht!

Wij hebben de Geest van de Heer om ons te leiden op een rechtschapen levenspad. Iedere dag weer kiezen wij tussen verleiding en heiliging. Wij streven naar geestelijke inzichten door te lezen in de Schriften. Wij bidden en dragen dat gebed in ons hart. Wij kennen de gemoedsrust die komt wanneer wij niet luisteren naar applaus of naar een antwoordapparaat, maar naar die stille, zachte stem die zo zachtjes fluistert. Wij luisteren minder naar de wereld en meer naar de influisteringen uit de hemel.

Bedenk dat de geest niet hetzelfde is als de ego. De geest wordt niet versterkt door zelfzucht, zelfmedelijden, eigenwaan en zelfbedrog. 'Bedenk dat (...) geestelijk gezind te zijn het eeuwige leven betekent' (2 Nephi 9:39).

Wij laden elkaars spiritualiteit ook op. Behandel elkaar met liefde.

Toon begrip, geen veroordeling; vriendelijkheid, geen verwijt; vreugde, geen afgun. Heb lief zoals de Heer liefheeft.

Ik moet denken aan een groepje zusters in Bangalore (India) dat slechts één keer in de maand als zustershulpvereniging vergadert. In de tussentijdge weken komen ze

in nog kleinere aantallen bij elkaar bij diverse zusters thuis. Bij het bezoek dat ik hun verleden jaar bracht, zag ik al vlug hoe de Geest van de Heer dat groepje vrouwen omsloot. Toen hun 30-jarige presidente, die twee jaar daarvoor tot het evangelie was bekeerd, mij voorstelde en getuigde van de zegeningen van de zusterschap die de zustershulpvereniging hun biedt, ontroerde mij de liefde die zij elkaar toedroegen. Het zijn vrouwen van God. Ik kon zien Geest daar voelen, met zoals ik die hier vanavond bij ons voel.

Wij zijn doelbewuste vrouwen!

De oudtestamentische profeet Micha heeft gezegd: 'Want alle volken wandelen elk in de naam van zijn God, maar wij zullen wandelen in de naam van de Here, onze God, voor altoos en immer' (Micha 4:5).

Hoe kunnen wij in deze complexe wereld wandelen in de naam van de Heer terwijl vragen over het gezin, het huwelijk, werk, kinderen, leeftijd en de dood zo'n grote rol spelen in ons dagelijks leven? Hoe kunnen wij denken als de Heer wanneer we terneergeslagen zijn, verstandig denken als we vermoed zijn, gelukkig hebben als we onder druk staan, en ons gerespecteerd voelen als we afgewezen worden?

Zusters, wend u tot de Heer. Ons geluk en ons welzijn gaan Hem ten zeerste ter harte! Spreek ernstig en vaak met Hem, en uw antwoorden zullen komen.

Kijk vervolgens naar uw prioriteiten. Als verbondsvrouwen moeten wij ons hart schenken aan alles wat werkelijk van belang is. Het gezin, de familie en de mensen zijn van belang. Voor de zusters met jonge en opgroeiende kinderen zijn zij onze voornaamste prioriteit. Ik spreek niet over de huishoudelijke werkzaamheden, de was of het ramen zemen. Ik spreek over onze kinderen liefhebben en hun rechtschapen be-

Maralee Broadbent dirigeert tijdens de algemene ZHV-bijeenkomst een vrouwenkoor.

Algemeen presidente jongevrouwenorganisatie, Janette C. Hales (midden), en haar raadgefsters Virginia H. Pearce (links) en Patricia P. Pinegar, zingen tijdens de algemene ZHV-bijeenkomst met de aanwezigen.

ginselen bijbrengen. Ik spreek over een bereidwillig hart dat de eeuwige behoeften van de kinderen die aan onze hoede zijn toevertrouwd boven de persoonlijke levensstijl stelt. Ik spreek over de pijn wanneer een kind van het pad is afgedwaald en wij het stap voor stap terugvoeren.

Ik weet nog hoe ik als jonge moeder tegen mijn jongste zoon, Gordon, zei als hij van zijn fiets was gevallen en niet alleen met ontvelde knieën te maken kreeg, maar ook het verlies van zijn zelfvertrouwen: 'Ik ben er, hoor.' Wanneer ik mijn armen om hem heen sloeg om hem te troosten, zei ik altijd: 'Ik ben er, hoor.' Doet dat ons niet denken aan de Heer die er altijd voor ons is? (Zie Matteüs 28:20.)

Hij is er niet alleen in de kerk, in de tempel of wanneer wij naast ons bed neerknielen. Hij 'is er' wanneer wij zijn leringen naleven.

Wij zijn toegewijde vrouwen!

Ik was getuige van toewijding toen ik met een zuster sprak bij haar thuis in de Filipijnen. Volgens de maatstaven van de wereld bezat zij niets. Het gezin, dat acht kinderen telde, woonde op elkaar gepropt in een kleine paalwoning. Toen ik via de ladder binnenkwam, werd ik meteen naar een hoek meegetrouwd waar een naaimachine voor een klein tafeltje stond. Het was bepaald geen nieuw model met 320 siersteken, toeters, bellen en een apparaatje om randen af te werken. Die naaimachine was nog ouder dan die van mijn moeder! Maar zij wilde niet pronken met een eigendom; zij wilde mij deelgenoot maken van haar toewijding. Twee jaar lang had zij op die eenvoudige naaimachine voor anderen genaaid. Daarmee had zij het geld verdiend zodat het hele gezin aan elkaar kon worden verzegeld in

de tempel. Het laatste kind, vertelde zij met een brede lach, was onder het verbond geboren.

Zij was toegewijd aan haar verbonden en stelde de zegeningen van het priesterschap, die haar wegens haar getrouwheid ten deel vielen, zeer op prijs. Zij was niet opgehouden bij de doop, want zij begreep dat waar veel is gegeven, veel wordt vereist (zie Leer en Verbonden 82:3). Zij had haar inspanningen was haar gezin aan elkaar verzegeld – voor de eeuwigheid. Stelt u zich hun vreugde eens voor!

Wij zijn vrouwen die de zegeningen van het priesterschap kennen.

Wij bezitten de zegeningen van het priesterschap in deze laatste dagen om ons te helpen de zaken duidelijk te zien en dienovereenkomstig te handelen. Als volgelingen van Christus zijn wij gezegend met meer dan verstand, goede ideeën en rechtvaardige neigingen. Wij moeten altijd bedenken dat Jezus Christus de grote Hogepriester van God is; derhalve is Christus de bron van alle ware priesterschapsgezag en -macht op deze aarde' (*Encyclopædia of Mormonism*, New York: Macmillan, 1992, blz. 1133).

Wij weten wat het betekent om ons geloof en ons vertrouwen te vestigen op hen die God heeft aangewezen om ons te leiden. Wij weten wat het is om voor hen te bidden en om hen hoog te achten. De Heer heeft ons gezegd: (...) hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (Leer en Verbonden 1:38).

Ik wil u laten weten dat ik mij, als algemeen presidente zustershulpvereniging, zeer bewust ben van de zegeningen die ik ontvang door te mogen dienen onder lei-

ding van hen die het priesterschap dragen. Wil de Heer kunnen zeggen dat wij één zijn, dan moeten wij als volk zij aan zij staan. Ouderling John A. Widtsoe heeft er eens op gewezen dat mannen en vrouwen als span samenwerken in hun gezamenlijke toewijding aan rechtvaardige beginselen. Hij zei: 'In de verordeningen van het priesterschap zijn de man en de vrouw gelijk. (...) In de kerk van Christus is de vrouw geen toevoegsel aan de man, maar zijn gelijkwaardige partner' (*Relief Society Magazine*, juni-juli 1943, blz. 373).

Zowel vrouwen als mannen beschikken over iedere zegening van het priesterschap die nodig is voor ons eeuwig heil: de zegening van de doop, van het ontvangen van de Heilige Geest, van de vernieuwing van onze verbonden door het avondmaal te gebruiken, en van het sluiten en nakomen van tempelverbonden.

Als verbondsvrouwen kennen en begrijpen wij de woorden in de Leer en Verbonden, die evenzeer voor vrouwen als voor mannen gelden: '(...) hun hart is zo zeer op de dingen dezer wereld gezet en streeft zo sterk naar de eer der mensen, dat zij deze ene les niet leren –

' (...) dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid' (zie Leer en Verbonden 121:35–36).

Welnu, ik zeg het opnieuw: 'Laat uw voet een effen pad inslaan.' Vertrouw op de Heer voor leiding, zoals mijn goede raadgeefster en deze getrouwe zuster vanavond hebben getuigd.

Denk na over de rechtstreekse boodschap van een apostel van Jezus Christus, ouderling M. Russell Ballard heeft ons de raad gegeven niet over anderen te oordelen. Wij zijn erop gewezen dat ieder van ons het voorrecht heeft om ernstig en onder gebed, alleen voor onszelf, de wil van Heer te zoeken met betrekking tot de eisen die het leven aan ons stelt. Verder heeft hij ons eraan herinnerd dat dit Gods plan is en dat het niet aan ons is het op enigerlei wijze te veranderen.

Ik wil ieder van u vragen deze boodschappen ter harte te nemen en te weten dat zij door middel van zijn dienstknechten van de Heer komen. Ik voeg mijn eigen getuigenis toe aan dat van hen. Ik weet dat wij dochters zijn van de Allerhoogste, dat wij op aarde zijn om de wil van de Heer te doen in een uiterst moeilijk tijdperk, maar wel een tijd dat de engelen van God zich verheugen over onze inspanningen. Ik weet dat de Heer het oppergezag heeft en dat Hij voor ons een plaats heeft bereid in zijn koninkrijk. Ik weet dat wij als verbondsvrouwen zullen kiezen voor het pad dat tot het eeuwige leven voert. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ze hebben ook tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley
eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Ik dank de Heer voor de kennis die Hij mij heeft gegeven dat Joseph Smith een profeet van de levende God was.'

'Ik dank mijn Vader in de hemel voor het getuigenis dat ik heb van de werkelijkheid van het eerste visioen. Ik heb tussen de bomen gestaan waar Joseph als jongen knield, en de influisteringen van de Geest gehoord dat het gebeurd was zoals hij het gezegd heeft.'

President Thomas S. Monson
tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Kies je vrienden zorgvuldig, want je zult op ze lijken en gaan waar zij willen gaan.'

'Wat we zeggen en hoe we het zeggen laat zien wat we zijn. De woorden die we uitspreken weerspiegelen de gevoelens van ons hart, de kracht van ons karakter, de diepgang van ons getuigenis.'

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik hoop en bid dat jullie, fijne jonge leden van de kerk, de moed zullen hebben om consequent het goede te kiezen! Bovendien stel ik voor dat jullie allemaal geheugensteuntjes verzinnen om jezelf en je geliefden te helpen het goede te kiezen wanneer je met een keuze geconfronteerd wordt.'

'Ik beloof je dat je eeuwig geluk zult vinden als je consequent het goede kiest.'

Ouderling Monte J. Brough
van het Presidium der Zeventig

'Ik stel dat allen die naar mij luisteren baat zouden hebben bij het onderzoeken van het leven van hen die wij steunen als algemene functionarissen van de kerk. U zult onder hen belangrijke voorbeelden vinden en hen die een "volkomen toegewijd hart" hebben, leren kennen.'

Ouderling John H. Groberg
van de Zeventig

'We behoren altijd om hulp te bidden, maar we behoren altijd ontvankelijk te zijn voor inspiratie en ingevingen die ons een andere richting insturen dan we in gedachten hadden.'

Ouderling Eugene Hansen
van de Zeventig

'Ware vreugde en geluk zijn het gevolg van een levenswijze die onze Hemelse Vader behaagt.'

'Men kan de geboden van God niet overtreden en toch gelukkig zijn. Denk aan de schriftplaats die al eerder tijdens deze conferentie is aangehaald: "Goddeloosheid bracht nimmer geluk" (Alma 41:10).'

Ouderling Hugh W. Pinnock
van de Zeventig

'Een geslaagd gezin is net zo afhankelijk van de liefde en hulpvaardigheid van de

kinderen als van liefdevolle ouders die hun taken verrichten.'

'Sta snel klaar om te vergeven als er zich thuis problemen voordoen. Help waar nodig je jongere broertjes en zusjes. Jij bent hun held.'

Ouderling F. Enzo Busche
van de Zeventig

'Er is geen heil zonder Christus, en Christus kan niet ingrijpen tenzij wij volkomen eerlijk tegen onszelf zijn.'

Bisschop Robert D. Hales
presiderende bisschop

'Ik leerde het vrouwelijk geslacht respecteren door mijn vaders liefdevolle zorg voor mijn moeder, mijn zuster, en zijn zusters. Vader was altijd de eerste die van tafel opstond om af te ruimen. Mijn zuster en ik wisten en droogden elke avond af op zijn verzoek. Als wij er niet waren, deden vader en moeder de keuken samen.'

Ouderling Jacob de Jager
emeritus lid van de Zeventig

'Leer tevreden zijn. Dat is net zo gemakkelijk als ontevreden zijn - en veel plezieriger.' 'Maak er een gewoonte van om prettige opmerkingen te maken in plaats van negatieve.'

'Leef de verbonden na die je met je doop gesloten hebt.'

DE STER Register 1993

REGISTER OP ONDERWERP

A

Algemene conferentie

Wijfs worden tot zaligheid,
John E. Fowler, jan, 71

Angell, Truman O.

Opbouwer van zijn koninkrijk,
Shannon W. Ostler, jun, k8

Angola

Olivia Gomes Manuel: het geheim
van zijn succes, Lisa A. Johnson,
mrt, 34

Argentinië

Door ons geloof hebben wij het
gehaald, Gustavo Adolfo Abalos,
sep, 8

Azië

De kerk in India, Pakistan, Bangladesh
en Sri Lanka, okt, 22

B

Bangladesh

De kerk in India, Pakistan, Bangladesh
en Sri Lanka, okt, 22

Bekering (zie Geloof, Getuigenis)

Belize

Xinia Muñoz uit Belize-stad (Belize),
Marvin K. Gardner, nov, k14

Benson, Ezra Taft

'Het getuigenis van een profeet',
Gordon B. Hinckley, jul, 91
Bij het scheiden, Thomas S. Monson,
jan, 79

Beproevingen

Na mijn beproeving kwamen de
zegeningen, Modibo Diarra,
Chirley Roundy Arnold en
Jeanine Tew, aug, 8
Niemand heeft gezegd dat het
gemakkelijk zou zijn,
John B. Dickson, jan, 39
Tegenspoed kan je sterken, sep, 33

Bescherming

Goddelijke bescherming,
Dallin H. Oaks, jan, 32
'Hij doet mij nederliggen in grozige
woeden', Tai Kwok Yuen, jul, 84

Boek van Mormon (zie Schriften)

Boodschap van het Eerste Presidium

De geest van het kerstfeest,
Thomas S. Monson, dec, 2
De paden die Jezus ging,
Thomas S. Monson, feb, 2
De betekenissen van Pasen,
Ezra Taft Benson, apr, 2
De Salt Lake-tempel,
Gordon B. Hinckley, nov, 2
Een uitnodiging tot verhoging, Thomas
S. Monson, sep, 2

Een waarschuwende stem,
Ezra Taft Benson, aug, 2
Een hoopzede dagerood – een blijde
morgen, Thomas S. Monson, mei, 2
'Het is toch woer?',
Gordon B. Hinckley, okt, 2
Ik geloof, Gordon B. Hinckley, mrt, 2
Wij geloofden eerlijk te moeten zijn,
Gordon B. Hinckley, jun, 2

Brigham Young

Brigham Young en maatschappelijke
verantwoordelijkheid,
Arthur R. Bassett, feb, 10

Brough, Monte J.

Ouderling Monte J. Brough,
Tryn Paxton, mrt, k12

C

Calado, Alexandra Marina Ferreira

Alexandra Marina Ferreira Calado uit
Paredes (Portugal), Julie Wardell,
mei, k1

Canada

De hoofdrol, Diane Hoffman, mei, 16

Chili

Het geloof van broeder Avila,
Jose Ojeda, nov, 26
Op heilige grond,
Gregory Encina Billikopf, feb, 30

D

Dankbaarheid

Gaven, Thomas S. Monson, jul, 57
Het lied van de dankbaarheid,
Lisa Ray Turner, jun, 46
Vader, wij danken U, Judy Edwards,
dec, k6
'Wie de Heer roept, maakt Hij
geschenken', Neil L. Andersen, jul, 80

Denemarken

De heiligen in Denemarken,
Giles H. Florence jr., jun, 36

Diarra, Modibo

Na mijn beproeving kwamen de
zegeningen, Modibo Diarra,
aug, 8

Dienstbetoon

Aan de vrouwen in de kerk,
Howard W. Hunter, jan, 86
'Bij wijze van uitnodiging',
Betty Jo N. Jepsen, jan, 69
De gouden jaren,
Robert L. Backman, jan, 11
De liefde van Christus,
C. Max Caldwell, jan, 26
De verrassing van Sonja,
Marjorie A. Parker, sep, k4
De priesterschap in actie,
Thomas S. Monson, jan, 41
De samenleving verbeteren, aug, 25
De weg naar Jericho,
Thomas S. Monson, jun, k16
Erika, de barmhartige Samaritaan,
Pamela Brayton, sep, k8
Handwerk uit het hart,
Marjorie Draper Conder, mei, 34

Het beginsel werken.

F. David Stanley, jul, 42
Het kattemondje van vriendelijkheid,
Chieko N. Okazaki, jul, 82
Het koninkrijk van God opbouwen,
mei, 25
Hulp aan Roemenië, aug, 44
Ik weet in wie ik mijn vertrouwen heb
gesteld, D. Todd Christoffersen,
jul, 81
Kerstgeschenken, dec, 20
Niemand heeft gezegd dat het
gemakkelijk zou zijn,
John B. Dickson, jan, 39
Ons kerstfeest, Nitzahualcovoll
Salinas Villazaca, dec, 18
Opsporen en reddan, Larry Hiller,
jun, 10
Tweeling bouwt huis,
Richard M. Romney, mei, 10
Zoeken en reddan,
Thomas S. Monson, jul, 46

Dienstbetoon in de samenleving De samenleving verbeteren, aug, 25

Doelen

Een maand lang doelen stellen en
bereiken, jun, 33

Dombo Tombo

Die dag in Dombó Tombo,
Esinath Mutumanji, jun, 8

Doed (zie Opstanding)

Papa laslanten, Patricia R. Roper,
apr, 10
Wat is een wonder?,
Lois Lamb Reeder, mei, 8

Doop

Kom tot Christus,
Lowell D. Wood, jul, 86

E

Ecuador

Ecuador, Don L. Searle, apr, 32

Eerbied

'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U',
Howard W. Hunter, jul, 61

Eerlijkheid

Die dag in Dombó Tombo,
Esinath Mutumanji, jun, 8
'Door de macht van zijn woord lieten
zij gevangengenissen ineenstorten',
James M. Parnamore, jan, 7
Ik geloof in eerlijk zijn, Judy Edward,
sep, k6
Wij geloofden eerlijk te moeten zijn,
Gordon B. Hinckley, jun, 2

Europa

Het Gebied Mediterane Landen:
nieuwe uitdagingen en groei,
aug, 2

F

Familiegeschiedenis (zie ook Tempels)

Dienen in de tempel,
David B. Height, jul, 23
Het geloof van broeder Avila,
José Ojeda, nov, 26

Gebruikte afkortingen:

ao = achteromslag
bao = binnenachteromslag
k = De kinderster
o = omslag

Fiji

Fiji: eilanden van geloof,
Shirleen Meek Saunders, feb, 32

Filipijnen

De geredde boeken,
Cristina Antonio, okt, 42

G

Gebed

Bidden zoals Enos, Christie Ann Giles,
jun, 24
'Bij wijze van uitnodiging',
Betty Jo N. Jepsen, jan, 69
De Heer dagelijks zoeken, feb, 25
De taal van het gebed,
Dallin H. Oaks, jul, 15
Gebed, David E. Sorenson, jul, 29
Gemoedsrust door gebed,
Rex D. Pinegar, jul, 63
Het lied van de dankbaarheid,
Lisa Ray Turner, jun, 46
Het gebed op het portkeerterrein,
mei, 24
Ik verwachtte een wonder,
Tara Pearson, okt, 33
Noderen tot God,
Henry B. Eyring, sep, k1
Terug naar de fundamentele
evangeliebeginselen, L. Tom Perry,
jul, 88

Geboden (zie Gehoorzaamheid)

Geduld

Een liefdevolle, communicerende
God, Marion D. Hanks, jan, 56
'Een voorbeeld voor de gelovigen',
Thomas S. Monson, jan, 88

Gehoortzaamheid (zie ook Verbonden, Bekering)

Bij het scheiden, Thomas S. Monson,
jan, 79
De Heer zal de rechtvaardigen voor-
spoedig maken, Dean L. Larsen,
jan, 35
De zonde zal niet overwinnen,
Gordon B. Hinckley, jan, 3
De veilige en zekere weg,
Vickie Anderson en Loralee Wilkey,
feb, 8
De genade van de Heer,
Gene R. Cook, apr, 16
De evangeliebeginselen naleven,
David B. Height, jan, 67
De taal van het gebed,
Dallin H. Oaks, jul, 15
De macht van juiste beginselen,
Richard G. Scott, jul, 31
'Neemt u in uw hart voor',
Neal A. Maxwell, jan, 58
Goddelijke bescherming,
Dallin H. Oaks, jan, 32
Spirituele opbloei, Glenn L. Pace,
jan, 9

Geloof (zie ook Volharding, Getuigenis)

Angst, Virginia Pearce, jan, 82
Behoud het geloof,
Richard C. Edgley, jul, 11
De blijdschap van vervulde hoop,
M. Russell Ballard, jan, 28

De Heer van het leven,
J. Richard Clarke, jul, 9
De vuurtoren in de haven van vrede,
Howard W. Hunter, jan, 15
Dit vredege huis van God,
Gordon B. Hinckley, jul, 69
Door ons geloof hebben wij het
geloofd, Gustavo Adolfo Abalos,
sep, 8
Een geïnspireerde verkeerde afslag,
sep, 40
Een tempel is het huis des Heren, Judy
Edwards, feb, k6
'Een voorbeeld voor de gelovigen',
Thomas S. Monson, jan, 88
Een vurig getuigenis,
Joseph B. Wirthlin, jan, 30
Gebed, David E. Sorensen, jul, 29
Geloof zonder werken werkt niet,
mei, 33
Geloof brengt macht in het priester-
schap voort, John K. Carmack,
jul, 39
Gemiddeldst door gebed,
Rex D. Pinegar, jul, 63
Goddelijke bescherming,
Dallin H. Oaks, jan, 32
Goddelijke hulp door de genade van
de Heer ontvangen, Gene R. Cook,
jul, 77
'Het is toch waar?',
Gordon B. Hinckley, okt, 2
Het zendingswerk op de Filipijnen,
Augusto A. Lim, jan, 75
Jezus Christus is het middelpunt van
de herstelling, Gary J. Coleman,
nov, 37
Uw tabernakel bouwen,
Gordon B. Hinckley, jan, 44
Vaders onmisbare invloed,
James E. Faust, jul, 33
Vertrouwen door bekering,
Aileen H. Clyde, jan, 80
Waar is wijsheid?
Russell M. Nelson, jan, 4
Wat is een wonder?
Lois Lamb Reeder, mei, 8
'Ziet, de vijand aanengesloten',
Neal A. Maxwell, jul, 73

Genade
De genade van de Heer,
Gene R. Cook, apr, 16
Gaven, Thomas S. Monson, jul, 57
Goddelijke hulp door de genade van
de Heer ontvangen, Gene R. Cook,
jul, 77

Genezing
Uw beschadigde leven genezen,
Richard G. Scott, jan, 54

Getuigenis
Carlos and Maria Roig: een
verandering van hart,
Marvin K. Gardner, mrt, 40
Een plaatsboek als getuigenis,
Maly Souvannhong, feb, 8
Een nieuwe aanpak,
Shauna Robinson, apr, 20
Het koninkrijk van God openbaren,
mei, 25
Het getuigenis van een jongen,
Charlotte Grossnickle Domenico,
sep, k1
'Het is toch waar?',
Gordon B. Hinckley, okt, 2
'Hij doet mij nederliegen in grazige
weiden', Tai Kwok Yuen, jul, 84
Ik weet in wie ik mijn vertrouwen heb
gesteld, D. Todd Christofferson,
jul, 81

Jezus Christus is het middelpunt van
de herstelling, Gary J. Coleman,
nov, 37
Mijn zoektocht naar de herstelling,
Angelo Scarpulla, jun, 16
Op heilige grond,
Gregory Elnica Billkopf, feb, 30
Pornchai Juntrajit geestelijk
voorbereid, David Mitchell,
feb, 42
Spirituele opbloei, Glenn L. Pace,
jan, 9
'Wie de Heer roept, maakt Hij
geschied', Neil L. Andersen, jul, 80
Zij kennen Hem, Hedendaagse
profeten getuigen van Christus,
apr, 6

Gezag (zie ook Priesterschap)
De kerk ontleent macht en kracht aan
Christus, V. Dallas Merrell, jul, 27
De kerk ligt op koers,
Gordon B. Hinckley, jan, 51

**Gezinnen (zie Kinderen,
Opvaden)**
Ben ik een aan-huis-gebonden-vrouw?,
Petrea Kelly, mrt, k8
De tempel is er voor ons,
Frances W. Hodgson, nov, 32
Een avondmaatsdienst als alle andere,
Pat Allied Burnell, jan, 14
Een nieuw soort Pasen,
Lynette K. Allen, apr, k1
Geestelijk sterke gezinnen,
Joseph B. Wirthlin, jul, 65
Het mooiste cadeau, Jimmy Kairi,
dec, 16
Ons gezin kan eeuwig zijn,
Ruth Muir Gardner en Vanja
Y. Watkins, mrt, k8
Stille nacht, Deanne Walker, dec, 22
Tijdcapsule, Ruth Iman, mrt, k1
Verborgen smart, Lisa A. Johnson,
feb, 26

Gezinsavond
Geestelijk sterke gezinnen,
Joseph B. Wirthlin, jul, 65
Tijdcapsule, Ruth Iman, mrt, k1

Grant, Heber J.
Heber J. Grant: een man zonder
verenschuldigheden,
Leon R. Hartshorn, aug, 26

H

Handicaps
Omgaan met handicaps en
beperkingen, jun, 25

Hanks, Marion D.
Ouderling Marion D. Hanks,
Janet Peterson, okt, k4

Heilige Geest
Helden, H. David Burton, jul, 44
'Ziet, de vijand aanengesloten',
Neal A. Maxwell, jul, 73

Heilsplan
Een uitnodiging tot verhoging,
Thomas S. Monson, sep, 2

Helden
Helden, H. David Burton, jul, 44

Hoogmoed
Behoud het geloof, Richard C. Edgley,
jul, 11
De Heer zal de rechtvaardigen
voorspoedig maken,
Dean L. Larsen, jan, 35

'Ziet, de Here heeft mij grote en
wonderbare dingen getoond',
L. Tom Perry, jan, 13

Hoop
De blijdschap van vervulde hoop,
M. Russell Ballard, jan, 28

Huisbezoekhoedschap
Andere vaeden met zorg en geloof,
mrt, 25
Andere laten delen in onze talenten,
okt, 25
De samenleving verbeteren, aug, 25
De Heer dagelijks zoeken, feb, 25
De rijkdommen van de aarde goed
gebruiken, sep, 25
Het koninkrijk van God opbouwen,
mei, 25
Omgaan met handicaps en
beperkingen, jun, 25
Ontferming: meevoelen en iets doen,
apr, 25
Onze zusterschap versterken door
luisteren en vertrouwen, nov, 25
Verbondsvrouwen, dec, 25

Huwelijk
Het geluk van je partner,
Melvin L. Priest, feb, 46
Liefde, humor en spiritualiteit in het
huwelijk, Barbara Workman,
aug, 12

I

Inactief (zie Minder-actief)

India
De kerk in India, Pakistan, Bangladesh
en Sri Lanka, okt, 22

Informatie voor ju-
Tijdschap, mrt, k1
Verborgen smart, Lisa A. Johnson,
feb, 26

**Instituten (zie Kerkelijke
onderwijsinstellingen)**

Israël
De weg naar Beliehem,
D. Kelly Ogden, dec, 34
Eén stem, Larene Gaunt, okt, 10

J

Jackson, Becki
De hoofdal, Diane Hoffman, mei, 16

Jezus Christus
Aan de vrouwen in de kerk,
Howard W. Hunter, jan, 86
Behoud het geloof,
Richard C. Edgley, jul, 11
Christus: de laatste week van zijn
bediening, Gustave Doré, apr, 26
De kerk ontleent macht en kracht aan
Christus, V. Dallas Merrell, jul, 27
De blijdschap van vervulde hoop,
M. Russell Ballard, jan, 28
De betekenis van Pasen,
Ezra Taft Benson, apr, 2
De paden die Jezus ging,
Thomas S. Monson, feb, 2
De vuurtoren in de haven van vrede,
Howard W. Hunter, jan, 15
De liefde van Christus,
C. Max Caldwell, jan, 26
Door schriftuurde tot Christus komen,
Merrill J. Bateman, jan, 24
Een lam dat Brandon heette,
Lois J. Funk, apr, k6
Een vurig getuigenis,
Joseph B. Wirthlin, jan, 30

Herderslied, Daniel Lyman Carter,
dec, k8
'Het getuigenis van een profet',
Gordon B. Hinckley, jul, 91
Het laatste avondmaal, apr, 12
Hij leeft, Sally J. Odekir, dec, 32
'Jezus Christus, de Zoon van de
levende God', John M. Madsen,
jul, 26
Jezus Christus: onze Heiland en
Verlosser, Ezra Taft Benson,
apr, k4
'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U',
Howard W. Hunter, jul, 61
Jezus Christus is het middelpunt van
de herstelling, Gary J. Coleman,
nov, 37
Ken de herder, Robert E. Wells,
dec, 10
Kom tot Christus, Lowell D. Wood,
jul, 86
Onderzoek de Schriften,
L. Lionel Kendrick, jul, 13
Wanneer Hij wederkomt,
Mirla Greenwood Thayne, apr, k8
'Ziet uw kinderen',
Michaelene P. Grassli, jan, 84
Zij kennen Hem: hedendaagse
profeten getuigen van Christus,
apr, 6

Joseph Smith
De kerk ontleent macht en kracht aan
Christus, V. Dallas Merrell, jul, 27

Juntrajit, Pornchai
Pornchai Juntrajit geestelijk
voorbereid, David Mitchell, feb, 42

K

Kendrick, L. Lionel
Ouderling L. Lionel Kendrick,
Janet Peterson, feb, k12

**Kerkelijke
onderwijsinstellingen**
'Galeerde te zijn is goed, indien ...',
Boyd K. Packer, jan, 64

Kerstmis
'Bij wijze van uitnodiging',
Betty Jo N. Jepsen, jan, 69
De afgedwaalde kameel,
Janet Eylesone Buck, dec, 8
De geest van het kerstfeest,
Thomas S. Monson, dec, 2
Herderslied, Daniel Lyman Carter,
dec, k8
Het mooiste cadeau, Jimmy Kairi,
dec, 16

**Kerstboedschap van het Eerste
Presidium aan alle kinderen van de
wereld, dec, k4**
Kerstgeschenken, dec, 20
Ons kerstfeest, Netzaalucocoyl
Solinas Villazas, dec, 18
Ornamenten van bruin papier,
Ruth Palmer, dec, k16
Stille nacht, Deanne Walker, dec, 22

Keuzevrijheid
Waarom en ik eigenlijk weg?,
Angel Abrea, sep, 22

Kinderen (zie ook Gezinnen)
'Ziet uw kinderen',
Michaelene P. Grassli, jan, 84

Kindermishandeling
Verborgen smart, Lisa A. Johnson,
feb, 26

Kirtland (Ohio)
Huis van openbaringen, okt, 34

Knutselen (zie ook Veel plezier!)

apr, k14; jun, k12; dec, k16

Korea

Korea, land van de ochtendstille, Kellene Ricks Adams, aug, 34

Kuisheid (zie Zedelijkheid, Gehoorzaamheid)**Kunst**

Christus: de laatste week van zijn bediening, Gustave Doré, apr, 26

Dagen van ontdekking,

Anne Maria Oboon, okt, k1

De maestwin, Lyuda Syoutania,

sep, bao

De heilige nacht, Antonio Allegri da

Correggio, dec, bao

De zaaiër en de maaiester, aug, bao

De bouw van de Nauvo-tempel,

Gary E. Smith, feb, bao

De verschijning van de Heer aan

Joseph Smith en Oliver Cowdery op

3 april 1836 in de Kirtland-tempel,

Theodore Gorka, okt, bao

Erfdeel, Jean Leighton Lundberg,

mei, bao

Handwerk uit het hart,

Marjorie Draper Conder, mei, 34

Het kall, Edwin Evans, sep, k1

Het laatste avondmaal, apr, 12

Kunst van kinderen uit de hele wereld,

sep, 34

Moederschap, Nancy Seamons

Crookston, mrt, bao

Op zending onder de Indianen,

Winfred R. Geisler, jun, bao

Petrus, Jakobus en Johannes ordenen

Joseph en Oliver, Minerva Teicher,

mei, ao

Zicht op Main Street, 1885,

Al Rounds, nov, bao

L**Laatste dagen**

Ziet, de vijand aaneengesloten',

Neal A. Maxwell, jul, 73

Lee, Harold B.

Harold B. Lee, Kellene Ricks Adams, nov, k2

Leefijdgenoten, druk van

lessen uit mijn jongensjaren,

Gordon B. Hinckley, jul, 54

Leer en Verbonden (zie Schriften)**Liefde (zie ook Naastenliefde)**

De liefde van Christus,

C. Max Caldwell, jan, 26

'Een voorbeeld voor de gelovigen',

Thomas S. Monson, jan, 88

Een lam dat Brandon heette,

Lois J. Funk, apr, k6

Een liefdevolle, communicerende

God, Marion D. Hanks, jan, 56

Goven, Thomas S. Monson, jul, 57

Het katemanzje van vriendelijkheid,

Chieko N. Okazaki, jul, 82

Het geluk van je partner,

Melvin L. Prewitt, feb, 46

Liefde, humor en spiritualiteit in het

huwelijk, Barbara Workman,

aug, 12

Onferming: meevoelen en iets doen,

apr, 25

Wonderen – Toen en nu,

Thomas S. Monson, jan, 61

M**Mali**

Na mijn beproeving kwamen de zegeningen, Modibo Diarra, Shirley Roundy Arnold, and Jeanine Tew, aug, 8

Manuel, Olívio Gomes

Olívio Gomes Manuel: het geheim van zijn succes, Lisa A. Johnson, mrt, 34

McKay, David O.

David O. McKay, Kellene Ricks Adams, jun, k1
David O. McKay: de waarde van het individu, Leon R. Hartshorn, okt, 26

Mexico

Tweeling bouwt huis, Richard M. Romney, mei, 10

Midden-Amerika

Een gesprek over de kerk in Midden-Amerika, jun, 21

Milieu

De rijkdommen van de aarde goed gebruiken, sep, 25

Minder-actief

Ouders buiten de kerk, aug, 42

Moed

Angst, Virginia Pearce, jan, 82
Een geïnspireerde verkeerde afslag, sep, 40

John Taylor: de moedige,

Leon R. Hartshorn, mrt, 26

Wonderen – Toen en nu,

Thomas S. Monson, jan, 61

Montero, Ruymán David Hernández

Ruymán David Hernández Montero, uit Santa Cruz op Tenerife, Julie Wardell, aug, k14

Marmorandum

Geloof zonder werken werkt niet, mei, 33

Lees de instructies, mrt, 19

Tegenspoed kan je sterken, sep, 33

Muñoz, Xinia

Xinia Muñoz uit Belize-stad (Belize), Marvin K. Gardner, nov, k14

Muziek

De Heer gaf mij een tempel, Donnell Hunter en Darwin Walford, okt, k6

Herderslied, Daniel Lyman Carter, dec, k8

Ons gezin kan eeuwig zijn,

Ruth Muir Gardner en Vanja

Y. Watkins, mrt, k8

Wanneer Hij wederkomt,

Mirla Greenwood Thayne, apr, k8

N**Naastenliefde (zie ook Liefde)**

Anderen voeden met zorg en geloof, mrt, 25

De blijdschap van vervulde hoop,

M. Russell Ballard, jan, 28

De vuilnisbakkenman, Paul Weis,

mrt, k2

De weg naar Jericho,

Thomas S. Monson, jun, k16

Erika, de barmhartige Samaritaan,

Pamela Brayton, sep, k8

Juan Carlos en het conferentie-overhemd, Jan M. Smith, jun, k2

Nederigheid

Behoud het geloof, Richard C. Edgley, jul, 11
Goddelijke hulp door de genade van de Heer ontvangen, Gene R. Cook, jul, 77
Kom tot Christus, Lowell D. Wood, jul, 86

O**Offers**

Een kostbaar offergoed, James E. Faust, jan, 77

Onderwijs

De macht van juiste beginselen, Richard G. Scott, jul, 31
'Uit eerzame ouders geboren', Dallas N. Archibald, jan, 22
'Ziet uw kleinen', Michaelene P. Grassli, jan, 84

Oordelen

Niet slecht, Julene M. Jolley, mrt, 10

Opstanding (zie ook Pasen)

Een hoopvolle dageraad – een blijde morgen, Thomas S. Monson, mei, 2

Opvoeden (zie ook Kinderen, Thuis)

De macht van juiste beginselen, Richard G. Scott, jul, 31
Eer uw vader en uw moeder', Lino Alvarez, jan, 21
Moederschap, Nancy Seamons Crookston, mrt, bao
'Uit eerzame ouders geboren', Dallas N. Archibald, jan, 22
Vaders onmissbare invloed, James E. Faust, jul, 33

Opvolging in het presidentschap

De kerk ligt op koers, Gordon B. Hinckley, jan, 51

P**Pakistan**

De kerk in India, Pakistan, Bangladesh en Sri Lanka, okt, 22

Paraguay

Carlos and Maria Roig: een verandering van hart, Marvin K. Gardner, mrt, 40
Pioniers in Paraguay, Marvin K. Gardner, sep, 10

Participatieperiode

De Heer heeft mij een tempel gegeven, Judy Edwards, okt, k10
De tempel is een plaats van vreugde, Judy Edwards, jun, k6
De tempel is een plaats van openbaring, Judy Edwards, mei, k8

Een tempel is het huis des Heren,

Judy Edwards, feb, k6

Ik geloof in eerlijk zijn, Judy Edward, sep, k6

Tempels en veranderingen,

Judy Edwards, mrt, k6

Tempels wereldwijd, Judy Edwards,

apr, k12

Vader, wij danken U, Judy Edwards,

dec, k6

Volg de Profeten, Judy Edwards,

aug, k12

Waaruschwing!, Judy Edwards, nov, k8

Pasen (zie ook Doed, Opstanding)

Een boodschap op een eierschap, Peggy Rogers, apr, k14
Een nieuw soort Pasen, Lynette K. Allen, apr, k10
De betekenis van Pasen, Ezra Taft Benson, apr, 2

Patricio, Avila

Het geloof van broeder Avila, José Ojeda, nov, 26

Pensioen

De gouden jaren, Robert L. Backman, jan, 11

Pioniers

Brigham Young en maatschappelijke verantwoordelijkheid, Arthur R. Bassett, feb, 10
De Salt Lake-tempel, Gordon B. Hinckley, nov, 2
Een kostbaar offergoed, James E. Faust, jan, 77
Elk raam, elke toren spreekt over hetgeen God beoogt, Richard Neitzel Holzappel, nov, 8
Gezeggende, lfhwaardige pioniers, Mary Ellen Edmunds, mrt, 12

Poelman, Ronald E.

Ouderling Ronald E. Poelman, Kellene Ricks, aug, k4

Portland-tempel

De tempel is een plaats van eerbied, Kathryn A. Field, nov, k4

Portugal

Alexandra Marina Ferreira Calado uit Parede (Portugal), Julie Wardell, mei, k12
Uit Spanje en Portugal, mrt, k10
Olívio Gomes Manuel: het geheim van zijn succes, Lisa A. Johnson, mrt, 34

Priesterschap

Alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid, Gordon B. Hinckley, mei, 20
De tempel, het priesterschap, Boyd K. Packer, jul, 18
De priesterschap in actie, Thomas S. Monson, jan, 41
Geloof brengt macht in het priesterschap voort, John C. Carmack, jul, 39
Het priesterschap eren, Russell M. Nelson, jul, 36
Jezus Christus is het middelpunt van de herstelling, Gary J. Coleman
Kampioen zonder wedloop, Susan E. Tanner, mei, 18
Vaders onmissbare invloed, James E. Faust, jul, 33

Profeten

Bij het scheiden, Thomas S. Monson, jan, 79
De kerk is begonnen met een profeet, Sherrie Johnson, dec, k9
De zonde zal niet overwinnen, Gordon B. Hinckley, jan, 3
De kerk ligt op koers, Gordon B. Hinckley, jan, 51
Jezus Christus is het middelpunt van de herstelling, Gary J. Coleman, nov, 37
John Taylor: de moedige, Leon R. Hartshorn, mrt, 26

Volg de profeten, Judy Edwards, aug, k12

Wij's worden tot zaligheid, John E. Fowler, jan, 71

R

Reस्पeet

De taal van het gebed, Dullin H. Oaks, jul, 15
Het priesterschap eren, Russell M. Nelson, jul, 36

Roig, Carlos en Maria

Carlos and Maria Roig: een verandering van hart, Marvin K. Gardner, mrt, 40

S

Sabbat

De eenovomaalsdienst als alle andere, Pat Allred Burnell, jun, 14
Kampioen zonder wedloop, Susan E. Tanner, mei, 18

Salt Lake-tempel

De tempel, het priesterschap, Boyd K. Packer, jul, 18
De macht van God was bij ons', Lauren Gaunt, nov, 44
De Salt Lake-tempel, Gordon B. Hinckley, nov, 2
Dit vredige huis van God, Gordon B. Hinckley, jul, 69
Elk raam, elke toren spreekt over hetgeen God betreft, Richard Neitzel Holzapfel, nov, 8
In zijn heilig huis, Jay M. Todd, nov, 34

Santiago-tempel

Het geloof van broeder Avila, José Ojeda, nov, 26

Schoonheid

De bloemen van Jane, Deborah Hopkinson, okt, k12

Schriften

'Bij wijze van uitnodiging', Betty Jo N. Jepsen, jan, 69
De verhalen kwamen tot leven, Morgan D. Westerman, mei, 46
Door schriftstudie tot Christus komen, Merrill J. Bateman, jan, 24
Een waarschuwend stem, Ezra Taft Benson, aug, 2
'Gedenk eveneens de beloften', Jay E. Jensen, jan, 73
Goddelijke bescherming, Dullin H. Oaks, jan, 32
Ik verwachtte een wonder, Tara Pearson, okt, 33
Lees de instructies, mrt, 19
Onderzoek de Schriften, L. Lionel Kendrick, jul, 13
Terug naar de fundamentele evangeliebeginselen, L. Tom Perry, jul, 88
Wij's worden tot zaligheid, John E. Fowler, jan, 71
'Ziet, de Here heeft mij grote en wonderbare dingen getoond', L. Tom Perry, jan, 13

Smith, George Albert

George Albert Smith, Kellene Ricks, mrt, k14
George Albert Smith: een lichtend voorbeeld, Arthur R. Bassett, sep, 26

Smith, Joseph

De kerk is begonnen met een profeet, Sherrie Johnson, dec, k9

Smith, Joseph F.

Joseph F. Smith: de zegeningen van de gezinsband, Arthur R. Bassett, jun, 26

Smith, Joseph Fielding

Joseph Fielding Smith, Kellene Ricks, sep, k2
Joseph Fielding Smith: Een beminnelijk discipel, Leon R. Hartshorn, dec, 26

Snow, Lorenzo

Lorenzo Snow: De beslissingen van een jongeman, Leon R. Hartshorn, mei, 26

Spanje

Barcelona op haar best, Lisa A. Johnson, aug, 46
Iedereen is aanwezig, sep, 48
Ruymán David Hernández Montero, uit Santa Cruz op Tenerife, Julie Wardell, aug, k14
Tieners op Tenerife, jun, 34
Uit Sponje en Portugal, mrt, k10

Sri Lanka

De kerk in India, Pakistan, Bangladesh en Sri Lanka, okt, 22

T

Tabernakel

Uw tabernokel bouwen, Gordon B. Hinckley, jan, 44

Tabernakeloor

Eén stem, Larene Gaunt, okt, 10

Talenten

Andere talenten delen in onze talenten, okt, 25
Het talent van Shelly, Debra Hadfield, mei, k4
Jezelf zijn, George I. Cannon, okt, 46

Taylor, John

John Taylor: de moedige, Leon R. Hartshorn, mrt, 26

Tegenspoed (zie beprovingen)

Tempels (zie ook

Familiegegevens)

De tempel is een plaats van eerbied, Kathryn A. Fifield, nov, k4
De tempel van de Heer, Thomas S. Monson, jul, 4
De Heer heeft mij een tempel gegeven, Donnell Hunter en Darwin Wolfard, okt, k14
De tempel, het priesterschap, Boyd K. Packer, jul, 18
De Heer heeft mij een tempel gegeven, Judy Edwards, okt, k10
De Tempel is een plaats van vreugde, Judy Edwards, jun, k6
De tempel is een plaats van openbaring, Judy Edwards, mei, k8
Dit vredige huis van God, Gordon B. Hinckley, jul, 69
Een tempel is het huis des Heren, Judy Edwards, feb, k6
Tempels wereldwijd, Judy Edwards, apr, k12
Tempels en veranderingen, Judy Edwards, mrt, k6
Truman O. Angell: Opbouwer van zijn koninkrijk, Shannon W. Ostler, jun, k 8

Tempelwerk (zie Familiegegevens)

Tenorio, Horacio A.

Ouderling Horacio A. Tenorio, Beverly J. Ahlstrom, mei, k10

Thailand

Parachat Juntrainrij geestelijk voorbereid, David Mitchell, feb, 42
De heiligen in Thailand, David Mitchell, mei, 40

Thuis (zie ook Gezinnen)

Geestelijk sterke gezinnen, Joseph B. Wirthlin, jul, 65
Heimwee naar huis, Marvin J. Ashton, jan, 19

Toewijding

De evangeliebeginselen naleven, David B. Haight, jan, 67
De gouden jaren, Robert L. Backman, jan, 11
Een kostbaar erfgoed, James E. Faust, jan, 77
'Neem u in uw hart voor', Neal A. Maxwell, jan, 58
'Wie de Heer roept, maakt Hij geschikt', Neil L. Andersen, jul, 80
'Ziet, de vijand aangeesloten', Neal A. Maxwell, jul, 73

U

Uitstel

Hoe kan ik het probleem uitstellen oplossen?, mrt, 20

V

Van vriend tot vriend

Ouderling Monte J. Brough, Tryn Paxton, mrt, k12
Ouderling Marion D. Hanks, Janet Peterson, okt, k4
Ouderling L. Lionel Kendrick, Janet Peterson, feb, k12
Ouderling Ronald E. Poelmon, Kellene Ricks, aug, k4
Ouderling Horacio A. Tenorio, Beverly J. Ahlstrom, mei, k10

Vasten

Manoli's eerste vasten, Carol Ann Baughman Rivero, mrt, 24

Veel plezier!

feb, k5; mrt, k9; apr, k16; mei, k7; sep, k12; okt, k16; nov, k13

Verbonden (zie ook

Gezamenzaamheid)

In zijn heilig huis, Jay M. Todd, nov, 34
Tempels en veranderingen, Judy Edwards, mrt, k6
Verbonden naleven, M. Russell Ballard, jul, 6
Verbondenvrouwen, dec, 25
Verhalen uit het Boek van Mormon
Ación onderwijst de vader van Lamoni, okt, k2
Alma's zending naar Ammonihah, feb, k2
Ammon, een uitmuntende dienstknecht, mei, k2
Ammon ontmoet de vader van koning Lamoni, aug, k2, k14
Het volk van Ammon, dec, k2

Verzoening (zie ook Jezus Christus)

De genade van de Heer, Gene K. Cook, apr, 16
De Heer van het leven, J. Richard Clarke, jul, 9
Toen kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren', Craig A. Cardon, apr, 22

Verhaling (zie ook geloof)

Behoud het geloof, Richard C. Edgley, jul, 11
Een kostbaar erfgoed, James E. Faust, jan, 77
Heimwee naar huis, Marvin J. Ashton, jan, 19
Wonderen – Toen en nu, Thomas S. Monson, jan, 61
Zoeken en redde, Thomas S. Monson, jul, 46

Voorbeeld (zie Helden)

Voorbereiding

Lessen uit mijn jongensjaren, Gordon B. Hinckley, jul, 54

Voorspied

De Heer zal de rechvaardigen voorspoedig maken, Dean L. Larsen, jan, 35
'Ziet, de Here heeft mij grote en wonderbare dingen getoond', L. Tom Perry, jan, 13

Vraag en antwoord

Hoe kan ik het probleem uitstellen oplossen?, mrt, 20

Vrede

De vuurtoeren in de haven van vrede, Howard W. Hunter, jan, 15
De tempel van de Heer, Thomas S. Monson, jul, 4
Gaven, Thomas S. Monson, jul, 57
Gemoedsrust door gebed, Rex D. Pinegar, jul, 63
Hij doet mij nederliggen in grazige weiden', Tai Kwok Yuen, jul, 84
Papa losloeten, Patricia R. Raper, apr, 10

Vriendelijkheid (zie Liefde)

Vrienden in het nieuws

Uit Sponje en Portugal, mrt, k10

Vriendschap

Mijn mooiste verjaardagsgeschenk, Takami Iwasaki Masuko, mei, 13

Vriendschap sluiten

Alexandra Marina Ferreira Colado uit Parade (Portugal), Julie Wardell, mei, k12
Ruymán David Hernández Montero uit Santa Cruz op Tenerife, Julie Wardell, aug, k1
Xinia Muñoz uit Belize-stad (Belize), Marvin K. Gardner, nov, k14

Vrijheid

Door de macht van zijn woord lieten zij gevangenisissen ineenstorten', James M. Paramore,

Vrouwen

Ben ik een aan-huis-gebonden-vrouw?, Petrea Kelly, mrt, 46
Gezegend, lofw aardige pioniers, Mary Ellen Edmunds, mrt, 12
Onze zusterschap versterken door luisteren en vertrouwen, nov, 25
Verbondsvrouwen, dec, 25

W**Waarheid**

Een liefdevolle, communicerende
God, Marion D. Hanks, jan, 56
Uw beschadigde leven genezen,
Richard G. Scott, jan, 54

Wereldwijde kerk (zie ook de namen van landen)

Alleen volgens de grondbeginselen
van gerechtigheid,
Gordon B. Hinckley, mei, 20
Familiealbum: een fotografisch essay,
feb, 18
Gezeggende, lofwaardige pioniers,
Mary Ellen Edmunds, mrt, 12
Handwerk uit het hart,
Marjorie Draper Conder, mei, 34
Tempels wereldwijd, Judy Edwards,
apr, k12

Werken (zie Geloof)**Wanderen**

Wat is een wonder?,
Lois Lamb Reeder, mei, 8
Wanderen - Toen en nu,
Thomas S. Monson, jan, 61

Woodruff, Wilford

Wilford Woodruff: een man van
geloof en grote ijver,
Leon R. Hartshorn, apr, 42

Woord van wijsheid

Waarschuwing!, Judy Edwards,
nov, k8

Z**Zachtmoedigheid**

'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U',
Howard W. Hunter, jul, 61

Zedelijkheid

Verbonden naleven,
M. Russell Ballard, jul, 6
Wat is wore liefde en geluk?,
Neal A. Maxwell, aug, 19

Zelfzaching

Jezelf zijn, George I. Cannon,
okt, 46
'Uit eerzame ouders geboren', Dallas
N. Archibald, jan, 22
Vertrouwen door bekering,
Aileen H. Clyde, jan, 80

Zendingswerk

De gouden jaren,
Robert L. Backman, jan, 11
De priesterschap in actie,
Thomas S. Monson, jan, 41
Een ploefboek als geluigenis, Maly
Souvanhongsy, feb, 8
Een waarschuwende stem,
Ezra Taft Benson, aug, 2
Geweldig zendingswerk, aug, 45
Het beginsel werken,
F. David Stanley, jul, 42
Het zendingswerk op de Filipijnen,
Augusto A. Lim, jan, 75
Mijn mooiste verjaardagsgeschenk,
Takami Iwasaki Masuko, mei, 13
Niemand heeft gezegd dat het
gemakkelijk zou zijn,
John B. Dickson, jan, 39
Wachten op wat zou komen,
Pierre Anthian, okt, 8
Zaeken en redten,
Thomas S. Monson, jul, 46

Zuid-Amerika

Kracht in het gebied Zuid-Amerika-
zuid, sep, 44

REGISTER OP AUTEUR**A**

Abalos, Gustavo Adolfo
Door ons geloof hebben wij het
gehaald, sep, 8

Abrea Angel,
Waarom ten ik eigenlijk weg?,
sep, 22

Adams, Kellene Ricks
David O. McKay, jan, k14
George Albert Smith, mrt, k14
Harold B. Lee, nov, k2
Joseph Fielding Smith, sep, k2
Korea, land van de ochtendstilte,
aug, 34

Allen, Lynette K.
Een nieuw soort Posen, apr, k10

Alvarez, Lino
'Eer uw vader en uw moeder',
jan, 21

Andersen, Neil L.
Wie de Heer roept, maakt Hij
geschiedt', jul, 80

Anderson, Vickie
De veilige en zekere weg, feb, k8

Anthian, Pierre
Wachten op wat zou komen, okt, 8

Antonio Cristina
De geredde boeken, okt, 42

Archibald, Dallas N.
'Uit eerzame ouders geboren',
jan, 22

Ashton, Marvin J.
Heimwee naar huis, jan, 19

B

Backman, Robert L.
De gouden jaren, jan, 11

Ballard, M. Russell
De blijdschap van vervulde hoop,
jan, 28
Verbonden naleven, jul, 6

Bassett, Arthur R.
Brigham Young en moetschappelijke
verantwoordelijkheid, feb, 10
George Albert Smith: een lichtend
voorbeeld, sep, 26
Joseph F. Smith: de zegeningen van
de gezinsband, jun, 26
Lorenzo Snow: De beslissingen van
een jongeman, mei, 26

Bateman, Merrill J.
Door schriftstudie tot Christus komen,
jan, 24

Benson, Ezra Taft
De betekenis van Posen, apr, 2
Een waarschuwende stem, aug, 2
Jezus Christus: onze Heiland en
Verlosser, apr, k4

Billikopf, Gregory Encina
Op heilige grond, feb, 30

Brayton, Pamela
Erika, de barmhartige samaritaan,
sep, k8

Buck, Janet Eyestone
De afgedwaalde kameel, dec, 8

Burnell, Pat Allred
Een avondmaalsdienst als olle andere,
jun, 4

Burton, H. David
Helden, jul, 44

C

Caldwell, C. Max
De liefde van Christus, jan, 26

Cannon, George I.
Jezelf zijn, okt, 46

Cardan, Craig A.
'Toen kon ik mij mijn smorten niet
meer herinneren', apr, 22

Carmack, John K.
Geloof brengt macht in het
priesterschap voort, jul, 39

Carter, Daniel Lyman
Lied Herderslied, dec, k8

Christofferson, D. Todd
Ik weet in wie ik mijn vertrouwen heb
gesteld, jul, 81

Clarke, J. Richard
De Heer van het leven, jul, 9

Clyde, Aileen H.
Vertrouwen door bekering, jan, 80

Coleman, Gary J.
Jezus Christus is het middelpunt van
de herstelling, jan, 37

Conder, Marjorie Draper
Handwerk uit het hart, mei, 34

Cook, Gene R.
De genade van de Heer, apr, 16
Goddelijke hulp door de genade van
de Heer ontvangen, jul, 77

D

Diarra, Madibo
No mijn beprovinge vrouwen de
zegeningen, aug, 8

Dickson, George
M'n eigen plekje, aug, 33

Dickson, John B.
Niemand heeft gezegd dat het
gemakkelijk zou zijn, jan, 39

**Domenico, Charlotte
Grassnickle**
Het getuigenis van een jongen,
sep, k13

**Doré, Hautgravures van
Gustave**
Christus: de laatste week van zijn
bediening, apr, 26

E

Edgley, Richard C.
Behoud het geloof, jul, 11

Edmunds, Mary Ellen
Gezeggende, lofwaardige pioniers,
mrt, 12

Edward, Judy
De Heer heeft mij een tempel
gegeven, okt, k10
De tempel is een plaats van
openbaring, mei, k8

De tempel is een plaats van vreugde,
jun, k6
Een tempel is het huis des Heren,
feb, k6
Ik geloof in eerlijk zijn, sep, k6
Tempels wereldwijd, apr, k12
Tempels en verordeningen, mrt, k6
Vader, wij danken U, dec, k6
Volg de profeten, aug, k12
Woorschuwling!, nov, k8

Eldredge, June en Louis
Kinderen kleden kinderen, apr, k2

Engstrom, Louise
Het kerstgeschenk, dec, k12

Evans, Linda
Volg de leider, aug, k6

Eyring, Henry B.
Noderen tot God, sep, k16

F

Faust, James E.
Een kostbaar erfgoed, jan, 77
Vaders onmisbare invloed, jul, 33

Fifield, Kathryn A.
De tempel is een plaats van eerbied,
nov, k4

Florence jr., Denes H.
De heiligen in Genemarken, jun, 36

Fordham, Judie
Een pop van een zakdoek, jun, k12

Fowler, John E.
Wijs worden tot zaligheid, jan, 71

Funk, Lois J.
Een lom dat Brandon heette, apr, k6

G

Gardner, Marvin K.
Carlos and Maria Roig: een
verandering van hert, mrt, 40
Pioniers in Paraguay, sep, 10
Vriendschap sluiten Xinia Muñoz
uit Belize-stad (Belize), nov, k14

Gaunt, Larene
Eén stem, okt, 10

Gaunt, Larene
'De macht van God was bij ons', nov,
44

Giles, Christie Ann
Bidden zoals Enos, jun, 24

Grassli, Michaelene P.
'Ziet uw kleinen', jan, 84

H

Hadfield, Debra
Het talent van Shelly, mei, k4

Haight, David B.
De evangeliëbeginselen naleven,
jan, 67
Dienen in de tempel, jul, 23

Hanks, Marion D.
Een liefdevolle, communicerende
God, jan, 56

Hartshorn, Leon R.
David O. McKay: de waarde van het
individu, okt, 26
Heber J. Grant: een man zonder
verontschuldigen, aug, 26

John Taylor: de moedige, mrt, 26
Joseph Fielding Smith: Een binnelijk
discipel, dec, 26
Willford Woodruff: een man van
geloof en grote ijver, apr, 42

Hiller, Larry
Opsporen en reddan, jun, 10

Hinckley, Gordon B.
Alleen volgens de grondbeginselen
van gerechtigheid, mei, 20
De Salt Lake-tempel, nov, 2
De zonde zal niet overwinnen,
jan, 3
De kerk ligt op koers, jan, 51
Dit vredige huis van God, jul, 69
'Het getuigenis van een profeet',
jul, 91
'Het is toch waar?', okt, 2
Ik geloof, mrt, 2
Lessen uit mijn jongensjaren, jul, 54
Uw tabernakel bouwen, jan, 44
Wij geloven eerlijk te moeten zijn,
jun, 2

Hodgson, Frances W.
De tempel is er voor ons, nov, 32

Hoffman, Diane
De hoofdrol, mei, 16

Holzapel, Richard Neitzel
Elk maar, elke loren spreekt over
hetgeen God betreft, nov, 8

Hopkinson, Deborah
De bloemen van Jane, okt, k12

Hunter, Howard W.
Aan de vrouwen in de kerk, jan, 86
De vuurtoren in de haven van vrede,
jan, 15
'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U',
jul, 61

I

Iman, Ruth
Tijdcapsule, mrt, k16

J

Jensen, Jay E.
'Gedenk eveneens de beloften',
jan, 73

Jepsen, Betty Jo N.
'Bij wijze van uitnodiging', jan, 69

Johnson, Lisa A.
Barcelona op haar best, aug, 46
Olivia Gomes Manuel: het geheim
van zijn succes, mrt, 34
Verborgen smart, feb, 26

Johnson, Sherrie
De kerk is begonnen met een profeet,
dec, k9

Jolley, Julene M.
Niet slecht, mrt, 10

K

Kairi, Jimmy
Het mooiste cadeau, dec, 16

Kelly, Petrea
Ben ik een aan-huis-gebonden-vrouw?,
mrt, 46

Kendrick, L. Lionel
Onderzoek de Schriften, jul, 13

L

Larsen, Dean L.
De Heer zal de rechtvaardigen
voorspoedig maken, jan, 35

Lim, Augusto A.
Het zendingswerk op de Filippijnen,
jan, 75

M

Madsen, John M.
'Jezus Christus, de Zoon van de
levende God', jul, 26

Masuko, Takami Iwasaki
Mijn mooiste verjaardagsgeschenk,
mei, 13

Maxwell, Neal A.
'Neemt u in uw hart voor', jan, 58
Wat is ware liefde en geluk?,
aug, 19
'Ziet, de vijand aaneengesloten',
jul, 73

Merrell, V. Dallas
De kerk ontleent macht en kracht aan
Christus, jul, 27

Mitchell, David
De heiligen in Thailand, mei, 40
Porchaj Jntrahitj geestelijk
voorbereid, feb, 42

Monsen, Thomas S.
Bij het scheiden, jan, 79
De tempel van de Heer, jul, 4
De weg naar Jericho, jun, k16
De geest van het kerstfeest, dec, 2
De priesterschap in actie, jan, 41
De paden die Jezus ging, feb, 2
Een hoopeloze dageraad – een blijde
morgen, mei, 2
Een uitnodiging tot verhoging, sep, 2
'Een voorbeeld voor de gelovigen',
jan, 88
Gaven, jul, 57
Wonderen – toen en nu, jan, 61
Zoeken en reddan, jul, 46

Mutumanji, Esinath
Die dag in Dombo Tombo, jan, 8

N

Nelson, Russell M.
Het priesterschap eeren, jul, 36
Waar is wijsheid?, jan, 4

O

Oaks, Dallin H.
De taal van het gebed, jul, 15
Goddelijke bescherming, jan, 32

Odekirik, Sally J.
Hij leeft, dec, 32

Ogden, D. Kelly
De weg naar Betlehem, dec, 34

Ojeda, José
Het geloof van broeder Avila,
nov, 26

Okazaki, Chieko N.
Het kaltemandje van vriendelijkheid,
jul, 82

Ostler, Shannon W.
Opbouwer van zijn koninkrijk,
jan, k 8.

P

Pace, Glenn L.
Spirituele opbloei, jan, 9

Packer, Boyd K.
De tempel, het priesterschap, jul, 18
'Geleerd te zijn is goed, indien ...',
jan, 64

Paramore, James M.
'Door de macht van zijn woord lieten
zij gevangenis ineenstorten',
jan, 7

Parker, Marjorie A.
De verrassing van Sonja, sep, k8

Pearce, Virginia
Angst, jan, 82

Pearson, Tara
Ik verwachtte een wonder, okt, 33

Perry, L. Tom
Terug naar de fundamentele
evangeliebeginselen, jul, 88
Ziet, de Here heeft mij grote en
wonderbare dingen getoond',
jan, 13

Pinegar, Rex D.
Gemoedsrust door gebed, jul, 63

Pruitt, Melvin L.
Het geluk van je partner, feb, 46

R

Reeder, Lois Lamb
Wat is een wonder?, mei, 8

Rivero, Carol Ann
Manoli's eerste vasten, mrt, 24

Robinson, Shauna
Een nieuwe aanpak, apr, 20

Rogers, Peggy
Judy Edwards Een boodschap op een
eierschaal, apr, k14

Romney, Richard M.
Tweeling bouw huis, mei, 10

Roper, Patricia R.
Papa loslaten, apr, 1

S

Saunders, Shirleen Meek
Fiji: eilanden van geloof, feb, 32

Scarpula, Angelo
Mijn zoektocht naar de herstelling,
jun, 16

Scott, Richard G.
De macht van juiste beginselen,
jul, 31
Uw beschadigde leven genezen,
jan, 54

Searle, Don L.
Ecuador, apr, 32

Shaffer, Mark
Partij kiezen, okt, k7

Smith, Jan M.
Juan Carlos en het conferentie-
overhemd, jun, k2

Sorensen, David E.
Gebed, jul, 29

Souvanthong, Maly
Een plaatsboek als geluigenis,
feb, 8

Stanley, F. David
Het beginsel werken, jul, 42

T

Tanner, Susan E.
Kampioen zonder wedloop, mei, 18

Thayne, Mirla Greenwood
Lied: wanneer Hij wederkomt,
apr, k8

Todd, Jay M.
In zijn heilig huis, nov, 34

Turner, Lisa Ray
Het lied van de dankbaarheid,
jun, 46

V

Villazaes, Netzahualcoyotl Salinas
Ons kerstfeest, dec, 18

W

Walker, Deanne
Stille nacht, dec, 22

Wardell, Julie
Alexandra Marina Ferreira Calado uit
Paredes (Portugal), mei, k12
Ruymán David Hernández Montero,
uit Santa Cruz op Tenerife,
aug, k14

Weis, Paul
De vuilnisbakkenman, mrt, k2

Wells, Robert E.
Ken de herder, dec, 10

Westerman, Morgan D.
De verhalen kwamen tot leven,
mei, 46

Wilcox, Brad
Het amen van broeder Smit, nov, k10

Wilkey, Loralee
De veilige en zekere weg, feb, k8

Wirthin, Joseph B.
Een vurig getuigenis, jan, 30
Geestelijk sterke gezinnen, jul, 65

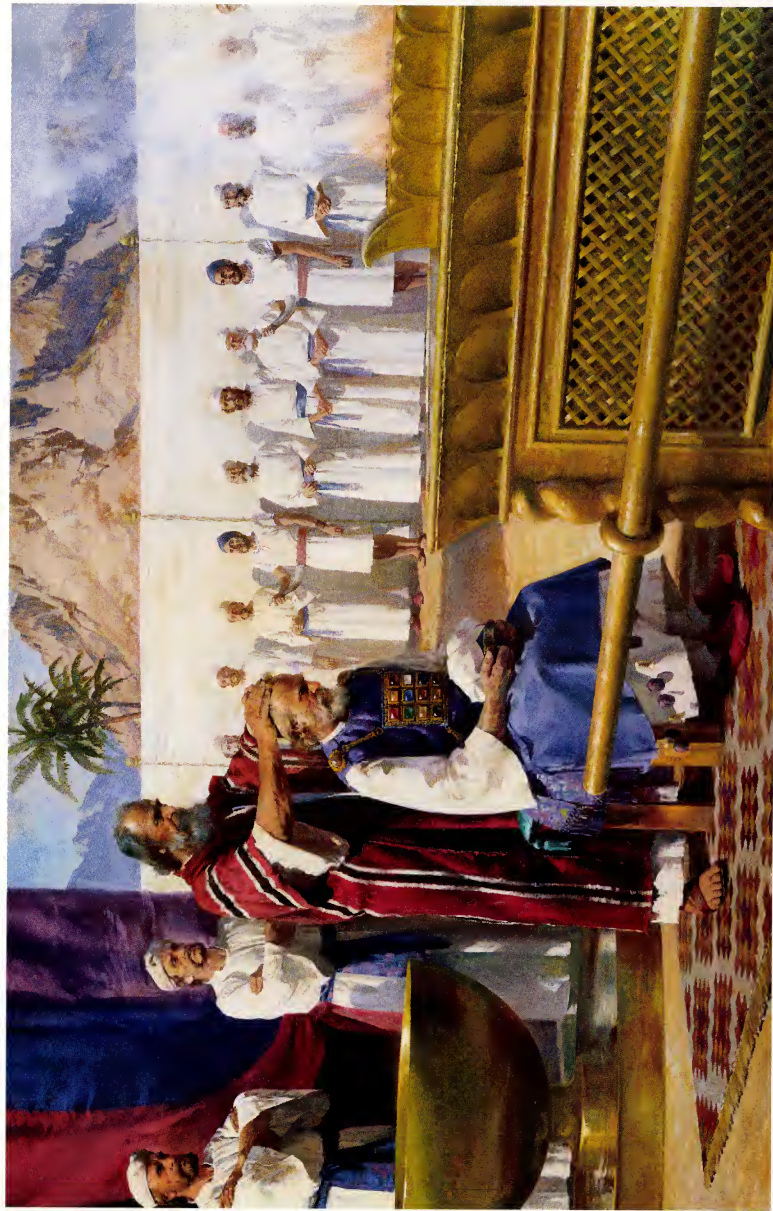
Wood, Lowell D.
Kom tot Christus, jul, 86

Workman, Barbara
Liefde, humor en spiritualiteit in het
huwelijk, aug, 12

Y

Yates, Alma J.
Een geweldige kerstboodschap,
dec, 42

Yuen, Tai Kwok
'Hij doet mij nederiggen in grazige
weiden', jul, 84

Harry Anderson, Mozes roept Aäron tot de bediening.

'De Here sprak tot Mozes: (...) Gij zult Aäron met de heilige klederen bekleden, hem zalven en heiligen, om voor Mij het priesterambt te bekleden' (Exodus 40:1, 13).

Het centrum van Salt Lake City met de Wasatch Mountains als decor schittert in de middagzon. Voor de pioniers waren de bergen het symbool van de kracht van het evangelie van Jezus Christus en het geloof in openbaring, die hen naar de Salt Lake Valley brachten. Heden ten dage is Salt Lake City tweemaal per jaar het vergaderpunt voor leden van de kerk als daar de algemene conferentie wordt gehouden. Zij komen om geestelijk gesterkt te worden door de profeten, zieners en openbaarders van de Heer.